

نه نيا يه ك روتى نر

ميچ نه لبوم • وه رگيراني لونا دلشاد مهريواني

EDIT

نووسینی کتیبهگان

5 Pending Posts

Activity Log

Edit Profile

View as

بمبوره گهر کتویر دیار نه‌مام و تهرمه‌که‌م له شوئینگدا شیین
بجیته‌وه وه‌ک برینگ

Joined

Add Members

Chats

Info

”من بزنام، ده‌ته‌وئیت پیٚت بلیم بوچی هه‌ولم دا خوٚم بکوژم.“

ئه‌مه‌ یه‌که‌م رسته‌ بوو، که‌ چیک‌ بینیتو پیٚی‌ گوتم.

ئەم چىرۆكە، چىرۆكى خىزانىكە، بەلام لەبەر ئەوھى باسى
خىونىكىشى تىدايە، دەتوانىت بلىت چىرۆكى خىو و ئەو
شتانەشە. لە راستىدا، چىرۆكى ھەموو خىزانىك، بە شىوھىەك
لە شىوھەكان، چىرۆكى خىوھەكانىشە، چونكە مردووھەكان، دواى
ماوھىەكى زۆرىش لە مائاوايىكردنىان، ھىشتا ھەر لەسەر
مىزى ناخواردن لەگەلمان دادەنىشن.

ئەم چىرۆكى خىوھ، چىرۆكى چارلز "چىك" بىننىتورىە.
ھەلبەت لە چىرۆكەكەدا چىك خۆى خىوھەكە نەبوو،
كەسە راستەقىنەكە بوو. من خۆم، بەيانىيەكى يەكشەممە،
لەسەر كورسىي ھاندەران لە گۆرھەپانىكى يارىي بەسىبۆلى
تازەپىنگەيشتوواندا بىنىم. قەمسەلەيەكى نىلىي لەبەردا بوو،
بىشتى نەعناشى دەجوو. رەنگە ئىوھش ئەو كاتەتان بىر
بىت، كە چىك يارىزانى بەسىبۆل بوو. من بەشىك لە ژيانى
پىشەيىم ھەك رۆژنامەنووسى ۋەرزشى بەسەر بردبوو،
لەبەر ئەوھ، ناوى چىك لە زۆر رۆوھوھە لام ئاشنا بوو.

ھەرچەند بىر لەو كاتانە دەكەمەوھە، دەلیم ئەوھ قەدەر بوو
واى كرد، كە لەو شوپنەدا چىك بىنىم. بۆ ئەوھ بۆ پىپەر فىل
ھاتبووم، تا خانوويەكى بچووك - كە دەمىك سال بوو ھىي
خىزانەكەمان بوو - بكەم بە ناوى خۆمەوھە. لە رىگەمدا بۆ
فرۆكەخانە، ۋەستام قاوھىەك بخۆمەوھە. گۆرھەپانىك لەوبەرى

قاوہ خانہ کەوہ بوو، کۆمەلێک مندالیش بە تیشیرتی مۆرەوہ یاریی بەیسبۆلیان دەکرد. لەبەر ئەوہی کاتم مابوو، بە پیاسە چووم بۆ لایان.

لای پەرژینی گۆرەپانە کەوہ وەستابوو و پەنجەکانم لە تەلەکان گیر کردبوو. پیاویکی پیر بە چیمەنبریک خەریک بوو چیمەنە کەی دەبەری. کابرا جگەرە یەکی نیوہ سووتای بە دەمەوہ بوو. پیستی هەتاو سووتاندبووی و چرچ بووبوو. کاتیک منی بینی، مەکینە کەی کۆژاندەوہ و پرسیاری لێ کردم، کە ئایا هیچکام لەو مندالانە ی لەو بەرەوہ یارییان دەکرد، هی من بوون یان نا، منیش بە نەخێر وەلامم دایەوہ. کابرا پرسیی چیم دەکرد لەوئێ، منیش باسی خانووە کەم بۆ کرد، ئینجا لە ئیشە کەمی پرسیی، منیش هەلەم کرد و پیشە کەی خۆم پێ گوت.

پیاوہ کە، کە ئیستا جگەرە کەی بە ددانەکانی گرتبوو، گوتی، "ئێ، ئێ، نووسەر!" ئینجا پەنجە ی راکیشا بۆ کەسیک، کە بەتەنیا و پشت لە ئیمە، لەسەر کورسییەکان دانیشتبوو. پیاوہ پیرە کە بەردەوام بوو لەسەر قسەکانی و گوتی، "بچۆ سەرێک لە ئەوہ بدە. چیرۆک لای ئەوہ یە."

ئەمە شتی کە، کە بۆخۆشم زوو زوو لە خەلکی دەبیستم.

لە کابرام پرسیی، "بەرەست؟ بۆچی؟"

"پۆژیک لە پۆژان، لە یانە یەکی پلە یە کدا یاری کردوہ."
"ئێ؟..."

"ئینجا وا بزنام گەیشتۆتە پالە وانیتی یانە پلە یە کەکانی ئەمەریکا بۆ بەیسبۆل."
"ئێ؟..."

”هه وایشی داوه خۆی بکوژی.“

”چی؟ ئه وه به راستته؟“

”به لئ.“

پیاوه که مشه یه کی کرد و بهردهوام بوو، ”وهک ده لئین، هه ر خوا خووشی و یستوووه که تا ئیستا هه ناسه ده دا. ناوی چیک بینیتوو. دایکی له م نزیکانه ده ژیا، ناوی پوژی بینیتوو بوو.“ پیاوه که سووکه پیکه نیک گرتی، ”ئه ی که ژنیک ی هار بوو.“

پیاوه پیره که جگه ره که ی فری دایه سه ر زه وییه که و به بنه پی پانی کرده وه، ”ئه گه ر باوه ریش ناکه ی، برۆ له خۆی بپرسه.“

پیاوه که چوو وه سه ر چیمه نبرینه که ی، منیش ده ستم له په ر ژینه که به ر دا. په ر ژینه که ژهنگاوی بوو، هه ندیک له ژهنگه که ی به په نجه مه وه نووسا بوو.

ئیترا | چیرۆکی هه موو خیزانیکیش، چیرۆکی خێو و ئه و
| شتانه شه.

| به ره و لای کورسییه کان هه نگاوم نا!

ئه وه ی لیره دا نووسیومه ته وه، ئه وه یه که چارلز ”چیک“ بینیتوو له گفتوگۆی ئه و به یانییه ماندا بو ی باس کردم و زۆر زیاتر له وه ی خایاند، که چاوه ریم ده کرد - هه روه ها به ره می هه ندیک تیبینی تایبه تی خۆم و چه ند لاپه ره یه کی ئه و یادداشتنامه یه، که دواتر خۆم دۆزیمه وه. هه موو ئه مانه م پیکه وه کو کردوو ته وه و له سه ر زاری چیکه وه

کردوومن بہم گپرانہ وہیہی بہردہسستان، بویہ واشم کردووه، چونکہ پیم وایہ ٹہگہر چیرؤکہ کہتان لہ زاری چیک خویہ وہ نہ بیستایہ، لہوانہ بوو برپوای پی نہ کہن.

بہ ہہرحال، رہنگہ ٹاواش ہہر برپوای پی نہ کہن!

بہ لام ٹہم پرسیارہ لہ خوتان بکہن: ہہرگیز کہسیکی خوشہویستت لہدہست داوہ، کہ ویستبیتت یہک گفتوگوی تر، یان یہک دہرفہتی ترت لہ گہلیاندا ہہ بیت بو ٹہوہی قہرہبووی ٹہو کاتانہ بکہیتہوہ، کہ وات دہزانی ٹہو کہسانہ ہہتاہتایہ لہ گہلت دہبن؟ ٹہگہر وہ لامہ کہت بہلی بیت، ٹہوہش دہزانیت، کہ ٹہگہر تا کوتاییی ژیانیشٹ رپوژہکان لہسہر یہک کہ لہ کہ بکہیت، ہیشتا ہیچکامیان قورساییی ٹہو رپوژہی نابیت، کہ خوزگہ دہخوازیت لہ گہل ٹہو کہسہ خوشہویستہ بتدہنہوہ.

ٹہی دہلیت چہ ٹہگہر بہراستی ٹہو رپوژہت بدہنہوہ؟

مارتی ۲۰۰۶

۱

نیوہشہو

چيروڳه كهي چيڪ

من بزائم، دهته ويٽ پيٽ بليم بوجي ههولم دا خوم بكوڙم.
دهته ويٽ بزاني چون بون نه مررم؟ بوجي له خووه له
به رچاو ون بووم؟ ئهه هه موو كاته له كوي بووم؟ به لام
پيش هه موو شتيڪ، دهته ويٽ بزانيٽ بوجي ههولم دا خوم
بكوڙم، وا نيهه؟

ئاساييه، خه لڪ هه ميشه ده يانه ويٽ ئه مه بزائن. ئه وان
من ده كهن به پيوهر بو خويان. وهك ئه وهي له شويٽيڪ، له م
جيهانه دا، هيليڪ كيشرايٽ و ئه گهر ئه وه هيله نه به زينيٽ، ئيتر
هه رگيز بير له وه ناكه يته وه خوت له بالاخانه يه كه وه فرئ
بده يته خواره وه، يان پاكه تيڪ حهب بخويٽ، به لام ئه گهر
هيله كهت به زاند، رهنگه شتي وات به خه يالدا بيت. خه لڪ
پييان وايه من ئه وه هيله م به زاندو وه، له خوشيان ده پرسن،
”تو بليي منيش رورٽيڪ له رورٽان بگه مه قوناغيكي وا؟“ به لام
له راستيدا هيليكي له و جوره، هه ر له بنه رته دا نيهه. ئه وهي
هه يه، يهك شته: ژياني خوت، چون ئه وه ژيانه له خوت تيڪ
ده ده يٽ، كه تيكيشت دا، كي فريات ده كه ويٽ!
يان ناكه ويٽ!

لە کاتیگدا بیرم لە رابردوو دەکردەو، بەسەرھاتەکانی ئەو پۆژەم لەلا پوون بوونەو، کە دە سال لەو وپیش دایکم تیایدا مردبوو. کاتیک دایکم مرد، من لەوئ نەبووم، بەلام دەبووایە لەوئ بم. ناچار درۆیەکم دۆزییەو، ئەمەش شتیکی خراب بوو. پرسە، شوینی نەینیشاردنەو نییە. لای گۆرەکەئ دایکمەو وەستابووم و هەولم دەدا برۆا بە خۆم بهینم، کە نەمانەو وەم لای دایکم، هەلەئ منی تیدا نەبوو. لەو کاتەدا کچە چواردەسالانەکەم دەستی گرتم و بەچرپە گوئی، "بەداخەو، کە نەتوانی مالئاوایی لئ بکەئ." ئەو قسەئ پستی شکاندم. بە گریانەو کەوتە سەر چۆک و چیمەنە تەرەکە پانتۆلەکەئ پیس کردم.

دوای پرسەکە، ئەو وندەم خواردەو، تا لەسەر قەنەفەکەمان لە هۆش خۆم چووم. لەوئو شتەکان گۆران. دەکریت یەک پۆژ ژیان ت هەلبگیریتەو. وا دیارە ئەو ئەو پۆژە بوو، کە ژیانئ منی هەلگەراندەو. بەمندالی، دایکم هەمیشە بەدوامەو بوو، بە ئامۆژگاری، بە رەخنە، دایکایەتیەکەئ لەو جۆرانە بوو، کە ناھیلئ هەناسە بدەیت. هەندیک جار بەئاواتەو بووم وازم لئ بهینیت تۆزیک بەتەنیا بم.

ئەو بوو، دواتر وازی لئ هینام: مرد. سەردانەکانی کۆتاییان هات و پەيوەندییە تەلەفۆنییەکانی نەمان. بەبئ ئەوئ هەستی پئ بکەم، خەریک بوو لەدەست دەر دەچووم، هەر وەک ئەوئ لە رەگەو هەلکیشرابم، یان کەوتییتمە لقی لاوەکیی پووباریکەو و وردەوردە ئاو بمبات. دایکان لەگەل هەندیک لەو بیرکردنەو نادروستانەدان، کە مندانان لەسەر خۆیان هەیانن. من وا بیرم دەکردەو، کە خۆم، بەو

شيوهيهى هه بووم، به دله، چونكه دايكم به دلى بووم، به لام
كه دايكم مرد، ئەو بىرۆكه يەش له گه ليدا مرد.

من به ههچ شيوهيهك خۆم، بهو شيوهيهى هه بووم،
به دل نه بوو. له ميشكدا هيشتا خۆم بهو ياريزانه گه نجه
ئايينده گه شهى جارى جاران دههاته بهرچاو، به لام له
پاستيدا، ئىدى نه گه نچ بووم، نه ياريزان، بگره چووبوومه
چله كانى ته مه نه وه و بووبووم به كارمه ندى فرۆشتن،
ئايينده گه شه كه شم له ميژر بوو خامۆش بووبوو.

ساليك دواى مردنى دايكم، بيئه قلانه ترين هه لهى دارايى
ژيانم كرد، به وهى ريم به ژنه كارمه ندىكى فرۆشتن دا،
به ناوى به گه رخصتى پاره كانمه وه، فيليكى چاكم لى بكات.
ژنه كه گه نچ بوو، به شيوه زى خوگورپينه كه يدا - كه پر بوو له
بروابه خو بوون و بيباكي - هه روه ها بهو دوو قوپچه كراوه يه ي
سه ر سينگيه وه، زور جوان دهر ده كه وت. لهو جوره ژنانه
بوو، كاتيک به لای پياوى به ته مه ندا دهرۆن، پياوه كان رقيان
لييان ده بيته وه - ته نيا له كاتيكا نه بيت، ئەگه ر ژنه كان
بوهستن و قسه يان له گه ل بکه ن، ئيتر كه ئەوهش پرووى دا،
پياوه كان به ئاسانى بويان كه ر ده بن. من و ئەو ژنه سى
جار بو باسکردنى پرۆژه كه يه كترمان بينى: دوو جار له
نووسينگه كهى خو، جار يكيش له چيشخانه يه كى يونانى.
ههچ شتيكى نه شياو له نيوانماندا پرووى نه دا، به لام كاتيک
بۆنى عه تره كهى سه ره كاسه كه مى بهر دا، بينيم زور به ي
ئەو پاره يه ي كۆم كرد بو وه وه، له كرپنى پشكى بيته هادا
به فيرۆم دابوو. پاش ماوه يه كى كه م، ژنه كه - به قسه ي
خوى - گوازيه وه بو ويست كووست. منيش ده بوو بو

کاسرینی ھاوسەرمی ڕوون بکەمەو، کە پارەکەم لە چیدا
خەرج کردبوو.

دوای ئەو، زیاتر و زیاتر دەمخواردووە - لە سەر دەمی
مندا، یاریزانانی بەیسیبۆل هەمیشە دەیانخواردووە - بەلام
لای من کێشەکە وای لێ هات، بە ھۆی خواردنەووە، لە
دوو کاری فرۆشتن دەر کرام. ئەو دەرکردنەش وایان
کرد، بەردەوام بێم لەسەر خواردنەووە. زۆر دەخەوتم، زۆرم
دەخوارد. لەو دەچوو ھەر لە جیی خۆمەووە وردەوردە پیر
بیم. کە دواچاریش کەوتەووە سەر ئیش، هەمیشە ئاوی
غەرغەرەکردن و قەترەیی چاوم لە گیرفاندا دەشاردووە و
پیش ئەوێ بچم بۆ لای کڕیارەکان، پام دەکرد بۆ تەوالیتەکان
بەکارم دەھێنان. پارە لە ژیانماندا بوو بە کێشە، من و
کاسرین هەمیشە لەسەر پارە شەرمان بوو، بە شیوہیەک،
وردەوردە ھاوسەرگیرییە کەمان تیک چوو. کاسرین لەو
ناو میدیەیی من بێزار بوو بوو، ناھەقیشی نەبوو. کە لەگەڵ
خۆتدا خراب بوویت، لەگەڵ ئەمموو کەسیکی تریشدا خراب
دەبیت، تەنانت ئەوانەش کە خۆشت دەوین. شەویکیان
کاسرین لە ژیرزەمینە کە منی بەبووراوی دەوێ دەوێ،
لیوم تەقیبوو، دەستکێشیکی بەیسیبۆلیشم لە باوەشدا بوو بوو.
ماوہیەکی کەم دوای ئەو، خیزانە کەم بە جی هیشت -
یان ڕەنگە ئەوان منیان بە جی هیشتییت.

زۆر زۆریش لەو شەرمەزارم.

چوومە شوقەووە. دوورەپەریز بووم و مامە لەکردن
لەگەڵمدا قورس بوو. ھەرکەسیک لەگەڵمدا نەبخواردایە تەو،
خۆم لێ بەدوور دەگرت. ڕەنگە ئەگەر دایکم لە ژیاندا بمایە،

بیتوانیایه ریگه یه ک بو نزیکبوونه وه لیم بدوزیته وه، چونکه
ئو هه میسه له و شته دا زور باش بوو، دلنیام دهستی دهگرتم
و دهیگوت، "ئا وهره چارلی گیان، بزائم چیته؟" به لام ئیتر
دایکم نه مابوو. کیشه که ئه وه یه، که دایک و باوکت دهمرن،
ههست دهکهیت پشتوپه نات نامینیت و ده بییت به ته نیا برؤیت
بو هه موو شه ره کان.

ئه وه بوو، شه ویکی سه ره تای مانگی نوڤه مبه ر، بریارم دا
خوم بکوژم.

رهنگه له لات سه یر بییت و وا بزانییت پیاوی وه ک من -
ئه وانهی له خولی یانه پله یه که کاندایاری ده که ن - هه رگیز
باییی ئه وه نده نارووخین، که خو یان بکوژن، چونکه دوا جار،
ئه وان هه میسه، هه رچونیک بییت، خه ونه که یان "هاتو وه ته دی،"
به لام ئه گه ر وا بیر بکه یته وه، هه له یت. کاتیک خه ونه که ت دیته
دی، ورده ورده درک به وه ده که یت، ئه و شته ی خه ونت پیوه
دیوه و هاتو وه ته دی، به و شیوه یه نییه که له پیشوودا لیی
تینگه یشتوویت.

ده بییت بشزانییت، که ئه و خه ونه به دیهاتو وه ت فریات
ناکه ویت.

ئه وه ی پشتی منی شکاند و له لیواری خه رهن دیکه وه فریی
دامه خواره وه - که رهنگه زور سه یریش بییت به لاتانه وه
- شوو کردنی کچه که م بوو. ئه وکات کچه که م بیستودوو
سال بوو. قژی وه ک قژی دایکی، خاو و دریژ و قاوه بییه کی
که ستانه یی بوو، لیوه کانیشی هه ر وه ک هیی دایکی ئه ستوو
بوون. له ئیواره مه راسیمیکدا، شووی به کوریککی چاک کرد.

من هر نه مه ندهم ده زانی، چونکه کچه کهم هر نه وه ندهی
له و نامه کورته دا نووسیوو، که چند ههفته یه ک دواي
بونه که، گه یشتبووه شوقه کهم.

وهک دیاره، به هوی زورخواردنه وه و خه مۆکی و
هه لسوکه وته خراپه کانمه وه، له وه زیاتر مایه ی شهرمه زاری
بووم، که بویرن بو بونه یه کی خیزانیی وا گرنگ بانگه یشتم
بکن. له جیاتیی نه وه، ته نیا نه و نامه یه و دوو وینه م پی
گه یشت. وینه ی یه که میان هیی کچه کهم و هاوسه ره که ی - که
له ژیر داریکدا وه ستابوون و دهستی یه کیان گرتبوو - نه وی
تریشیان وینه یه کی ئاهه نگه کیان بوو، که تیایدا بووک و زاوا
دلخوشه که، پیکه شه مپانیایان بهرز کردبووه وه.

وینه ی دووهم، پروو خاندمی، چونکه وینه ی یه کییک
له و ساتانه بوو، که هه رگیز دووباره نابنه وه، کچه کهم و
هاوسه ره که ی پیکه وه له نیوه ی گفتوگو یه کدا پیکه نیبوون و
پیکه کانی دهستیان له یه ک دابوو. ساته که زور جوان بوو،
زور گه نجاننه بوو، زور... هه مووی به ده می رابردوو.
وینه که له وه ده چوو گالته کردن بیت به ئاماده نه بوونی من و
به ناراسته و خویی پیم بلیت، نه ها چون توی لی نیت!

من بوخوم کوره کهم نه ده ناسی، هاوسه ری پیشووم
ده ناسی، هاوړی کونه کانمان ده یان ناسی. نه ها چون توی لی
نیت! جاریکی تر ساتیکی خیزانیی زور گرنگم له ده ست چوو.
نه م جاره کچه بچوو که کهم دهستی نه ده گرتم تا دلم بداته وه،
نه و ئیستا هیی پیاویکی دیکه بوو. بو نه و بونه یه پرسم پی
نه کرابوو، به لکوو ته نها هه واله کهم درابوو یه و هیچی تر.
سهیری بهرگی نامه کهیم کرد، ناوی سییه می تازه ی خوی

پئوه بوو: ماریا لانگ، نهک ماریا بینیتو. هیچ ناوونیشانیکیشی
لهسر نه بوو، - سهیره! تو بلیی لهوه ترسابن سهرداننیان
بکه م؟ بهو شیوهیه شتیک له ناخدا هینده رۆ چووه خوارهوه،
که ئیدی نه مدهتوانی بیدۆزمهوه. یهک تاقه مندالت ههیه و
له ژیا نی دهکریته دهرهوه، تۆش ئیتر وا ههست دهکیت
دهرگایهکی پۆلایین لهسهرت داخراوه، له دهرگا دهدهیت،
بهلام کهس گوئی لی نییه، که کهسیش گوئی لی نه بوو،
دهگهیه ئهوپهری سنووری کۆلدان، ئهوپهری سنووری
کۆلدانیش، خۆکوشتنه.

له بهر ئه مه بوو ههولم دا خۆم بکوژم.

له کاتیکی ئاوا دا، له خۆت ناپرسیت، من چ سوور و
گرنگیه کم ههیه؟ بهلکوو دهپرسیت، من هه بهم یان نه بهم، چی
له دۆخه که دهگۆریت؟

کاتیک به نه زانی گه رایه وه بۆلای خودا،
گۆرانیه که هیشتا له نیوه دا بوو، کاره که نیوه ته واو کراو

بوو،

کی ده زانی که پییه شینبووه وه کانی کامه ریگه یان بریبوو؟
یان خوئی به سه ر کام گردی ئارامی و کام ئازاردا سه ر

که وتبوو؟

ده خوازم خودا پیکه نیبی و دهستی گرتبی،
پی گوتبی، "ئه ی خودزه ره وه ی نه گبه ت، ئه ی گه مژه ی

به هه لپه!

تیگه یشتن له کتییی ژیان قورسه:

بوچی له قوتابخانه به رده وام نه بووی؟"

هونراوه یه کی چارلس هانسن تۆون، که له ناو دهفته ریگدا

و له نیو شته کانی چیک بینیتۆدا دۆزراوه ته وه.

چىك دەيەوېت كۆتايى بە ھەموو شتىك بەھىنېت

نامەى كچەكەم لە پوژىكى ھەينىدا بە دەست گەشت. ئەمەش شتىكى چاك بوو، چونكە بەدوايدا كۆتايى ھەفتە دەھات و بەدلى خۆم دەمخواردەو. زۆر كەم لەو شەممە و يەكشەممە يە بىر ماو. بەيانى پوژى دووشەممە - سەرەپاي ئەوھى بە ئاوى سارد خۆم شت - ھىشتا ھەر دوو كاتژمىر لە ئىش دوا كەوتم. كە گەشتە نووسىنگە، چلوپىنج خولەك زياتر بەرگەم نەگرت. سەرم قورس بووبوو. شوينەكەم وەك گۆر دەھاتە بەرچاو، بۆيە بەدزىيەو و بەبى ئەوھى قاپووتەكەم، يان جانتاكەم بەرم، چووم بۆ ژوورى كۆپىكردنەكە، ئىنجا بۆ تەوالىتەكان، ئىنجا بۆ لاي بەرزكەرەوھەكە - بۆ ئەوھى ئەگەر يەككىش تىينى جوولەكانى كردىت، لاي ئاسايى دەر كەوتىتن و وا ھەستى نەكردىت خۆم دەدزمەو.

ئىشكەم شتىكى گەمزانە بوو، چونكە كەس گوئى بە خۆدزىنەوھى من نەدەدا. كۆمپانیاكە، كۆمپانیاكە گەورە بوو، چەندىن كارمەندى فرۆشتنى ھەبوو، وەك دواترىش پوون بوو، بەبى منىش، ئىشى ھەر دەپوشت. ئەو پوشتەم لە بەرزكەرەوھەكە بۆ پاركى ئوتومبىلەكان، دواين كارم بوو وەك كارمەندى ئەو كۆمپانیاكە.

دوای ئه وه، په یوه ندیم به هاوسه ری پیشوومه وه کرد. له
ته له فونیکې سره شه قامه وه ته له فونه که م کرد. له و کات را،
هاوسه ره که م له ئیش بوو.

کاتیک ته له فونه که ی هه لگرت، گوتم، ”بۆچی؟“
”چیک؟“

دووباره پرسیم، ”بۆچی؟“

سئ رۆژ بوو خۆم ده خوارده وه، که چی له م یه ک وشه یه
زیاترم پئ نه ده گوترا: ”بۆچی؟“

تۆنی دهنگی هاوسه ره که م نه رم بووه وه، گوتی، ”چیک؟“
”ته نانه ت هه ر بانگیشان نه کردم!“

”ئه وه بیروکه ی خویان بوو، پینان وا بوو که...“

”پینان وا بوو چی؟ ئاوا سه لامه تتره؟ ده ترسان شتیک
بکه م؟“

”نازانم...“

”متان لی بووه به ئه ژدیها؟ ها؟“

”تو ئیستا له کوئی؟“

”ئاخر من ئه ژدیهام؟“

”به سه، چیک.“

”من ئیتر ده رۆم.“

”گویی بگره، چیک! که که ئیتر مندا ل نییه، ئه گه ر بیته
و...“

”ئه ی باشه تو نه تده توانی به رگریم لی بکه ی؟“

گویم له کاسرین بوو هه ناسه یه کی قوولی دایه وه، ئینجا
گوتی، ”بۆ کوئی ده رۆی؟“

”تۆ نه تده تواني به رگريم لى بگه ي؟“
”داواي لىبووردن ده كه م، شته كه له وه ئالوزتره. په يوه نديي
به خيزاني كورپه كه شه وه هه يه، ئه وانيش...“
”ئهى تۆ له گه ل كئى رويشتى بۆ ئه وي؟“
”چىكا!... من ئىستا له ئىشم، تىده گه ي؟“

له و ساته دا، له هه موو كاتىك زياتر هه ستم به ته نيائي
كرد. ئه و ته نيائييه ش له وه ده چوو هه موو ناو سىيه كانم
پر بكات و به شى يه ك تۆز هه ناسه دانم بۆ به ئىتته وه. هىچ
شتىك بۆ گوتن نه مابوو، نه له سه ر ئه و بابه ته و نه له سه ر
هىچ بابه تىكى دىكه.

به دهنگى نزم گوتم، ”كىشه نييه. من داواي لىبووردن
ده كه م.“

ماوه يه ك هه ردوو كمان بىدهنگ بووين.

كاسرين پرسىي، ”ده رۆي بۆ كوئى؟“

ته له فۆنه كه م داخسته وه.

داواي ئه وه، بۆ دواچار خۆم سه رخۆش كرد. يه كه م جار
چوومه يانه يه كى خواردنه وه به ناوى مسته ر تىدز په ب.
كابراي سه ر بارپه كه، كورپىكى لاوازي ده موچاوخر بوو،
له وه ده چوو هه ر له ته مه نى مئىردى كچه كه مدا بىت. داواي
ئه وه ش گه رامه وه شوقه كه م و تۆزىكى ترم خواردنه وه. شه قم
له كه لوپه له كان هه لده دا، له سه ر دىواره كان ده منووسى. وا
بزاتم وئنه كانى ئاههنگه كه شم خسته ناو ته نه كه خۆله كه وه.
به ديارىكراوى نازاتم كه ي بوو، به لام ده وروبهرى نيوه شه و
برپيارم دا برۆمه وه بۆ ماله وه، مه به ستم پئىر ئىيل بىچه،

ئەو شارۆچكەيەي تيايدا گەورە بووبووم. پېپەر فیل بیچ بە
ئوتومبیل تەنیا دوو کاتژمیر لە شوقەكەمەو دەوور بوو، بەلام
زۆر دەمیک بوو سەردانم نەکردبوو. بە شوقەكەمدا دەهاتم و
دەچووم، وا دەسوورامەو، وەك ئەوەي خۆم بۆ گەشتەكەم
ئامادە بكەم - هەرچەندە گەشتی مائاوايی، پئویستی بە
شتی زۆر نییە. چووم بۆ ژووری خەوتنەكە و دەمانچەكەم
لە چەكەجەي لای سیسەمەكەو دەر هینا.

هەرچۆنیک بیئت، بەلەتردانەو چوومە خوارەو بۆ
گەراجەكە، ئوتومبیلەكەم لەوئ بوو، دەمانچەكەم خستە
دەشبووردهكەو و چاكەتیکم فری دایە سەر كورسیی دواو،
وا بزەنم پێشەوئش بوو، خۆ رەنگە چاكەتەكە هەر خوشی
لەوئ بووبیئت، نازانم. ئینجا پیم پئوئ نا و یەك قریشكەم بە
ئوتومبیلەكە كرد بەرەو سەر شەقامەكە. شار خامۆش بوو،
گلوپە زەردەكان دەدرەوشانەو، منیش دەچووم ریک لەو
شوینەدا، كە ژیانم تيايدا دەست پئی كردبوو، ژیانم كۆتایی
بەینم. زۆر بەسادهی، خەریك بووم بەنەزانانە دەگەرەمەو
بۆ لای خودا.

به خوشحاليه وه له دايك بووني
چارلز ئەليکزاندهر راده گه يه نين

کيش: ههشت پاوهن و يانزه ئونس
٢١ى نوڤه مبهري ١٩٤٩

ليونارد بينيتو و پاولين بينيتو

له نووسراو و کاغهزه کانی چیک بینیتووه

ههوا سارد بوو، باران نمهنمه دهباری، بهلام ریگه که، که ریگهی خیرا بوو، جهنجال نه بوو، بویه ههرچوار سایده کهیم به کار دههینا و به دلی خوم ته مبهرونه و بهرم دهکرد. پیشینی دهکرا - له راستیدا پیشت خوش ده بوو - که شو فیریکی سه رخوشی وهک من، له شوینیکدا پولیس ههر رای ده گریت، بهلام کهس رای نه گرتم. ته نانهت له شوینیک، له یه کیک له و دوکانانه لام دا، که تا به یانی کراوهن و کیسیک بیرهی شه شیم له پیاویکی ئاسیایی سمیلته نک کری.

پیاوه که لئی پرسیم، "یانسیبت بو دهر چووه؟"

دهمیک بوو فیری ئه وه بوو بووم، که ته نانهت کاتیکیش زور سه رخوشم، روخسارم ریکوپیک بیت و باش دهر بکهوم - ئالووده بوویهک بووم و خوم وهک کابرایهک دهر ده خست، که ئاسایی به پیی خوی بروات، له بهر ئه وه، خوم وا نیشان دا که بیر له پرسیماری کابرا ده که مه وه.

گوتم، "به داخه وه، ئه م جار هس به نسیب نه بوو."

پیاوه که بیره کانی کرده زه رفه که وه. چاوم که وته سه ر چاوه رهش و خه والووه کانی. له دلی خومدا گوتم، ئه مه

دوایین دهموچاوه، که له سهر ئهم زهوییه دهیییم.
کابرا باقییه که ی بۆ خسته سهر میزه که و به له پی
دهستی بۆی نزیک کردمه وه.

کاتیک گه یسته ئه و تابلوییه له سهری نووسرابوو،
شاروچکه ی پیپه رقیل بیج/یه ک میل، دوو دانه له بیره کان
به تال بووبونه وه و یه کیکیشیان به کوشنی سه کندا پڑابوو.
فلچه کان جیره جیریان ده مات. به زور خۆم گرتبوو خه وم
لی نه که ویت. له وه ده چیت به دهم بیرکردنه وه وه له وه ی که
ته نیا یه ک میلم مابوو بگه م، خه وم لی که وتبیت، چونکه
پاش که میک، هیما ی شاروچکه یه کی ترم بینی و بۆم دهر
که وت که یوتیزنه که م تیپه راندووه. کیشام به داشبورد ده که دا،
پاشان ریگ له ویدا، له ناوه راستی ئه و ریگه خیرایه دا ده ستم
شکانده وه و پونگساید گه رامه وه. شه قامه که جه نجال نه بوو،
به لام جه نجالیش بووایه، ههر ده گه رامه وه. پیم به به نزیندا
نا و زوری نه برد، پیچیکی سه ره ولیژ دهر که وت. پیچه که
ریگه یه کی لاوه کی بوو بۆ هاتنه ناوه ی ئوتومبیل بۆ شه قامه
سه ره کییه که، نه ک بۆ لادان بۆ شاروچکه که. به خیرایی
سووکانه که م قه پات کرد و به ره و پیچه که - که دریز و
لؤفاوی بوو - لیم خوری و خۆم کرد به ریگه لاوه کییه که دا.
له ناکاو، دوو لایتی گه وره، وه ک دوو خوری زه به لاج،
به شه وارهیان خستم. هۆرنی لۆرییه ک به رز بووه وه و
پنکدادانکی قورس پووی دا. ئوتومبیله که م به سه ر قه راغ
شه قامه که دا فری و پاش که میک، به خراپی نیسته وه و

سه ربه ره و خوار خل بووه وه. ئه و ناوه هه مووی شووشه
 بوو، قووتووه بیره له ملا و له ولامه وه بهرز ده بوونه وه،
 به شپرزهی سووکانه کهم گرته وه، ئوتومبیله که به ره و دواوه
 ته کانی دا، منیش هه لگه رامه وه و که وته سهر سک. هه رچونیک
 بیت، ده سکی ده رگا کهم دوزیه وه و قاییم رام کیشا. بیرمه
 ترووسکایی ئاسمانی رهش و گیای سهوزم بینی و گویم
 له دهنگیک بوو، که وهک هه وره گرمه وا بوو: شتیک بوو،
 هاره ی کرد.

کاتیک چاوم کرده وه، له سهر گیای ته ر پال که وتبووم.
 نیوه ی ئوتومبیله کهم که وتبووه ژیر پلیتی تیکشکاو ی
 ریکلامیکی ئوتومبیلی شو فراتیه وه - دیار بوو ئوتومبیله کهم
 کیشابووی به ریکلامه که دا و زیانی لی دابوو. به پیی یه کیک
 له و یاسا سه مه رانه ی فیزیاش، پیش ئه وه ی ئوتومبیله که
 بیدات به پلیته که دا، من فری درابوومه ده ره وه. له م شته
 تیناگه م! کاتیک ده ته ویت بمریت، نامریت. ده وهره سهر له مه
 ده ر بکه؟

له سه رخو و به ئازاره وه هه ستامه سهر پی. پشتم
 خووسابوو. هه موو گیانم دهینالاند. هیشتا باران نه منه
 ده باری، به لام کهش ئارام بوو، جگه له دهنگی سیسرک،
 گویم له هیچی تر نه بوو. به شیوه یه کی گشتی، له
 دۆخیکی ئاوادا ده لئیت، "بهس نه بوو نه مردم،" به لام
 من وام نه گوت، چونکه دلم به مانه کهم خوش نه بوو.
 سه رم بهرز کرده وه و سهیری ریگه کهم کرد. له ناو

تەمەكەوہ بەئەستەم لۆرییەكەم بینی، كە وەك كەشتییەكی
گەورەى قەبە دەر دەكەوت، كە خەرىك بىت نووقم بىت.
عەتەرەكەى خوار بووبووہوہ و دەتگوت ملی شكیندراوہ،
هەلمیش لە بۆنیتەكەیەوہ هەلدەستا. هیشتا یەكینك لە
لایتەكانی پیشەوہى ئیشى دەكرد و تیشكە تەنیاكەى بە
گرده قوراپویبەكەدا شۆر بووہوہ بو خوارەوہ و شووشە
شكاوہكان لەژیریدا وەك ئەلماس دەبریسكانەوہ.

ئەى شۆفیرەكەى كەوتبووہ كویوہ؟ زیندوو بوو؟
ئازارى پى گەیشتبوو؟ خوینی لى دەرپۆشت؟ هەناسەى
دەدا؟ بىنگومان ئازایەتى ئەوہ بوو، بەخیرایى بە گردهكەدا
هەلبگەریم و بزنام شۆفیرەكە حالى چۆنە، بەلام لەو ساتەدا
ئەو ئازایەتیەم لەكوی بەینایە.

لەبەر ئەوہ، هیچ نەكرد.

دەستەكانم شۆر كردهوہ و پرووم بەرەو خوار وەر گیرا،
ئینجا بەرەو شارۆچكە كۆنەكەى مندالیم هەنگاوم نا. شانازی
بەم ئیشەمەوہ ناكەم، بەلام بە هیچ شیوہیەك ئەقل میوانم
نەبوو. وەك زۆمبى و رۆبۆت شتى وام لى هاتبوو، خەمى
كەسم نەمابوو، تەنانەت خۆشم - ئەوہى راستى بىت، پیش
هەموو كەس، خۆم! نە بیری لۆرییەكەم ما، نە ئوتومبیلەكەى
خۆم و نە دەمانچەكەش، هەموویانم بەجى هیشت. پیللاوہكانم
خرمەخرمیان لە چەورپژەكە دەهینا و گویم لە سىسرکەكان
بوو پیدەكەنین.

نازانم چەند بە پئی پۆیشتەم، بەلام تا ئەو کاتەى بارانەى
خۆشى کردەووە و ئاسمانیش بە یەكەم تیشكەکانى بەرەبەیان
پووناك بوووەو، بەردەوام بووم لە پۆیشتەن. گەیشتمە
شوینیک و بەو تانکیە ئاوە گەورە ژەنگاوییەدا، کە دەکوتە
پشت گۆرەپانى بەیسبۆلەكەو، زانیم قەراغى پێپەر فیل
بیچە. لە شارۆچكەىەكى بچووکی وادا، هەلگەران بە تانکی
ئاودا، بەشیک بوو لە مەراسیمی سەلماندى گەورەبوون. من
و هاوڕیانی تىپى بەیسبۆلەكەم، هەموو كۆتایى هەفتەىەك
بۆیاخى سپرامان دەخستە ژیر لاستیکى پانتۆلەكانمان و بە
تانکیە گەورەكەدا هەلەدەگەراين.

ئىستاش دووبارە لە بەردەم ئەو تانکی ئاوەدا وەستا بووم؛
تەر و پیر و سەرخۆش و تىكشكاو و ڕەنگە پیاوكوژیش،
چونكە هەرگیز شوڤىرى لۆرییەكەم نەبینیەو. ئەمەم بەلاو
گرنگ نەبوو، چونكە ئەو ئىشەش كە دواى ئەو كردهم، هەر
ژیرانە نەبوو، ئىشەكەشم ئەو بوو، كە سوور بووم لەسەر
ئەوێ ئەو شەو دواشەوى ژیانم بىت.

پلەى یەكەمى پەيژەى تانکیەكەم دۆزییەو و هەلگەرام
بۆ سەرەو. زۆرى وىست تا گەیشتمە تانکیەكە. كاتىكش
دواچار گەیشتم، لەسەر تەختەى قەراغى تانکیەكە بەشەكەتى
لینى دانیشتم، بەقورسى هەناسەم دەدا. دەنگىك لە بەشى
دواوێ مىشكە شىواو كەمەو سەرزەنشتى دەكردم لەسەر
ئەوێ ئاوا لەشسووكى خۆم لەدەست دابوو.
سەبرى درەختەكانى خوار خۆمەو كرده. لەپشتیانەو

ئەو يارىگەى بەيسبۆلەم بىنى، كە تيايدا باوكم فيرى يارىى
بەيسبۆلى كرىبووم. دىمەنەكەى يادگارىى بىر دەخستەوہ و
خەفەتى دەدامى. باشە بۆچى مندالى ئاوايە؟ ھەرگىز وازت لى
ناھىنىت، تەنانەت كاتىكىش ھىندە پروخاويت، زەحمەتە باوہر
بكەيت پۆژىك لە پۆژان مندال بوويت.

ئاسمان خەرىك بوو پرووناك دەبووہوہ. دەنگى
سىسرکەكان بەرزتر بووبوو. لەناكاو، يادگاربيەكى مندالىى
ماريام ھاتە پىشچاو، كە لەسەر سنگم خەوى لى كەوتبوو،
ھىندە بچووك بوو، دەمتوانى لە سەر يەك قۆلم بيخەوینم.
پىستى بۆنى بۆدرەى مندالى لى دەھات. پاشان دىمەنىكى
خۆم ھىنايە بەرچاوم، دىمەنى ئەو ساتەى، تەرو پىس، خۆم
دەكەم بە زەماوہندەكەيدا، مۇسقىكاكە دەوہستىت و ھەموو
بەترسەوہ سەيرم دەكەن، ماريكاش لە ھەموويان زياتر
دەترسىت.

سەرم داخست.

كەس نەبوو، دواى مردنم، بىرم بكات.

دوو ھەنگاوى خىرام نا و دەستم بە شىشى محەجەرەكەوہ
گرت و بەسەريدا خۆم فرى داىە خوارەوہ.

تىگەيشتن لەوہى دواى ئەوہ پرووى دا، زۆر زەحمەتە. بەر
چى كەوتووم و چۆن پزگارم بووہ؟ نازانم. ھەموو ئەوہى
لەبىرمە، ئەوہىە سوورپىكم خوارد، دەنگى شكانى شتىك ھاتە
گويم، شتىك پرووشاندىمى، قىپ بوومەوہ، دواجارىش، شتەكان
بە زرمەيەك و دەنگى خشانى شتىك كۆتايىيان ھات. ئەم

جیبرینانە ی سەر دەموچاوم؟ وای تێدەگەم بەم شتانە وام لی
هاتییت. ڕەنگە بەربوونەووەگەم زۆری خایاندیییت.

کە چاوەکانم کردەووە، چواردەورم لقوێپۆپی شکاوی
درەختەکە بوو. چەو و بەرد بە سک و سنگمدا چووبوون.
چەناگەم بەرز کردەووە و ئەمانەم بینی: گۆرەپانی
بەیسبۆلەکە ی مندالییم لەناو ڕووناکیی ئەو بەیانییەدا، شوینی
دانیشتنی یاریزانە یەدەگەکان، ئەو تەپۆلکە یە یاریزانەکان
تۆپەکیان لیووە هەلەدا، هەروەها دایکم...

کە چەند سالیک بوو مردبوو!

۲

بیانی

دایکی چیک

جاریکیان باوکم پیی گوتم، ”دەبی یان کوری دایە بی، یان کوری بابە، ناکری کوری هەردووکیان بی.“

بۆیە منیش بووم بە کوری بابە. لەوەبەدوا، لاسایی رویشتنەکە ی باوکم و پیکەنینه نەرم و بیدەنگە کەیم دەکردەو، زۆر جاریش دەستکیشیکی بەیسبۆلم پی بوو، چونکە باوکم حەزی لە بەیسبۆل بوو، هەرکاتیکیش تۆپی بو هەلبەدایە، خیرا دەمگرتەو، تەنانەت ئەو تۆپانەشم دەگرتەو، کە باوکم ئەوەندە بەتوندی هەلی دەدان، کە دەستیان دەسمی و دەمگوت ئیستا نا ئیستا لە ئازاردا هاوارم لی بەرز دەبیتهو. کاتیک لە قوتابخانە بەر دەبووم، پام دەکرد بو دوکانی مەیفروشییەکە ی باوکم، کە لە شەقامی کرافت بوو. بو خۆم تا کاتی نانی ئیوارە لەوی دەمامەو و بە دەم چاوەرپیکردنی باوکمەو تا لە کارەکە ی تەواو ببیت، لە ژووری گەنجینەکە یاریم بە پاکەتی بەتال دەکرد. دواتر، من و باوکم پیکەو بە سۆپەر سیدانە شینەکە ی دەرویشتینەو مالهو. هەندیک جاریش، لە گەراجەکە دادەنیشتین، باوکم جگەرەیهکی چنستەر فییدی دەکیشا و لە رادیۆکەو گویی لە هەوالەکان دەگرت.

خوشکيکی له خۆم بچووکتروم ههيه، ناوی رۆبیرتایه.
ئهو سالانه، رۆبیرتا بۆ ههموو شوینیک پیلایه پهمهیی
سهمای بالیی له پئی دهکرد. کاتیکیش ههموو پیکهوه له
چیشتهخانهی شارۆچکه که نانمان دهخوارد، دایکم له گهله خوی
بۆ تهواییتی خانمان رای دهکیشا و لهوئی پیلایه پهمهیییهکانی
له سههر کاشییه که دهخلیسکان، لهولاشهوه باوکم منی بۆ
تهواییتی پیاوان دهبرد. به بیرکردنهوهی مندا لانهی خۆم، وا
تیگه یشتبووم که ئیتر ژیان بهو شیوهیه شتهکانی دابهش
کردبوو: من له گهله باوکم و خوشکه کهم له گهله دایکم، بۆ
خانمان، بۆ پیاوان، هیی دایه، هیی بابه.

کورپی بابه!

کورپی بابه من بووم و ههتا به یانیی یهکشه مهیهکی
به هاری ئهو سالهی له پۆلی پینجهمی بنه رتهی بووم -
که به یانییهکی سامال و گهرم بوو - ههر به کورپی بابه
مامهوه. ئهو پۆژه دوو یاریمان له گهله تیپی کاردینالز ههبوو.
کاردینالز بهرگی یه کپۆشیی خووری سووریان له بهر دهکرد
و له لایه ن کومپانیای کۆنهر بۆ پیدایهستی ئاو و ئاوه رپۆوه
سپۆنسه دهکران.

که به گۆرهوییه دریزه کانمهوه خۆم کرد به ژووردا،
تیشکی خۆر چیشتهخانه که ی گهرم کردبوو. دهستکیشه کانم به
دهستمهوه بوون و دایکم له سههر میزه که دانیشتبوو جگهره ی
دهکیشا. دایکم ژنیکی جوان بوو، به لام ئهو به یانییه جوان
دهر نه ده کهوت. لیوی خوی گهست و سهیریکی ئهولاوه ی
کرد. بۆنی تۆستی سووتاوم کرد، وام زانی بۆیه پهسته،
چونکه تۆسته که ی سووتاندوووه.

گوتم، "قهینا، شیر و جبسی گهنمه شامی دهخوم."
قاپیکی قوولم له که و انتهره که دهر هینا.
دایکم قورگی پاک کرده وه، "به ساقه، یارییه که ت که یه؟"
پرسیم، "دایه، سه رمات بو وه؟"
دایکم سه ری راوه شانند و دهستیکی خسته سه ر پوومه تی،
"یارییه که ت سه عات چه نده؟" شانیکم هه لته کاند و گوتم،
"نازانم." نه و کاته له کاترمیرم نه ده زانی و له دهستم نه ده کرد.
شووشه شیره که و پاکه ته جبسه که م دهر هینا. زور به خیرایی
جبسه کم هه لپرشته ناو قاپه که وه، هه ندیک دهنکه جبس له
قاپه که هاتنه دهره وه و که وتنه سه ر میزه که. دایکم یه که به یه ک
هه لی گرتنه وه و خستنیه له پی دهستییه وه.
به چرپه گوتی، "هه رکاتیک بی، من خوم ده تبه م."
پرسیم، "ئه ی بو بابه نامبا؟"
"بابه لیزه نییه."
"ئه ی له کوئییه؟"
دایکم وه لامی نه دایه وه.
"ئه ی که ی دیته وه؟"
دایکم دهنکه جبسه کانی له مستیدا توند گوشی.
دهنکه جبسه کان خرمه یان کرد و بوون به خول.
له و روزه به دواوه، ئیتر بووم به کوری دایه.

که ده لیم دایکه مردووه که مم بینی، به راستمه. لای شوینی
دانیشتنی یاریزانه یه ده که کانه وه وه ستابوو، چاکه تیکی
نهرخه وانیی له به ردا بوو، جزدانی پاره که شی به دهسته وه
بوو. هیچی نه ده گوت، تهنیا سهیری ده کردم و ته واو.

هولم دا ههستم و برۆم بو لای، بهلام که وتمهوه سهر
زهوی، ماسولکه کانم له نازاردا زیریکانديان. میشکم دهیویست
پر به دهنگ ناوی دایکم بهینم، بهلام هیچ دهنگیک له
قورگمهوه نه دههاته دهروهه.

سهرم دانهواند و دهستهکانم خستنه سهر یهک، دیسان
خۆم بهرز کردهوه و ئەم جاره نیوهم له زهوییهکه برا.
سهرم ههلبیری و پروانیم.

دایکم لهوی نه مابوو.

چاوه پیی ئەوهت لی ناکهه له مه یاندا باوه پم پی بکهیت.
دهزانم شتیکی شیتانهیه، مردوو نابینریت، مردوو سهردانمان
ناکهه. ناکریت له عه مباریکی ئاوی بهرزوه بهر بیتهوه
و دواي ئەوهی باشترین ههولی خۆت داوه بو خۆکوشتن،
کهچی پهرجوو یهک پروو بدات و نه مریت، له سهروو
ئوه شهوه، به چاوی خۆت دایکه مردوووه خۆشه ویسته کهت
ببینیت، کاتیک به خۆی و جزدانه که یهوه له سهر هیلی سینی می
یاریگه که وهستاوه.

وهک چۆن له وانیه ئیستا تو هه موو هه ولکی خۆت بدهیت
تا به ئەقل له شته که تیگهیت، منیش یه کهم جار وام کرد،
گوتم ته نیا هاتوو ته بهر چاوم و هیچی تر، خه یالیک بووه و
ته واو، خه وی سهرخۆشیک بووه، ئیشی میشکه شیواوه کهم
بووه. وهک گوتم، چاوه پیی ئەوهت لی ناکهه له مه دا باوه پم
پی بکهیت، بهلام ئەمه ئەوه بوو که پرووی دا. دایکم لهوی
دهر کهوت و منیش به دوو چاوی خۆم بینیم. بو ماوه یهکی
نادیار له ناو گیا که دا پال که وتم، پاشان هه ستامه سه رپی
و بهر به ره که وتمه پۆیشتن. خۆل و پیسی سهر ئەژنو

و قوله کانم ته کاند. له چەندین برین و ږووشاوی سەر
جەستەمەوه خوین دەږویشت، زۆربەى براوییه کان بچووک
و هەندیکیان گەوره بوون. له دەمدا، تامى خوینم دەکرد.
بەسەر پارچه چیمەنیکدا، که نامۆ نه بوو به پینیه کانم،
هانگوم نا. باى ئەو به یانییه درهخته کانی جوولاند و
باوہشیک گەلای زەردى وهک لیژمه بارانیکی بچکۆلهى خوږ
له گەل خۆیدا هینا. دوو جار له هەولێ خۆکوشتنه که مدا
شکستم هینابوو. که عەیب بوو!
بەرەو ماله کۆنه که مان هەنگوم نا، سوور بووم له سەر
ئەوهى ئیشه که ته واو بکه م.

چارلی گیان، هیوادارم ئەمپرو له قوتابخانه
کاتیکی زۆر خوش به سەر بهری.
بو نانی نیوهپرو ده تبینم و پیکه وه شیرمۆز
ده خوینه وه.

هه موو پروژیک خوشم ده ویت.

دایه

له ناو نووسراو و کاغه زه کانی چیک بینیتودا دوزرا وه ته وه،
ده و روبه ری سالی ۱۹۵۴

چۆن دایه، بابەیی ناسی

دایکم هەمیشە لەسەر کاغەزی بچووک تیبینی بو دەنوسیم و دەیدامی. هەرکاتیک دایگەیاندم بو شوینیک، بەهیواشی دانەیهکی دەخستە مستەوه. هەرگیز لەمە تینەدەگەیشتم، چونکە لەجیاتیی ئەوهی کاغەز سەرف بکات و تامی ئەو سیکۆتینە ناخۆشە بکات، کە بە کاغەزی نامەکەوه بوو، دەیتوانی هەر لەویدا ئەوهم پی بلێت، کە دەینوسی.

وا بزانی یەكەم تیبینی کە بوی نووسیم، هی یەكەم رۆژی دەوامی باخچەیی ساوایانم بوو لە سالی ۱۹۵۴دا. وا بزانی پینچ سالان بووم. گۆرەپانی باخچەیی ساوایانە کە پر بوو لە منداڵ، هەموو راکەرەک و زریکە زریکیان بوو. من دەستی دایکم گرتبوو، نزیک بووینەوه لە ژنیک، کە بە کلاویکی رەشەوه مندالەکانی لە بەردەم مامۆستاکاندا ریز دەکرد. دایکەکانی ترم بینی ماچی مندالەکانیان دەکرد و دەرویشتن. دیارە لەویدا دەستم کردوو بە گریان.

بۆیە دایکم پرسیی، "چیتە؟"

"مەرۆ."

"کە هاتیتە دەرەوه، من لێرەدا چاوەرپیت دەکەم."

"نا!"

“مه ترسه، لیره ده بم.”

“ئه ی ئه گهر نه مدوزیته وه؟”

“چاوه ریم بکه.”

“ئه ی ئه گهر لیم ون بووی؟”

“چارلی گیان، هه رگیز دایکت لی ون نابن.”

دایکم زه رده خه نه یه کی کرد. دهستی به گیرفانی چاکه ته که پیدا کرد و نامه یه کی شینی بچکوله ی دامی گوتی، “ها! ئه گهر زور زورت بیر کردم، ئه م کاغه زه بکه ره وه.”

دایکم دهسته سړیکی له جانتاکه ی دهر هینا و چاوه کانی سریم، ئینجا به باوه شیک، مالئاوایی لی کردم. ئیستاش له بهر چاومه که پشتا و پشت ده رپویشته و ماچی بو هه لده دام، لیوه کانی به سووراوی مارکه ی ریفولن سوور کردبوو، قژی شی له سهر ته پله سهری توپه ل کردبوو. بهو دهستم که نامه که ی هه لگرتبوو، مالئاواییم لی کرد. وا بزانه دایکم بیرى نه مابوو که من تازه ده چوومه باخچه ی ساوایان و خوینده واریم نه بوو. ئیتر دایکم وا بوو، لای ئه و دل شهرت بوو.

له سالی ۱۹۴۴دا، دایکم، باوکمی له سهر ده ریاچه ی پیپه ر قیل ناسیوو. دایکم مه له ی کردبوو، باوکیشم له گه ل هاوړیکانیدا به یسبؤلیان کردبوو، یه کیک له هاوړیکانی باوکم ئه وهنده به قایمی به توپه که یدا کیشابوو، توپه که تا ناو ئاوه که نه وه ستابوو. دایکم به ژیره مه له چووبوو بویان بهینیته وه، باوکیشم شلپ، خو ی فری دابوو ئاوه که وه. پاش

كەمىك، باوكم بە خۆى و تۆپەكەوہ ھاتبووہ سەر ئاوەكە و لەگەل دایكدا سەريان بەيەكدا كىشابوو.

دایك ھەمىشە دەيگوت، "لەو رۆژەوہ، من و ئەو پياوہ ھەر سەرمان بەيەكدا دەدا."

دەلداريەكەى دایك و باوكم ماوہكورت و پەرگروتىن بووہ، چونكە كەسايەتیی باوكم ئاوايە، كە دەست دەداتە شتىك، دەبىت تا كۆتایی لەگەلى بروات. ئەو كاتە باوكم كورپىكى بالابەرزى تۆكمە بووہ، تازە خویندى ئامادەيى تەواو كردووہ، قژ و پەرچەمەكەى بەبەرزى بۆ سەرەوہ ھەلداوہتەوہ و كادىلاكە سپى و شىنە مۆدىلكۆنەكەى باپىرمى پى بووہ. ھەر كە جەنگى جىھانىى دووہمىش دەستى پى كردووہ، خۆى بۆ جەنگ ناوئوس كردووہ و بە دایكى گوتووہ، "دەمەوئەت لە ھەموو كەسىكى شارۆچكەكەمان زياتر لە دوژمن بكوژم." باوكميان ناردووہ بۆ ئىتالىا، بۆ باكورى چياكانى ئەپىناين و پۆ قالى لە نزيك بۆلۆنيا. لە يەكەك لە نامەكانىدا، كە لەويوہ ناردووہتەى، داواى ھاوسەرگيرى لە دایك كردووہ. نووسىوہتەى، "ببە بە ھاوسەرم." بەلای منەوہ، ئەمە زياتر لە فەرمان دەچوو، نەك داواكارى. دایك بە نامەيەك - كە لەسەر كاغەزىكى تايبەتەى لەكە تاندروستكراو نووسىووی - رازىبوونى خۆى بە باوكم راگەياندبوو. كاغەزەكە زۆر گران لەسەر دایك كەوتبوو، بەلام ھەرچۆنىك بىت، كرىبووی، چونكە دایك رىزى وشە و ئەو ئامرازەشى دەگرت، كە وشەى دەگواستەوہ.

دوو ھەفتە داواى ئەوہى باوكم نامەكەى پى گەيشتبوو، ئەلمانىيەكان بەلگەنامەى خۆبەدەستەوہدانيان لەگەل دوژمن

واژو کردبوو، ئەوەش مانای وا بوو، باوكم دهگه رایهوه بز
نیشتمان.

من وای تیدهگه، باوكم هه رگیز دهرفه تی ئەوهی پی
نه درابیت به دلی خوی له جهنگ تیر ببیت، بویه جهنگی
تایبه تی له گه ل ئیمه دا به رپا کرد.

باوكم ناوی لیونارد بوو، به لام هه موو به لین بانگیان
ده کرد. دایکشم ناوی پاولین بوو، ئەویشیان به پۆزی بانگ
ده کرد، وهک ئەو گۆرانییه مندالانه یه دهیگوت، "به گیرفانی
پر له پۆزیه وه." دایکم، چاوه کانی گه وره و باده می بوون،
پیستی نه رمی کریمی بوو، قژی شی رهش و په خشان بوو، که
زۆربه ی کات به رزی ده کرده وه. خه لک ده یانگوت له ئوردی
هتپ بیرنی ژنه ئەکته ر ده چیت، له و شارۆچکه بچوو که ی
ئیمه شدا، که م بوون ئەو ژنانه ی شایانی ئەو جو ره وه سفه
بوون. دایکم زۆری هه ز له ئارایشتکردن بوو - ماسکارا و
قه له می چاو و سوورا و هه رچی تو بیلیت، ئەو هه زی
لی بوو. له کاتیکدا زۆربه ی خه لک پییان وا بوو دایکم
"مامه له خۆش" و "گراوه و جرپنه"، - دواتریش به "سهیر"
و "که لله رهق" وه سفیان ده کرد - به لام لای من، به درێژایی
مندالیم، دایکم که سیکی سه رکونکه ر بوو.

پووته لاستیکه کانم له پی کردووه؟ چاکه ته که مم پییه؟
ئه رکه کانی قوتابخانه م ته واو کردووه؟ بوچی پانتۆله که م
دراوه؟...

هه می شه هه له ریزمانییه کانی بو راست ده کرده وه.

۱ پۆزی: جو ره گولیکه.

من ده مگوت، ”رؤبیرتا و من ده چین...“
دایکم قسه که ی پی ده بریم و دهیگوت، ”من و رؤبیرتا...“
”جیمی و من ده مانه وی...“
دیشان دهیگوت، ”من و جیمی...“

له میشکی مندالدا، وینه و شیوه وهستانیکی دیاریکراوی
دایک و باوک هه لده کولریت. ئەو وینه و وهستانیکی دایکم که
له میشکی مندا هه لکولرابوو، وینه ی ژنیکی لیوسوور بوو،
که خوی به سه رمدا چه ماندبووه وه، په نجه یه کی هه ره شه ی لی
را ده وه شاندم و داوی لی ده کردم له وه ی هه بووم باشتر بم.
وینه و شیوه ی وهستانی باوکیشم هی پی او یکی حه واوه بوو،
که شانی دابوو به دیواریکه وه و جگه ره یه ک به ده سته وه،
ئینجا سهیری ده کردم بزانیته سه رکه وتوو ده بم یان شکست
ده هینم.

ئینستا که بیر له و رابردوو ده که مه وه، تازه ده زانم ده بوو
زیاتر له و راستیه تیگه یشتمایه، که یه کیکیان پووی له من
کردبوو، ئەوی تریشیان پووی لی وەر ده گیرام، به لام من
ئەو کاته مندال بووم، مندالیش چی ده زانیته؟

دایکم فهره نسبییه کی پرۆتستانت بوو، باوکیشم ئیتالییه کی
کاسۆلیک، کۆبوونه وه ی ئەو دووانه ش پیکه وه، زیاده رپوویکردن
بوو له خوا و هه سترکردن به تاوانباری و به کارهینانی ساسدا.
دایک و باوکم هه میشه ده مه قالییان بوو، له سه ر منداله کان،
له سه ر خوراک، له سه ر ئایین... باوکم وینه یه کی مه سیحی به
دیواری دهره وه ی ته والیته که وه هه لده واسی، به لام که ده چوو
بو ئیش، دایکم وینه که ی ده گواسته وه بو شوینیکی باشتر.

باوكم دههاتهوه و هاواری دهکرد، "بۆ خاتری مهسیح! نابیت عیسا له شوینی خۆی بجوولینی!" دایكیشم دهیگوت، "لین، ئەوه تهنیا وینهیهكه و هیچی تر. پیت وایه مهسیح ههز دهكا لای تهوالیتهوه ههلبواسری؟"

باوكم ههلهستا و وینهكهی دهخستهوه شوینی خۆی. رۆژی دواتر، دایكم دیسان شوینهكهی دهگواستهوه. ئیتر شتهكه ئاوا بهردهوام دهبوو.

دایك و باوكم تیکهلهیهك بوون له كۆلتوور و پیشینهی جیاواز، ئەو كاتانهش كه سیستمی مالی ئیمه دیموكراتی بوو، هیتشتا دهنگی باوكم ههه به دوو دهنگ ههژمار دهكرا. ئەوه باوكم بوو بریاری دهدا بۆ نانی ئیواره چی دهخۆین، مالهكه به چ رهنگیك بۆیاخ دهكهین، مامهله لهگهڵ چ بانكیدا دهكهین و لهسهه تهلهفزیونه رهش و سپییهكهمان تهماشای چ بهرنامهیهك دهكهین. ئەو رۆژهی من له دایك بووبووم، به دایكمی گوتبوو، "دهبی له كلیسای كاسۆلیكدا ناو بنری." ئیتر ههه بهوه شتهكهی یهكلایی كردبووهوه.

ئوهوی خۆشه، باوكم خۆی كهسیكی دیندار نهبوو. دواي جهنگ، دوكانی مهیفرۆشیی دانا، زیاتر قازانجی لا گرنگ بوو وهك له ئایین. بۆ منیش، تاكه شت كه دهبوو بیهرستم، بهیسبۆل بوو. تهنا ته پیت ئوهوی پێ بگرم، باوكم تۆپی بهیسبۆلی بۆ ههلهدام، پیت ئوهوی دایكم پێ بدات مهقهست به دهستمهوه بگرم، باوكم داری بهیسبۆلی دایه دهستم و پێی گوتم كه دهتوانم رۆژیک له رۆژان له خولی یانه پلهیهكهكاندا یاری بكهم، بهوه مهرجهی "بهرنامه"یهكم ههبیت و "پابهند بيم به بهرنامهكهوه."

بیگومان کاتیک مندالیت، له سهر بهرنامه کانی دایک و
 باوکت دهگیرسییته وه، نهک بهرنامه ی خوت.
 هر بویه له هوت سالییه وه، بو زانینی نهجامی
 یارییه کانی نهو یانانه ی له داهاتوودا دهچوومه ریزه کانیانه وه،
 چاوم به روظنامه کانداه خشانده. دستکیشیکم له دوکانه که ی
 باوکم دانابوو، بهو هیوایه ی باوکم توزیک کاتی هه بیت و
 له پارکی ئوتومبیله کانداه توپم بو هه لبدات. تهنانه ت هه ندیک
 جار، بو نویژی یه کشه ممان له کلیسا، پیلاوی به یسبولم له پی
 دهکرد، چونکه ریک دوا ی خویندنی دواسروود، دهچووین
 بو یارییه کانی خولی به یسبولی تازه پیگه یشتوو. کاتیک
 کلیسایان به ”مالی خودا“ ناو دهبرد، دهترسام له وه ی
 خوا پی خوش نه بیت که بزماره کانی پیلاوه کهم له زهوی
 ماله که ی هه لده چه قن. جاریکیان هه ولم دا له سهر نووکی پی
 بوهستم، به لام باوکم به چرپه پی گوتم، ”ئه ری ئه وه چیه،
 بو وا ده که ی؟“ ئیتر منیش به په له قاچم داگرت.

دایکم، به پیچه وانه ی باوکه وه، هیچ گرنگیه کی به
 به یسبول نه ده دا. نهو تاقه مندالی خیزانیک ی هه ژار بوو،
 کاتیکیش جهنگ هه لگیرسابوو، ناچار بووبوو واز له خویندن
 بهینیت و دهست بکات به ئیش. دایکم بروانامه ی دواناوه ندیی
 له قوتابخانه یه کی ئیواران به دهست هینابوو، دوا ی ئه وه ش،
 په یمانگه ی په رستاری ته واو کردبوو. نهو بهرنامه ی دایکم
 له میشکی خویدا بو منی دانابوون، بریتی بوون له کتیب و
 زانکوته واوکردن و نهو ده رگایانه ی دواتر نهو دووانه بو یان
 دهکردمه وه. هه موو قسه باشه که ی له سهر به یسبول نه مه

بوو: "بە هۆی ئەم یارییەوه، هەوایهکی پاک هەلدهمزیت." له گەل ئەمەشدا، دایکم دەهات بۆ سهیری یارییەکانم، له شوینی تەماشاکەرەن، بە خۆی و چاویلکە رەشە زلەکە یەوه، دادەنیشت - پیشتریش قژی له ئاراییشتگەکی ناوچهکی خۆمان جوان رێک خستبوو. منیش لەسەر کورسی یاریزانەکانەوه بەدزییەوه سهیری دایکم دەکرد، بەلام ئەو چاوی لەسەرم لا دەبرد و سهیری دووری دەکرد، کهچی که کاتی ئەوه دەهات من تۆپەکه بهاوێژم، دەستی دەکرد بە چهپلەلێدان و هاواری دەکرد، "ئافەرم! چارلی! ئافەرم،" وا بزانی منیش هەر ئەمەم لا گرنگ بوو. باوکم، هەتا ئەو پۆژەیی له دایکم جیا بووهوه، بۆ هەر تیپیک یاریم بکردایە، خۆی راهینەرم بوو. جارێکیان، لەو ساتەدا که سهیری دایکم دەکرد، باوکم بینیمی و بەسەرماندا نەرانیدی، "چیک! چاوت لەسەر تۆپەکه بی! ئەوی هیچی لی نییه بەکەلکت بی." پێم وا بیت دایکم بەشیک نەبوو له "بەرنامەکه."

له گەل ئەمەشدا، دەتوانم بلیم دایکم زۆر خۆش دەویست، هەر وهک چۆن کورپان دایکیان زۆر خۆش دەویست و بەهەندیشی وەر ناگرن. دایکم زۆر ئاسان وای کردبوو خۆشم بویت، چونکه زۆر قسەخۆش و قۆشمەچی بوو، جاری وا هەبوو ئایسکریمی له دەموچاوی خۆی هەلدهسوو، تەنیا بۆ ئەوهی بتهینیتە پیکەنین، یان دەنگی سهیرسهیری دەر دەکرد، وهک دەنگی پاپای، یان لويس ئارمسترونګ^۱. کاتیک بە دەنگە گرەکەیی دەیگوت، "شتیک که له خۆتدا نەبیت، ناتوانیت

۱ ئارمسترونګ: گۆراننیزیکێ جازی ئەمەریکییە.

بىيەخشىت! "يان ختووكەي دەدام و دەشىهتشت ختووكەي
بەمەو، ئىنجا ئانىشكى دەبردە دواو و پىدەكەنى. ھەموو
شەوئىك كە دەبىردمە جىگەو، دەستى بە قژمدا دەھىنا و
دەيگوت، "دەي ماچىك بەدە بە داىە." پىي دەگوتم كە من
زىرەك بووم و زىرەكى دەستكەوتىكى گەورە بوو لەلای،
سووریش بوو لەسەر ئەوئەي ھەموو ھەفتەيەك كىتپىك
بخوینمەو، ھەر خۆشى دەبىردم بو كىتپخانەكە. ھەندىك
جار، جلو بەرگى زۆر زەقى لەبەر دەکرد، كە گوئى لە
گۆرانىيەكەيش دەبوو، لەگەلیدا دەيگوتەو، ئەمەيان بىزارى
دەکردم. لەگەل ئەمانەشدا، ھەرگىز - تەنانەت بو يەك
ساتىش - گومانم لەو متمانەيەي نىوان من و داىكم نەبوو.

بە شىوئەيەك، ھەرچى داىكم بىگوتايە، باوەرپم پى دەکرد.
بەھەلە لىم تىمەگە، داىكم زۆر نەيدەدا بەدەممەو، بگرە
لىشى دەدام و سەرزەنشتى دەکردم و سزاشى دەدام،
بەلام خۆشيشى دەويستم. بەپراستى خۆشى دەويستم.
كە لە جۆلانەيەكەيش دەكەوتمە خوارەو، يان بە پىلاوى
قوراپويشەو دەچوومە سەر كاشىيەكان، ھەر خۆشى
دەويستم. لەو كاتانەشدا كە دەپشامەو، يان لووتم ئاوى پىدا
دەھاتە خوارەو، يان ئەژنۆم دەپووشا و خوئناوى دەبوو،
ھەر خۆشى دەويستم. لەو كاتانەدا كە ھەر جرتوفرتم بوو،
لە باشترین و خراپترین كاتەكاندا، ھەر خۆشى دەويستم.
بىرى خۆشەويستى داىكم بو من، بىين بوو.

تاكە كەموكورتىي داىكم ئەو بوو، واى لى نەدەکردم
تىبكوشم بو بەدەستەينانى ئەو خۆشەويستىيەي ئەو.
دەزانى چى، ئەمە بوچوونى منە: مندا لان بەدواى ئەو

خۆشەوێستییەوێن، کە خۆیان لێ دەشاریتەو، بۆ منیش،
ئەو خۆشەوێستی باوكم بوو، کە خۆی لێ دەشاردەو.
باوكم خۆشەوێستیەکە دەشاردەو، هەر وەک چۆن کاغەز
لە جانتایەکی دیبلۆماسیدا دەشاریتەو، منیش هەر بۆی
دەگەڕام.

چەند سالیك دواى مردنى دایکم، دوو لیستم دروست
کرد، یەکیکیان بۆ "ئەو جارانهی دایکم پشتی منی گرت"،
ئەوێ تریشیان بۆ "ئەو جارانهی من پشتی دایکم نەگرت".
ناهاوسەنگی نێوان ئەم دوو لیستە، زۆر دلتهنگەر بوو. باشە
بۆچی منداڵان بەهایەکی ئیجگار زۆر بۆ یەکیک لە دایک و
باوکیان دادەنێن و بەهایەکی زۆر کەم بۆ ئەوێ تریان؟
دیاره باوكم راستی دەکرد کە دەیگوت، "دەبی یان کورپی
دایە بی، یان کورپی بابە، ناکرێ کورپی هەردووکیان بی."
تۆش خۆت بەوێاندا هەلدەواسیت، کە پیت وایە خەریکە
لەدەستی دەدەیت.

ئەو جارانهى دايكم پشتى منى گرت

تەمەنم پىنج سالە. بەرپۆەين بۆ ماركىتى فانيلى. دراوسىيەكمان،
كە رۆبى گەرماوى لە بەردايە و لەفى پەمەيى بە قژيە وەيەتى،
دەرگا هيلەكيبەكەي مالهەكەي دەكاتەو و بانگى دايكم دەكات.
لە كاتىكدا دايكم و دراوسىيەكمان خەرىكى قسەن، من بە پياسە
دوور دەكەومەو و دەرپۆم بۆ حەوشەي پشتەو و مالهەكەي
تەنشتيان.

لەناكاو - خۆشم نازانم لەكوپۆە - سەگىكى جىرمان
شىپەرد خۆيم بۆ هەلدەدات. عەو عەو عەو! سەگەكە بە
شىشىكەو بەستراو تەو. عەو عەو عەو! لەسەر دوو
پى دەو سىتت و خيرا - خيرا گوژم دەخواتەو پەتەكەي
پسىنيت. عەو عەو عەو!

پىچ دەكەمەو و رادەكەم. هاوار دەكەم و دايكم
بەهەلەداوان دىت بۆ لام.

خيرا ئانىشكم دەگرىت و بە دەنگى بەرز لىم دەپرسىت،
”چيبە؟“

”سەگ.“

دايكم هەناسەيەك دەداتەو، ”سەگ؟ كوا؟ لەم ناوہيە؟“
منيش بە دەم گريانەو سەر دەلەقنىم.

دایکم له گهل خویدا ده مبات و به چوارده وری خانووه که را
ده سوورپیتته وه، تا سه گه که ده دوزیتته وه.

سه گه که ده وه پیتته وه، عه و عه و عه و من باز ده ده م
دواوه، به لام دایکم رام ده کیشیتته پیشه وه و خوشی ده وه پیت.
دایکم نه وه نده باش دهنگی سه گه که ده ده کاته وه، گویم له
که س نه بووه بتوانیت ئاوا لاسایی سه گ بکاته وه.

سه گه که خوی کوور ده کاته وه، ده که ویتته
قرووسکه قرووسک. دایکم ئاورم بۆ ده داته وه و ده لیت،
”چارلی گیان، ئەمانه ده بی نیشانیاں بدهی کی گه وری
کیه.“

ئەمه له لیستی که وه وه ر گیراوه، که له ناو ده فته ریکدا بووه،
ده فته ره که ش له ناو شته کانی چیک بینیتۆدا دۆزرا وه ته وه.

چيك ده گه رپته وه بۆ خانوهه كۆنه كهى سهردهمى منداليى خۆى

خۆر له ئاسۆوه بهرز بووبوه وه و تيشكه كهى له نيوان خانوهه كانى گه ره كه كۆنه كه مانه وه، وهك تۆپىكى به يسبۆل، كه له لاهه هه لدرابيت، لى دهمام. دهستم خسته سهر ناوچاوانم و نه مهيشت تيشكه كه له چاوم بدات. له بهر ئه وهى كۆتايى مانگى يانزه بوو، گه لاي زهره له قه راغ شوسته كان كه له كه بووبوون - گه لاكان زياتر بوون له وهى له پاييزه كانى منداليما له وى ده ميينين - ئاسمانيش، به به راورد به و كاته، كه متر ديار بوو. كاتيك بۆ ماوه يه كى دريژ له ماله كۆنه كه ت داده برييت و دواتر ده ييينيته وه، يه كه م شت تيينى ده كه يت، ئه وه يه كه ئايا دره خته كان له چوارده ورى ياده وه ريبه كانت چهنده گه وه بوون.

بپه ر شيل ببيچ، ده زانيت ئه و ناوه له چيه وه هاتووه؟ شته كه تۆزيك عه يبيشه. چه ند ساليك له مه وه بهر، بازرگانىك چه ندين مه تر لمى له و ناوه بلاو كرده وه، چونكه پى وا بوو ئه گه ر كه نارده ر يايه كمان هه بيت، شارۆچكه كه مان دلگيرتر ده بيت، به لام كيشه كه ئه وه بوو، له بنه په تدا ده ريامان نه بوو.

ئەو بازرگانە بوو بە ئەندام لە ژووری بازرگانیدا و تەنانەت ناوی شاروچکە کەشی گۆرپی و لە پێپەر رھیل لەیکەوہ کردی بە پێپەر رھیل بیچ. کە نار دەریاکە مان جۆلانە و خلیسکینە لئ بوو، تەنھا جینی نزیکە ی دوانزە خیزانیش دەبووہوہ، لەوہ زیاتر بووینایە، دەکەوتینە سەر خاویلی کەسیکی تر. کە مندال بووم، شتەکە وەک نوکتە ی لئ ھاتبوو، دەمانگوت، "نایە ی بچین بۆ کە نار دەریاکە؟" یان "ئەمرۆ پوژی چوونە سەر کە نار دەریایە." دەمانزانی کەس بە مە ھەلناخە لە تیت.

بە ھەر حال، مالە کە مان نزیک دەریاچە کە بوو - با بلیم کە نار دەریاکە - دوا ی مردنی دایکم، من و خوشکە کم خانووہ کە مان وەک خوی ھیشتەوہ، چونکە وا بزنام ھیوادار بووین پوژیک لە پوژان شتی کمان بۆ بکات. لە راستیدا، دلم نە دەھات بیفرۆشم.

بەرەو خانووہ کە پویشتم و وەک ئەوہ ی لە دەست پۆلیس پام کردییت، خۆم چەماندبووہوہ. شوینی پروداوہ کەم بە جی ھیشبوو، بە دلنیا ییشەوہ تا ئیستا یەکیک ئوتوموبیلە کە ی من و لۆرییە کە و پلیتی ریکلامە شکاوہ کە و دەمانچە کە ی بینیبوو. ھەموو گیانم ژانی دەکرد، ھەندیک لە بریندارییە کانم خوینیان لئ دەرویشت و ھیشتا نیمچە سەرخۆش بووم. چاوہ پئی ئەوہ بووم لە ھەر ئانوساتی کدا بییت، گویم لە لوورە ی ئوتوموبیلە کان ی پۆلیس بییت - ھەموو ئەمانە ھۆکارگە لی زیاتر بوون، بۆ ئەوہ ی تا زووہ، یە کەم شت خۆم بکوژم. بە خواروخیچی، بە سەر پلیکانە کان ی ھە یوانی پیشەوہ دا

١ لە زمانی ئینگلیزیدا، لیک Lake بە واتای دەریاچە دیت و بیچ Beach بە واتای کە نار دەریا دیت.

سەر كەوتم. ئەو كىلەم دۆزىيەو، كە لەژىر بەردىكى دەستكرددا، لەناو ئىنجانەيەكدا شارىدبوومانەو - ئەمە بىرۆكەى خوشكەكەم بوو. لەسەر شانمەو سەيرى ئەملا و ئەولاي خۆم كىرد، هېچ ديار نەبوو، نە پۆلىس، نە خەلك، نە هېچ ئوتومبىلىك - پالم بە دەرگاگەو نە نا و چوومە ژوورەو.

مالەكە بۆنشىي لى دەھات. بۆنىكى شىرىنى شامپۇي فەرشپاككەرەوش بەكەمى دەھات - ھەر وەك ئەوھى يەكك - پەنگە ئەو ئىشكەرەى بە كریمان گرتبوو - تازە مالەكەى سىرىيەتەو. بەلای كەنتۆرى پارەو كە و ئەو محەجەرەيەى بەمندانى بەخلىسكىنە پىيدا دەھاتىنە خوارەو، رۆيشتم. چوومە چىشتخانەكەو، ھەمان زەوييە كاشىيە كۆنەكە و كەوانتەرە دارگىلاسەكەى جارانى لى بوو. بەفرگەرەكەم كىردەو و بۆ خواردەنەوھىكەى كەھلى گەپام، ئەم كارە لەلام بووبو بە شتىك، كە بەبى بىركردنەو دەمكرد.

كشامە دواو.

بەفرگەرەكە خۆراكى تىدا بوو. قاپى پلاستىكى خۆراككەلگرتن لە ماركەى تەپەرۆير و بەرماوھى لازانىا و شىرى بىچەورى و شەربەتى سىو و ماستى تووترك و ئەو شتانەى تىدا بوو. بۆ ساتىك بىرم لەو كىردەو، كە تۆ بلىيت لە باجى ئەوھدا، كە ئىمە ئەو ماوہ درىژە خانووەكەمان پشتگوى خستوو، كە سىك لەوانەى خانووى چۆل داگىر دەكەن، خانووەكەى داگىر نەكردىت و نەيكردىت بە مالى خوى.

خانەيەكى كەوانتەرەكەم كىردەو، چاى لىپتون و بتلىك

شهرابی سانکای تیدا بوو. دانه یه کی ترم کرده وه، چای
و خویی مورتون و پاپریکا و ئوریکانوی تیدا بوو. قاپیکم
له ناو سینکه که دا بینی، له ژیر بلقی که فدا، خهریک بوو
ده خووسایه وه. به رزم کرده وه و نزم کرده وه، وهک ئه وهی
بمه ویت بیخه مه وه جیی خوی.

له و کاته دا گویم له دهنگیک بوو.

دهنگه که له سه ره وه هات.

“چارلی؟”

جاریکی تر دهنگه که هاته وه.

“چارلی؟”

خوی بوو، دهنگی دایکم بوو.

به پهنجهی تهر و که فاوییه وه، له دهرگای چیشخانه که وه
رام کرده حه وشه.

ئەو جارانهى من پشتى دايكم نه گرت

تەمەنم شەش سالاھ و جەژنى ھالۋوينە. قوتابخانە كەمان
نمايشى سالانەى ھالۋوينى خۆى ساز دەكات. مندالەكان
بەريپيوان بەناو چەند كۆلانىكى گەرەكە كەدا دەرۋون.
باوكم دەلەيت، ”دە بەرگىكى ھالۋوينى بۆ بىكرە و بىرپىتەوہ.
بە پىنج دۆلار و دە سەنتە.“

نەخىيىر! لەبەر ئەوہى ئەمە يەكەم نمايشمە، دايكم بىرپار
دەدات خۆى بەرگىكم بۆ دروست بىكات، بەرگى كەسىكى
مۆمياكراو، كە لاي من، خۆشەويستتەين كەسايەتتى ترسناكە.
دايكم پەرۆشەرەى سىپى و خاويلى كۆن دەبرپىت، تىوہمىيان
دەپپىچىت و بە دەرزى سىنجاك توندىيان دەكات، پاشان چىنيك
دەستەسرى تەوالىتم بە لەزگە تىوہ دەپپىچىت. كارەكە زۆرى
پى دەچىت، بەلام كە تەواو دەبىت، لە ئاوينەكەدا سەيرى
خۆم دەكەم، رىك كەسىكى مؤمياكراوم. شانەكانم بەرز
دەكەمەوہ و خۆم بۆ پىشەوہ و بۆ دواوہ با دەدەم.

دايكم دەلەيت، ”ويىيى! زۆر ترسناكى!“

دايكم بە ئوتومبىل دەمگەيەنپتە قوتابخانە. لەوئى، لەگەل
مندالەكانى تر دەست دەكەين بە نمايش و رىرۋىشتەكەمان.
تا زياتر برۆم، پەرۆكانى بەرم شلتر دەبنەوہ. دوو كۆلان

دەرۆین و باران دادهکات. کاتیک دهرانم دستهسری
تهوالیتهکان تواونهتوه و پارچهپهروکانیش هاتوونته
خوارهوه. پاش کهمیک پهروکان تا سهر قولهپی و مهچک و
ملم دین و فانيله و بیجامهکه م دهر دهکهون - دایکم لای باش
بوو له ژیرهوه ئەوانهم لهبهردا بییت.

مندالهکانی تر دهزیقینن، "سهیری چارلی بکن!"

هموو پیدهکه نن و منیش سوور هه لده که ریم. دهمه ویت
به ناخی زه ویدا رو بچم، به لام له ناوه راستی نمایشدا بو
کوئ راده که ییت؟

دهگینه وه گوره پانی قوتابخانه که، له وی دایک و باوکه کان
به کامیراوه چاوه رین، من به ته واوی بووم به یهک توپه لی
تهر و شلوپل له پهروشره و پارچه دستهسری ته والیت.
یه که م جار دایکم ده بینم، ئینجا ئەویش دهمدۆزیته وه و دست
به دهمیه وه ده گریت. دست ده که م به گریان و به هاواره وه
پی دهلیم، "تو ژیا نی منت ویران کرد!"

”چارلی؟“

کاتیک له هه یوانی پشته وه خوّم شار دبو وه وه، یه کهم
شت بیرم بیّت، ئه وه بوو که زور به ئاسانی هه ناسه م
له بهر برا. یه ک چرکه پیش ئه وه ی دایکم بانگم بکات، لای
به فرگره که وه بووم و به ئه سته م جوولّه م بو ده کرا، چرکه ی
دوای ئه وه ش، دلّم هینده خیرا لیی دها، له و باوه رهدا
بووم هیچ بره ئوکسجینیک هاوسه نگی ناکاته وه. ده له رزیم.
په نجه ره ی چیشته خانه که له پشته مه وه بوو، به لام نه مده ویرا
له وئوه سه یری ژووره وه بکه م. پیشتر دایکه مردو وه که م
بینیوو، ئیستاش گویم له ده نگی بوو بوو. له پیشوودا، جاری
تر ئه ندای جه سته م شکابوون، به لام ئه وه بو یه که م جار
بوو ترسی ئه وه م هه بیّت زیان به میشکم گه یشته بیّت.

له جیی خوّم وه ستابووم و سییه کانم به رزونزمیان
ده کرد، چاوه کانیشم بریوونه زه وییه که ی به رده م. به مندالی،
به و زه وییه مان ده گوت هه وشه ی پشته وه، به لام ئیستا له
چوارگوشه یه ک چیمه ن زیاتر نه بوو. بیرم له وه کرده وه،
له وئوه بپه رمه وه بو مالی دراوسییه کمان.

دهرگا که کرایه وه.

دایکم هاته دهره وه.

دایکم!

ریک له ویدا، له هه یوانه که دا وه ستابوو.
 رووی تی کردم و گوتی، "چی دهکھی لیره؟ سارده."

بازیکم دا، که ئیستا نازانم چون روونی بکه مه وه. وهک
 شه وه وا بوو خوټ له هه ساره ی زه وییه وه فری بدهیت
 خواره وه. کومه لیک شت هه ن، ده یانزانیت؛ کومه لیکش هه ن،
 روو دهن. کاتیکش شه دوو کومه له شته له گهل یه کدا
 نایه نه وه، دهکه ویته نیوان دوو بژارده وه. دایکم به زیندووی
 له به رده می خوټدا بینی و گویشم له دهنگی بوو، ناوی
 هینام و گوتی "چارلی". له م دونیا یه دا، دایکم تاکه کهس بوو
 به و ناوه وه بانگی ده کردم.

ورینه م ده کرد؟ به ره و رووی بچو و مایه؟ بلق بوو، ده ته قی؟
 به راستی، له و ساته دا وام هه ست ده کرد که چوار په له کانم
 هیی که سیکی ترن.

"چارلی؟ چی بووه؟ هه موو گیانت برینداره."

دایکم پانتولیکی فشی شین و بلووزیکی سپی له به ردا
 بوو - دایکم هه میسه له به یانی زوه وه خوټی جوان
 ده گوری - هیچ به ته مه نتریش دیار نه بوو له چاو دوا یین جار
 که بینیبووم، که له جه ژنی له دایکبوونی هه فتا ونوټو ساله یدا
 بوو، شه و چاویله که چاوارچیوه سووره شی له چاودا بوو، که
 به دیاری بوټی هاتبوو. دایکم دهستی به رز کرده وه و به چاو
 ناماژهی بوټی کردم بچم بوټی لای، منیش نازانم چاویله که که ی
 چاوی بوو، پیستی بوو، قژی بوو، شیوازی کردنه وه ی
 ده رگا که ی پشته وه بوو - که وهک شه و کاتانه وا بوو، که
 توپی تینسم له سه ربانی خانووه که مانه وه فری ده دایه

خواره وه - نازانم، به لام شتیک له ناخمدا توایه وه، هر وهک
ئه وهی ده موچاوی دایکم گهرمی بداته وه. گهرمییه که به پشتم
و پوزمدا هاته خواره وه. شتیک له ناوه وه مدا شکا، گویم
له دهنگه که ی بوو، که بوو به دوو که رته وه، ئه و شته ش،
سنووری نیوان باوه پرکردن و باوه رنه کردن بوو.
خۆم دا به دهسته وه.

خۆم له ههساره که وه فری دایه خواره وه!
دایکم گوئی، "چارلی؟ چی بووه؟"
ئه وه م کرد، که توش بوو بیتایه ده تکرد.
به جوړیک باوه شم به دایکمدا کرد، وهک ئه وهی به نیاز
بم ئیتر بهری نه ده م.

ئەو جارانهى دايكم پشتى منى گرت

تەمەنم ھەشت سالە. ئەركىكى قوتابخانەم دراۋەتى،
ئەركەكەش ئەۋەيە لە بەردەم قوتابىيەكانى پۆلەكەمدا بە
دەنگى بەرز ۋەلامى پرسىياري دەنگدانەۋە چۆن دروست
دەبىت؟ بەدەمەۋە.

دوای قوتابخانە، لە دوكانى مەيفرۆشىيەكە، لە باوكم
دەپرسم دەنگدانەۋە چۆن دروست دەبىت؟ باوكم لە
پارەۋەكەدا چەمىۋەتەۋە ۋ بە قەلەم ۋ كاغەز لە فایلىكدا
ژمارەى كالاكانى ناو دوكانەكە تۆمار دەكات.
” نازانم، چىك، ۋەك فېشەك وايە، كاتىك بەر شتىكى
تەخت دەكەۋى ۋ دەگەرپىتەۋە.“

”ئەى لە ناۋچە شاخاۋىيەكان رۋو نادا؟“
باوكم بەدەم ژماردىنى بتلە مەيىەكانەۋە دەپرسىت، ”ھا؟“
”لە ماۋەى جەنگدا، قەت لە ناۋچەى شاخاۋى نەبوۋى؟“
باوكم نىگايەكم تى دەگرىت، ”ئىستا تۆ بۆ پرسىياري شتى
وام لى دەكەى؟“

ئىنجا رۋوى ۋەر دەگىرپىتەۋە سەر فایلەكەى.
ئەۋ شەۋە لە دايكم دەپرسم، دەنگدانەۋە چۆن دروست
دەبىت؟ ئەۋىش فەرھەنگەكە دەھىنىت ۋ پىكەۋە لە كىتبخانەكە

تەنیا يەك رۇژى تر

دادەنىشىن.

باوكم ھاوارى لى دەكات، "با بۇ خۇى بىدۆزىتەوہ."
دايكم دەلئىت، "لئىن، بۆم ھەيە بۆى رۈون بگەمەوہ."
دايكم يەك كاتژمىر لەگەلمدا خەرىك دەبىت. منىش ھەموو
دېرەكان لەبەر دەكەم. لە بەردەم دايكمدا دەوہستم و مەشق
لەسەر كارەكەم دەكەم.

دايكم لىم دەپرسىت، "دەنگدانەوہ چۆن دروست دەبى؟"
وہلام دەدەمەوہ، "بەردەوامبوونى دەنگ دواى وەستانى
سەرچاوەكەى."

"چى پىويستە بۇ ئەوہى دەنگدانەوہ دروست بىي؟"

"دەبى دەنگەكە بەر شتىك بگەوئى و بگەرئتەوہ."

"كەى دەتوانى گوئت لە دەنگدانەوہ بىي؟"

"كاتىك دەوروبەر كپ و خامۆشە."

دايكم زەردەخەنەيەك دەكات، "زۆر باشە!" ئىنجا دەلئىت،
"دەنگدانەوہ" و دەستى دەخاتە سەر دەمى، سى جارئش
بەمنگەمنگ دەلئىت، "دەنگدانەوہ، دەنگدانەوہ، دەنگدانەوہ."

خوشكەكەم، كە لەوئىدا وەستاوہ و سەيرمان دەكات،
پەنجە بۇ دايكم رادەكئشىت و دەلئىت، "ئەوہ دايكمە قسە
دەكا! چاوم لئىتەتى!"

باوكم تەلەفزیونەكە ھەلدەكات و دەلئىت، "بە خوا
كاتكوشتنىكى چاكە."

ئاوازە كە دەگۆرپت

گۆرانىيى "دەكرى ئەمە سەرەتاي شتىكى گەورە بى بۆ تۆز"
لەبىرە؟ گۆرانىيەكى خىراي شاد بوو، زۆر كاتىش پياويك
بە قاتىكى تەكسىدۆۋە لە بەردەم تىپىكى مۇسىقادا دەيگوت.
گۆرانىيەكە ئاوا بوو:

لەسەر شەقامىك پياسە دەكەي، يان لە ئاھەنگىكى،
يان بەتەنباي، لەناكاو دالغەيەك دات دەگرى،
سەيرى ناو چاوى كەسىك دەكەي و لەو ساتەدا تىدەگەي
دەكرى ئەمە سەرەتاي شتىكى گەورە بى بۆ تۆ!

دايكم زۆر ھەزى لەو گۆرانىيە بوو. لىم مەپرسە بۆ.
لە پەنجاكاندا، لە سەرەتاي بەرنامەي زە ستىف ئالان شۇدا
لىدەدرا. من ئەو بەرنامەيەم وەك بەرنامەيەكى رەش و سې
لە خەيالدايە، ھەرچەندە ئەو رۆژگارە لەو دەچوو ھەموو
شتىك رەش و سې بىت. بە ھەرھال، دايكم لاي وا بوو
ئەو گۆرانىيە "باو"ى بوو، دەيگوت - "ئىستا، باو، باوى
ئەم گۆرانىيە!" - ھەرچارىك گۆرانىيەكە لە رادىو لىدرايە،
دايكم وەك ئەوھى خوى تىپى مۇسىقاكە ببات بەرپو،

دهستی دهکرد به چه قه نه لیدان. قه وانیکمان هه بوو، سالیکیان دایکم، له جه ژنی له دایکبوونیدا، نه لبوو میکی بوبی داریسی بۆ هات. بۆبی دارین له نه لبوو مه کهیدا نه و گۆرانیهی گوتبووه وه و دایکم هه موو ئیواره یهک، دواى نانخواردن، به دهه قاپشتنه وه گوئی لی دهگرت - نه مه نه و کاتهی که هیشتا باوکم له گه لماندا بوو. باوکیشم رۆژنامهی ده خوینده وه، دایکم ده چوو بۆ لای و وهک ته پل ده یکیشا به شانەکانیدا و گۆرانیه کهی ده گوت، "ده کری نه مه سه ره تای شتیکی گه وره بی بۆ تو." باوکم هه ر سه ریشی هه لنه ده بپری. دایکم دواى نه وه ده هات و هه ر وهک نه وهی له سه ر سینگم ته پل لیبدات، گۆرانیه کهی ده گوته وه:

له توئیتی وهن نان ده خوئی و پاریز ده کهی،
له جیاتی شیرینی شارلوت روس، هه نجیریک ده خوئی،
دواتر، کوپ و کچیک پهیدا ده بن،
ده کری نه مه ش سه ره تای شتیکی گه وره بی.

ده موست پیبکه نم - به تایبهت که ده یگوت "هه نجیر،"
به لام له بهر نه وهی باوکم به شداریی نه ده کرد، هه ستم ده کرد
پیبکه نینی من له و ساته دا، ناپاکیکردن بوو له باوکم. دواتر
دایکم ختووکهی ده دام و منیش خۆم پینه ده گیرا.
دایکم ده یگوت، "ده کریت نه مه سه ره تای شتیکی گه وره
بی... کوپه گه وره کهم، کوپه گه وره کهم، کوپه گه وره کهم،
کوپه گه وره کهم."
هه موو شه ویک، دایکم نه و گۆرانیهی لیده دا، به لام

ھەر كە باوكم مالى بەجى ھىشت، ئىدى ئەوھى نەكردەوھ.
ئەلبوومەكەى بۇبى دارىن لەسەر رەفەكە مایەوھ و قەوانەك
خۆلى لى نىشت. يەكەم جار، وام زانى زەوقى ھونەرىسى
دايكم گۆراوھ - ھەر وھك چۆن ئىمە، كە مندال بووین.
دەمىك پیمان وا بوو جۆنى رەى گۆرانىبىژىكى باشە و دواتر
دەمانگوت جىز ئىنسنت باشترە - بەلام دواتر تىگە یشتم، كە
دایكم نەیدەو ىست بىرى بىتەوھ چۆن "شتە گەورە" كەى ئەو
ھەرگىز نەھاتە دى.

له مالهوه، له قافدا گيراین

میزی نانخواردنی ماله که مان خر بوو، له داربه پروش دروست کرابوو. پاشنیوه پویه کیان من و خوشکه که م - که نه و کاته هه ردوو کمان له قونای سهره تایی بووین - ناوی خومانان به چه قوی گوشتبرین له سهر میزه که هه لکولی. هیشتا ته و او نه بوو بووین، له ناکاو گویمان لی بوو ده رگا که کرایه وه. دایکمان بوو، له ئیش هاتبووه وه. ئیمه ش خیرا چه قوکانمان فری دایه وه ناو چه که جهی که و انته ره که وه. خوشکه که م به دوی گه وره ترین شتدا گه را - که نیوگالون شه ربه تی سیو بوو - دوزیه وه و هینای، زرم له سهر میزه که دای نا. وا دیاره دایکم به بهرگی په رستاریه که ی و نه و هه موو گو قاره ی بنه نگیه وه خوی کردوو به ژوردا، ئیمه زور به خیرایی گوتو مانه "چونی دایه،" چونکه دایکم یه کسه ر که و ته گومانه وه. ده توانیت یه کسه ر به ده موچا ویدا تی بگه یت که ده یه ویت بلیت، "ها مندالینه، چیتان کردوو؟" په نکه هیی نه وه ش بوو بیت که به و کاتژمیر پینج و نیوی پاشنیوه پویه، له مسه ر و نه وسه ری میزیک دانیشتبووین و له نیوگالون شه ربه تی سیو زیاتر، هیچی تر له سهر میزه که نه بوو. به هه ر حال، دایکم به بی نه وه ی گو قاره کانی دهستی دابنیت،

پالیکى به گالونه شهربه ته که وه نا و چارل و روبریره که ی
بینی - هر فریای نه وهنده که وتبووین - ئینجا دهنگیکى لى
بهرز بووه وه، دهنگیک، وهک گوتبیتى ئااخ. ئینجا زیریکاندى،
"به خوا جوانه، زور جوانه!" دایکم وای گوت و منیش به و
ئهقله مندالانه یه ی خوم، وای لیکم دایه وه که دیاره ئیشه که مان
زور خراپ نییه. ئی جوان واتا جوان، وای نییه؟

ئه و کاته باوکم له دهره وه ی شار بوو، دایکشم به
تووره بوونی باوگمان دهیترساندین. ئه و ئیواره یه، له کاتیکدا
دانیشتبووین کفته به هیلکه مان دهخوارد - خوراکیک، که دایکم
چونیتى دروستکردنه که ی له شوینیکدا خویندبووه وه، رهنگه
له یه کیک له و گوڤارانیه ی پی بوون - من و خوشکه که م هر
به لاچاو سهیری که تنه که ی خومانمان دهکرد له سهر میزه که.
دایکم گوتى، "دهزانن، به ته وای میزه که تان سهقه ت
کردووه؟"

له ژیر لیوه وه گوتمان، "بمانبووره."

"ئینجا دهکرا به و چه قویانه په نجه ی خوشتان بقرتاندايه!"

ههردووگمان، سهرزهنشکراو، له ویدا دانیشتبووین و
سهرمان له و راده یه ی په شیمانی پی ده داین، زیاتر
بهرز نه ده کرده وه، که چی ههردووگمان بیرمان له هه مان
شت ده کرده وه، به لام خوشکه که م بوو که غیره ت گرتى و
گوتى، "باشتر نییه ته وای بکهین؟ بو ئه وه ی هیچ نه بیت،
ناوه کانمان راست دهر بچن."

بو ساتیک هه ناسه م له بهر برآ، چه په سابووم له چاوقایمى
خوشکه که م. دایکم نیگایه کی تیژی وهک خه نجه رى تی گرت،
ئینجا دایه قاقای پیکه نین. خوشکه که شم دایه پیکه نین و منیش

یهک توپهل گفته له دهمهوه دههپه ری.

ناوه کانمان تهواو نه کرد و هه میسه به چارل و روبیر
به سه ر میزه که وه مانه وه. بیکومان که باو کم هاته وه، کردی
به ههرا، به لام پهنگه به دریزایی ئه و چند ساله - ماوه یه کی
زور دوا ی ئه وه ی من و خوشکه کم، پپه رهیل بیچمان
به جی هیشته بوو - دایکم پیی خوش بووبیت که دوو وشه مان
له دوا ی خومان له و ماله به جی هیشته، هه رچهنده چند
پیتیکیشیان که م بوون.

ئیسئا لای میزی نانخواردنه که وه دانیشته بووم و ده متوانی
ناوه کان ببینم، ئینجا دایکم - یان تارماییه که ی، یان هه رشتیک
که بووبیت - له ژووره که ی تره وه به شووشه یه ک دیتول
و له فافیکه وه هات بو لام. ببینم دیتوله که ی به له فافه که دا
کرد، ئینجا دهستی هینا بو قولم و وهک مندالیک له جولانه
که وتبیته خواره وه، قولی کراسه که می هه لکرد. ده زانم بیر
له چی ده که یته وه: بوچی هاوارت نه کرد و باسی بیمانایی
ئه و دۆخه سهیره ت نه کرد، بوچی ئه و راستییانه ت نه گوت،
که دهیسه لمینن هه موو ئه م شتانه ی روو ده دن مه حالن،
یه که میشیان ئه مه یه، "دایه، تو مردوویت؟"

ته نیا ده توانم ئه م وه لامه ت بده مه وه: ئیسئا که
به سه رهاته که ده گیرمه وه، چون بو تو ئاساییه و ده توانیت
ئه و شتانه بلیت، بو منیش وایه، به لام ئه و ساته وا
نه بوو. ئه وه نده چه په سابووم به دووباره ببیننه وه ی دایکم،
هینانه نه وه ی شته کان بو شوینی خویان، لای من مه حال
بوو. وهک خه و وا بوو، پهنگه به شیکیش له من وای هه ست

كردبیت خەو دەبینم، نازانم. تۆ ئەگەر دایکت نەماوە، نایا
 دەتوانیت بیهینیتەو پێشچاوی خۆت، كە دووبارە دایکت لە
 بەردەمتدا بیت و هیندە لیتەو نزیك بیت، بتوانیت دەستی لێ
 بدەیت، بتوانیت بۆنی بكەیت؟ من دەمزانی دایكمان ناشتیبوو.
 پرسەكەم بێر بوو، تەنانەت لەبیرم بوو كە وەك نیشانی
 مائاوااییلكردن، خاكە نازیك خۆلم هەلدایه سەر تابووتەكەشی.
 بەلام نازانم ئەو چۆن پوون بكەمەو، كە دایك بەرامبەرم
 دانیشتبوو و بە لەفافەكە قۆلم و دەموچاوی دەسڕیم و
 بە بینینی برینەكانم، پووی گرژ دەكرد و لەبەر خۆیەو
 دەیگوت، "خۆت دیو، پۆلە!" ئەو دیمەنە نەیدەهیشت هیچ
 بەرھەستییەك لەبەرامبەر دۆخەكەدا نیشان بدەم. دەمێك
 بوو كەس نەبووشتبوو هیندە لێم نزیك ببیتەو، ئەو نەرمییەم
 نیشان دا، كە پێویست بوو بۆ هەلكردنی قۆلی كراسێك.
 دایكم بایەخی پێ دەدام، منی لە لا گرنگ بوو. لە كاتیكدا من
 هیندە پیزی خۆم لە لا نەبوو، ژیان بەخۆم پەوا ببینم، ئەو
 برینەكانمی تیمار دەكرد، ئیتر منیش دووبارە بوو بوومەو
 بە كۆری ئەو، گەرانەوێ ئەو هەستە هیندەو سەرخستە
 سەر سەڕین ئاسان بوو. نەشمدەو یست ئەو هەستە كۆتایی
 بیت. ئەمە باشترین پوونكردنەوێ بەتوانم بیدەم. دەمزانی
 پوودانی شتیکی وا مەحالە، بەلام نەمدەو یست كۆتایی پێ
 بیت.

بەچرپە گۆتم، "دایە؟"

زۆر دەمێك بوو ئەو وشەییەم گۆ نەكردبوو. كە مەرگ
 دایكت لێ دەبات، بۆ هەتاھەتایە ئەو وشەییەشت لێ دەدزیت.
 "دایە؟"

تهنیا بهک روژی تر

له راستیدا، وشه که تهنها دهنگیکه، زیاتریش له گمه گمیک
دهچیت، که به یهک جار ده مکردنه وه بیچریت، به لام ملیونان
وشه له سهر ئهم هه ساره یه هه ن و هیچ کامیکیان وهک ئه و
وشه یه له دهمت نایه نه دهره وه.
”دایه؟“

دایکم به له فافه که، به نه رمی قو لمی سر ی، ئینجا
هه ناسه یه کی ساردی هه لکیشا، ”ئاخ، چارلی، ئاخ! خوت
تووشی به زمی وا ده که ی!“

ئەو جارانهى دايكم پشتى منى گرت

تەمەنم نۆ سالە. لە كتيبخانهى گشتى شاروچكەكەى خومانم. ژنەكەى پشت مېزەكە، لەسەر چاوهكانى چاويلكەكەى يەو سەيرم دەكات. كتيبى بيست هەزار فرسەخ لە ژيەر دەرياووى يولس ئيرنم بە دەستەوويە. ويئەكانى سەر بەرگەكەم بەدلە و حەزم لە بېرۆكەيەى ئەوويە، كە خەلك لە ژيەر زەريادا بژين. سەيرى كتيبەكەم نەكردوو، تا بزائىم وشەكان چەند قورسەن و چەند ورد نووسراون. كارمەندى كتيبخانهكە ليم ورد دەبېتەو. كراسەكەم نەخستوو، تە پانتۆلەكەمەو، يەككە لە پيلاووهكانيشم قەيتانەكەى نەبەستراو.

ژنەكە پيم دەليت، "ئەمە بۆ تۆ زۆر قورسە."

كتيبەكە دەخاتەو، رەفەيەكەى پشت خويەو، - بيخستايە قاسەيەكيشەو، و قفلى لى بدايە - هەر وا دەبوو. دەگەرئيمەو، بۆ بەشى مندالان و كتيبيك هەلدەبژيەرم، كە پرە لە ويئە و باسى مەيموونيك دەكات. دەگەرئيمەو، بۆ مېزەكە و ژنەكە بەبى هېچ سەرنجدانىك، ئەمەيانم بۆ مۆر دەكات.

كە دايكم بە ئوتومبيلەكە ديت بەشوينمدا، دەچمە پيشەو، دادەنیشم. ئەو كتيبە دەبينيت، كە هەلم بژاردوو، و دەپرسيت، "ئەى تۆ پيشتر ئەمەت نەخويندوتەو؟"

“ژنه که نه يهيشت ئەو هه بينم، که دهمه وئ.”

“کام ژن؟”

“کارمەندی کتیبخانه که.”

دایکم ئوتومبیلە که ده کوژینیتە وه، ئینجا ده پرسیت، “بۆچی

نه يهيشت بيبه ی؟”

“ده لئ زۆر قورسه.”

“چی زۆر قورسه؟”

“کتیبه که.”

دایکم به پال له ئوتومبیلە که دام ده به زینیت. له ده رگا که وه

پیش خۆیم ده دات و ده چینه وه به رده م میزی کارمەنده که.

دایکم ده لیت، “من خاتوو بینیتۆم و ئەمه چارلیی کورمه.

تۆ پیت گوتوو ه گوايه ئەو کتیبه له وه قورستره ئەو

بیخوینیتە وه؟”

کارمەنده که پووی گرژ ده بیت. ژنه که زۆر له دایکم

به ته مه نتره و منیش هه په ساوم له و ئاوازی ده نگه ی دایکم

له گه لیدا قسه ی پی ده کات، به تایبەت که ده زانم ئەو هه میشه

به شیوه یه کی جوان له گه ل خه لکی به ته مه ندا قسه ده کات.

ژنه که ده ست بۆ چاویلکه که ی ده بات و ده لیت، “ویستی

بیست هه زار فرسه خ له ژیر ده ریاوه ی یولس فیرن بیات. با

پیت بلیم، ئەو هیشتا زۆر منداله بۆ ئەو کتیبه. سهیری بکه،

زۆر منداله!”

سه رم داده خه م و سهیری خۆم ده که م.

دایکم ده لیت، “کوا کتیبه که؟”

“ببوره، تینه گه یستم؟”

“کوا کتیبه که؟”

ژنه که دەست دەباتە دواوە و بە زرمەیهک کتیبەکی
دەخاتە سەر میزەکه، هەر وەک ئەوەی بیهویت بە زرمەکی،
قسه‌که‌ی خۆی بسەلمینیت.

دایکم کتیبەکه هەڵدەگریت و دەیناخنیتە باوەشمەوه.
ئینجا بە دەنگی بەزر بە ژنه‌که دەلیت، "هەرگیز بە هیچ
مندالیک مەلی فلانە شت زۆر قورسە بۆ تۆ... جاری ئەوه بە
ئەم مندالە، شتی وا هەر مەلی."

دوای ئەوه، کاتیک دەزانم دایکم لە دەرگا‌که‌وه بۆ دەرەوه
پالم پێوه دەنیت و منیش توند کتیبەکه‌ی یولس ئێرنم
بە سینگمەوه نووساندوو، وا هەست دەکەم لەگەڵ دایکم
بانکمان بریوه. لە خۆم دەپرسم، تۆ بلێیت تووشی کێشه
نەبین.

ئەو جارانهى من پشتى دايكمم نه گرت

له دهورى ميزه كه دانيشتووين. دايكم نانى ئىواره داده نيت.
مه عكه روڻى و سۆسى گوشتى له فرندا برژاندووه.
باوكم ده لیت، "هیشتا زۆر به دلم نيه."

دايكم ده لیت، "ديسان!"
خوشكه كه م لاسايى دايكم ده كاته وه، "ديسان!" ئينجا
چه تاله كه له ده ميذا با ده دا.

دايكم قولى خوشكه كه م راده كيشيت، "وا مه كه، ده يكه
به شوينكتدا."

باوكم به جوړيك سه يري خوړا كه كه ده كات، وهك ئه وهى
بيزى لى بكاته وه، "نازانم، كيشه په نيره كه يه يان روڻه كه."
دايكم ده لیت، "تا ئيستا به ده جوړى جياواز بۆم ئاماده
كردووى."

باوكم ده لیت، "پۆزى، شته كه گه وره مه كه. باشه ئه وهنده
ئيشيكي قورسه شتيك ليبينى من بۆم بخورى؟"

"ناتوانى بيخوى؟ بايى ئه وهنده خراپه نه خورى؟"
باوكم ده بۆلينييت "ئااي! هه ر له مه م كه مه؟"
دايكم ئيتر سه يري باوكم ناكات.

دایکم دەلێت، "نا، لەمەت کەم نییە." ئینجا بەتوورەیی یەک بەشی گەورە دەخاتە سەر قاپەکەى من و دەلێت، "بەلام من لەمەم کەمە، وا نییە؟ لە شەرم کەمە... چارلی، بخۆ."

منیش دەلێم، "ئەوەندە زۆرە."

هاوار دەکات، "چەندەت بۆ دادەنێم، دەبخۆی."

"زۆر زۆرە."

خوشکەکەم دەلێت، "دایە!"

باوکم دەلێت، "پۆزی، ئیستا من چیم گوتوو! گوتومە ئەم خۆراکە بە فلانە شیوە دروست بکە، تۆش دەتوانی دروستی بکەى. هەر ئەوەندە. یەک ملیۆن جار پێم گوتوی بۆچی ئەو تامەى نییە، کە دەمەوێ. کە ئەو تامەى نەبوو، نییەتى، ئیتر خۆ درۆت لەگەڵ ناکەم بۆ ئەوەى دلت خوش بی؟"

خوشکەکەم دەلێت، "دایە" و چەتالەکەى رادەوهشیینیت.

دایکم بە دەنگى بەرز هەناسەیهک دەداتەوه، "ئاللى، پۆبیرتا، بەسە! لێن، دەزانى چى؟ ئەم جارە خۆت دروستى بکە، خۆت و خۆراکە ئیتالییە جوانەکانت... چارلى، بخۆ."
باوکم بەگالتهپیکردنەوه سەرى رادەوهشیینیت و دەبۆلینیت، "دیسان بەزەمەکەیه!"

من سەیری باوکم دەکەم و ئەویش لەو ساتەدا دەمبیینیت. بەپەلە چەتالیکى گەورە لە خۆراکەکە دەدم و دەبخەمە دەممەوه. باوکم بە چەتالەکەى ئاماژەم بۆ دەکات و دەلێت، "مەعکەرۆنییەکەى دایکت لا چۆنە؟"

خۆراکە دەجووم و قووتى دەدم. سەیری باوکم دەکەم.

تەبىئەت بىلەن بىر

سەيرى دايىم دەكەم. دايىم لە بىزارىدا شانى دادەكە وىت.
ھەردوو كيان چاۋەپىيى ۋەلامى منن.
سەيرى باۋىم دەكەم ۋە لەژىر لىۋەۋە دەلىم، "تامەكەي،
تامى خۆي نىيە."
باۋىم پىرمەيەكى پىكەنىن دەر دەكات ۋە نىگايەكى تىژ
دەگرىتە دايىم، "ئەۋەتا، مىندالەكەش دەزانى."

سەرەتایەکی نوێ

دایکم پرسیی، "ئێ، دەتوانی هەموو پۆژەکه لیڤه بی؟"
دایکم بەسەر تەباخەکهوه وهستابوو، بە کهوچکیکی
دار، هیلکه سوورهوه کراوه کهی تیکه ل دهکرد. پیش ئه وهش،
تۆسته کانی گهرم کردبووه وه، له تیک که ره له سەر میزه که
بوو، قۆرییه که قاوهش له لایه وه دانرابوو. من به سەر
کورسییه که مدا تلیسابوو مه وه، هیشتا گیژ بووم و به زهحمهت
تقم بۆ قووت ده درا. وام ههست ده کرد ئه گهر بیته و زۆر
به خیرایی بجوولیمه وه، هه موو شتیک وه که بلق ده ته قیته.
دایکم به روانکه یه کی له ناوقه دی به ستبوو، له و ساته وهش که
بینیبووم، له هه موو ورده کارییه کاندایه به جوړیک هه ل سوکه وتی
ده کرد، وه که ئه وهی ئه و پۆژه پۆژیک بیته، وه که هه موو
پۆژانی تر، وه که ئه وهی من بۆ دلخۆشکردنی ئه و سهردانیم
کرد بیته و ئه ویش وه که پاداشتیک، نانی به یانیم بۆ ئاماده
بکات.

دایکم پێی گوتم، "چارلی، ده کری پۆژیک له گه ل دایکت
به سەر به ری؟"

گویم له چه ی هیلکه و که ره که بوو.
پرسییه وه، "ها؟ ده ته وی؟"

دایکم تاوه که ی هه لگرت و هات بو لام.

“چارلی، بو وا بیدهنگی؟”

چهند چرکه یه کم ویست، تا دهنگم بو که رایه وه، وهک نه وه
وا بوو هه ول بدهم هه ندیک رینماییم بیر بکه ویتته وه. ناخر
چون قسه له گه ل مردوودا ده که یته؟ ئایا کومه لیک وشه ی
جیاواز هه ن بو نه و مه به سته؟ یان کۆدیکی نهینی هه یه؟
دوآجار توانیم به چرپه بلیم، ”دایه، نه م شته مه حاله،
مه حال!“

دایکم هیلکه که ی له تاوه که دهر هینا و به که وچکه
داره که له سه ر قاپه که م له تله تی کرد. سه یری نه و ده سته
ده ماراوییه یم کرد، که که وچکه که ی پی ده جوولاند.
ئینجا گوتی، ”ده ی، بخۆ.“

له خالیتی دیاریکراوی میژووی نه مه ریکادا و دایک و
باوک پیکه وه وهک یه ک تیم هه والی جیا بوونه وه یان به
منداله کانیا ن گوتو وه. منداله کانیا ن دایان نیشاندو وه و رپسا
تازه کانیا ن بو پوون کردوونه ته وه، به لام خیزانه که ی من،
پیش نه و سه رده می رۆشنگه رییه، پووخا، بو یه که باوکم له
دایکم جیا بو وه وه، رۆیشت و ته واو.

دوای چهند رۆژ له گریان، دایکم سووراوی کرده وه و
ماسکارای له برژانگی دا، هه ندیک په تاته ی سووره وکراوی
ئاماده کرد و له کاتیکدا قاپه په تاته کانی ده دایه ده ستمان،
گوتی، ”له مه ودوا باوکتان له گه لماندا ناژی.“ ئیتر هه ر
نه وه نده. شته که، وهک گۆرینی دیمه نی شانۆگه رییه ک وا بوو.
ته نانه ت له بیرم نایه ته وه که ی باوکم شته کانی بردبوو.

رۆژیک له قوتابخانه هاتینهوه و ماله که فراوانتر بووبوو. له کهنتۆری رارهوه که ی پیشه وهدا، جیی به تال زیاتر هه بوو، که رهسه و کارتۆن و شتی لهو جوړهش له که راجه که دا دیار نه مابوون. بیرمه خوشکه کهم دهگریا و دهپرسی، "بابه له داخی من رۆیشت؟" ئینجا به لینی دها ئه گهر باوکم بیتوه. ئه و باشتر رهفتار بکات. له بیرمه ده موست منیش بگریم، به لام ههر زوو درکم به وه کردبوو، که ئیمه ئیتر تهها سی که سمان لی مابوو وه، نهک چوار، منیش له ناو ئه و سی که سه دا تا که نیرینه بووم، بۆیه ته نانهت ههر له یازده سالییه وه هه ستم ده کرد ده بیت ئیتر ئاگام له پیاوه تی خۆم بییت.

ههر چه نده بگریامیه، باوکم پیی ده گۆتم، "خۆت بگره کورم! خۆت بگره." منیش وه کوو هه موو ئه و مندالانه ی تر که دایک و باوکیان جیا ده بنه وه، هه و لم دها به شیوه یهک خۆم بگریم، که وا له که سه رۆیشتوو که بکات بگره پته وه، بۆیه نه ده بوو بگریم، گریان بو من نه بوو.

له چند مانگی یه که مدا، وا تیگه یشتبووین شته که کاتییه، شه ریکی بچکۆلانه یه، نیوانی دایک و باوکم بو ماوه یهک ساردیی تی که وتوو، دایک و باوک شه ریان ده بیت، وا نییه؟ هیی ئیمه ش شه ریان ده بوو. من و خوشکه کهم له سه ر پلیکانه کان خۆمان به ده مدا دها و گویمان له ده مه قالیکیانان ده گرت، من به فانیله سپییه که مه وه و خوشکه کهم به بیجامه زهرده کاله کانی و پیلاوه بالی په مه بییه کانییه وه. هه ندیک جار شه ره کانی دایک و باوکم له سه ر ئیمه بوون...

تەنیا يەك رۇزى تر

“لېن، باشە خۇ كفر نابى تو يەك جار ئەو ئىشە بگەي؟”
“شتەكە ئەو ەندە گرنگ نىيە.”
“تەخىر، گرنگە! ەمىشە دەبى من ئەو كەسە خراپە بىم،
كە سەرزەنشتيان دەكا!”
يان لەسەر ئىش شەريان دەبوو...
“پۆزى، دەبى زياتر بايەخ بە شت بدەي! تەنھا ئەو
خەلكەي نەخۇشخانە گرنگ نىن!”
“لېن، ئەو خەلكەي باسيان دەكەي، نەخۇشن. دەتەوئ
پىيان بلىم، بىوورن، دەبى بچم كراس بۇ مىردەكەم ئووتوو
بگەم؟”

يان لەسەر يارىکردنى بەيسبۆلى من...

“لېن، ئەو ەندەش زۆرە!”

“بەمە لەوانەيە بىي بە شتىك.”

“تو سەيرى بگە! بىستوچوار سەعاتى خوا شەكەتە!”

ھەندىك جار لەسەر ئەو پلىكانانە دادەنىشتىن، خوشكەكەم
دەستى بە گويچكەيەو دەگرت و دەگريا، بەلام من ەولم دەدا
گوييان لى بگرم. شتەكە وەك ئەو ەوا بوو، بەدزىيەو ەبچىتە
ناو جىھانى گەورەكانەو ە. دەمزانى باوكم تا شەو درەنگ
ئىش دەكات، ئەو چەند سالاھى دوايىش گەشتى شەوانەي بۇ
لاي ئەو كەسانە دەکرد، كە نوينەرى دابەشکردنى خواردنەو ە
كەولييەكان بوون، ئىتر بە دايكىمى دەگوت، “پۆزى، ئەمانە
ئەگەر مەرايىيان بۇ نەكەي، كەولت دەكەن.” دەمزانى باوكم
دوكانىكى مەيفرۆشىي دىكەي لە كۆلینز ود - كە يەك كاتژمىر
لیمانەو ە دوور بوو - دادەنا و چەند رۆژىكى ەفتەكە لەوئ
ئىشى دەکرد. دەمزانى دوكانىكى تازە، واتا “پارەي زياتر

و ئوتومبیلیکی نوئ. " دەشمزانی دایکم له گەل بیرۆکه که دا
 نەبوو.

بۆیه، بەلێ، شەڕیان دەبوو، بەلام هەرگیز بە خەیاڵدا
 نەهاتبوو ئەو شەڕانە دەرئەنجامیان هەبیت. ئەو سەر دەمه
 دایک و باوک جیا نە دەبوونەوه، بەلکوو چارەسەری
 کێشەکانیان دەکرد. هەر لە یەک تیمدا دەمانەوه.

بیرمه بۆ ئاھەنگیکی هاوسەرگیری، باوکم قاتیکی
 تەکسیدیوی بەکری هینابوو، دایکیشم عەزییەکی سووری
 بریقەداری لەبەر کردبوو. لە کاتی دانیشتنی ناو هۆلی
 بۆنەکه دا، هەردووکیان هەستان بۆ سەما. بینیم دایکم دەستی
 راستی بەرز کردەوه و باوکم دەستە گەورەکهی بەهاوتەریبی
 خستە سەر دەستی دایکم. منیش بەو مندالییەمەوه دەمتوانی
 هەست بەوه بکەم، ئەوان جوانترین کەسی ئەو شوینی
 سەماکردنە بوون. باوکم بالایەکی بەرز و لەشولاریکی
 وەرزشیی هەبوو، بە پیچەوانەهی باوکانی تریشەوه، ورگی
 لەژێر کراسە سپییەکهیەوه تەخت بوو. ئەهی دایکم؟ دایکم
 دلخۆش دیار بوو، بە سووراوه سووره کریمیەکهی
 لیویەوه زەر دەخەنەهی دەکرد. هەرکاتیکیش دایکم دلخۆش
 دیار بووایە، سەرنجی هەموو کەسیکی بۆ خۆی رادەکێشا.
 دایکم سەماکەریکی زۆر لەشسووک بوو، نەتەدەتوانی چاوی
 لەسەر لا بەریت، عەزییە بریقەدارەکهشی لەگەل جوولەکانیدا،
 وەک ئەوه دەر دەکەوت هەموو پرووناکییەکه لەسەر ئەو بیت.
 گویم لە هەندیک ژنی بەتەمەنتری سەر میزەکه بوو لەژێر
 لیوہوه دەیانبۆلاند، "ئەمە خۆنواندەنە." یان، "مرووف دەبی
 شەرمی هەبی،" بەلام هەستم دەکرد هەموو تەنھا ئیرەبییان

تهنیا یهک روژی تر

پئ دهبرد، چونکه لهوان جوانتر بوو. من دایک و باوکم بهو شیوهیه دهبینی. شهریان دهبوو، بهلام سهماشیان دهکرد. دواى ئهوهی باوکم دیار نهما، بهبهردهوامی بیرم لهو ئاههنگی هاوسهگراییه دهکردهوه. خهریک بوو باوهرم به خۆم دههینا، که باوکم بو ئهوهی دایکم بهو عهزییهوه بیبینیت، دووباره دهگهپتیهوه، بهلام لهگهل تپهپهرونی کاتدا، ئهو بیرکردنهوهیهم له میشکی خۆم دهکرد و تیگهیشتم دهییت ئهو یادگارییه وهک وینهیهکی کالبوهوهی گهشتیک، که زۆر دهمیگ بیته کردبیتم، سهیر بکهه.

دایکم له یهکهه نۆقهمبهری دواى جیاپوونهوهی له باوکم، لئی پرسیم، ”دهتهوی ئهه سال چی بکهی؟“ خهریک بوو قوتابخانه دهکرایهوه و باسی ”سهههتا نوپیهکان“ و ”پروژه نوپیهکان“ دهکرد. خوشکهکهه شانهی بووکهلهی ههلبژاردبوو.

سهیریکی دایکم کرد و بهپرووگرژی گوتم، ”دهمهوی دهست بکهه به یاری بهیسبۆل.“
ئهوه یهکهههین پرووگرژکردنی من بوو له دایکم، که ملیونیک پرووگرژکردنی تریشی بهدوادا هات.

ژەمىك پىكەوہ

نازانم چەندە كات لەو چىشتخانەيەدا تىپەرى. هىشتا ھەستم بە سەرگىژخواردن و سەرخۆشى دەکرد، وەك ئەوہى سەرم درابىت بە سندوقى ئوتومبىلىكدا، بەلام رەنگە لە خالىكدا، بەتايبەت ئەو كاتەى داىكم گوتى، "بخۆ" لە رووى فيزيكىيشەوہ خۆم داىتتە دەست ئەو بىرۆكەيەى كە من بەراستى لەو شوينە بووم و تەواو، بۆيە ئەوہم كرد، كە داىكم پىي گوتم.

يەك پارووى گەورە ھىلكەم كردە دەممەوہ.

زمانم بەئاگا ھاتەوہ. دوو پۆژ بوو ھىچم نەخواردبوو، وەك زىندانى نام دەخوارد. جووينى خۆراكەكە ھۆشى لەسەر مەحالىي دۆخەكە نەھىشتم. دەكرىت زۆر راستگۆ بىم: ئەو نانە چەندە خۆش بوو، ئەو ھەندەش ئاشنا بوو بە دەم و زمانم. نازانم چ نەھىيەك لەو خۆراكانەدا ھەيە، كە داىكت ئامادەيان دەكات بۆت، بەتايبەت كاتىك خۆراكەكە ئاسانە و ھەموو كەسىك دەتوانىت ئامادەى بكات - پان كەيك، كفتەى گوشت، زەلاتەى توونە - بەلام ئەوہى داىكت، تامىكى تايبەتیی يادەوہریش دەدات. كاتى خۆى كە داىكم خۆى ھىلكەو پۆنى بۆ ئامادە دەكردم، كەوہرى تى دەكرد -

تەنیا يەك رۆژى تر

من بە كەوەرەكەم دەگوت "شەتە سەوزە بچووكەكان." ئەم
هېلكە ورۆنەى ئىستاش، ديسان كەوهرى تيدا بوو.
بەم شىۋەيە خەرىكبوو نانى بەيانىيەكى رابردووم لەسەر
مىزىكى رابردوو، لەگەل داىكىكى رابردوودا دەخوارد.
داىكم گوتى، "هيواش، با گەدەت تىك نەچى."

ئەو قسەيەش، ھەر ھى رابردوو بوو.

كاتىك تەواو بووم، داىكم قاپەكانى خستە ناو سىنكەكەوہ
و ئاوەكەى كردهوہ، تا بخوسىن.
لەژىر لىۋەوہ گوتم، "سوپاس."

داىكم سەرى ھەلبرى، "چارلى، ئەوہ گوتت سوپاس؟"
بەحال سەرم لەقاند.

"سوپاس بۆ چ شتىك؟"

قورگم پاك كردهوہ و گوتم، "بۆ ئەو نانى بەيانىيە
بەلەزەتە."

داىكم، بەدەم شتنى قاپەكانەوہ، زەردەخەنەيەكى كرد.
سەيرىكم كرد، كە ئاوا بەسەر سىنكەكەوہ وەستابوو،
ھەستىكى لەناكاوى ئاشنايەتيم بۆ دروست بوو - من لەسەر
مىزەكە دانىشتبووم و ئەويش لەسەر سىنكەكە خەرىكى شتنى
قاپەكان بوو. لە ژيانماندا من و داىكم چەندىن گفتوگومان
بەم شىۋەيە كوردبوو، دەربارەى قوتابخانە، دەربارەى
ھاورپىكانم، يان دەربارەى ئەوہى نەدەبوو باوەر بە كام قسە
و قسەلۆكانەى دراوسىنكانمان بكەم، ھەمىشەش خورپەخورى
ئاوہكە، ناچارى دەكردىن دەنگ ھەلبرىن.

گوتم، "شتى وا نىيە! نابى تو لىرە بى..."

وہستام و نەمدەتوانى لەوہ زياتر بلىم.

دایکم بە لووعە کە ی گرتە وە و دەستی بە خاوییه ک وشک
کرده وە.

ئینجا گوتی، "تۆ سەیر بکە، سەعات بوو بە چەندا! دەبی
هەر ئیستا برۆین."

دایکم خۆی بە سەر مەدا چەماندە وە و دەستەکانی خستە
سەر روومەتە کانم. پەنجەکانی بە ئاوی سینکە کە گەرم و
تەر بوو بوون.

دایکم گوتی، "شایانی نییە... مەبەستم لە نانی بە یانییە کە یە."
پاشان جانتاکە ی لە سەر کورسییە کە هەلگرت و گوتی،
"دە ی ئینجا، ئاقل بە و قاپووتە کە ت لە بەر بکە."

۲۰ تەممووزى ۱۹۵۹

ئازىزەكەم چارلى،

دەزانم دەترسىت، بەلام هيچ پىويست ناكات بترسىت.
ھەموومان نەشتەرگەرى لىوزەتېنمان كىردوۋە، دە
سەيرىشمان بىكە! هيچ كىشەيەكمان نىيە.

با ئەم نامەيەت پى بىت و پىش ئەۋەى پزىشكەكان بىن،
بىخەرە ژىر سەرىنەكەتەۋە. ئەۋان شتىكت دەدەنى، كە وا
دەكات خەوت بىت، پىش ئەۋەى خەوت لى بىكەۋىت، لەبىرت
بىت نامەكە لەژوور سەرتە. ئەگەر پىش ئەۋەى منىش
بگەمە لات خەبەرت بوۋەۋە، دەتوانىت دەست بەرىت بو ژىر
سەرىنەكەت و سەرلەنوئ نامەكە بخوئىتەۋە. خوئىندەۋە
ۋەك قسەكردن واىە، بوئە واى بىنەرە پىشچاوت، ئەۋە منم
ۋ لەۋى قسەت لەگەل دەكەم.

بەم زوۋانەش بەراستى دەگەمە لات و دەچىن بە دلى
خۇمان ئايس كرېم دەخوئىن، چۈنە؟

ھەموو رۇژىك خۇشم دەۋىت.

دایە

خیزانی چیک دواى جیابوونه وه که

له دواى جیابوونه وهى دایک و باوکم، من و دایکم و خوشکه کم
بۆ ماوه یهک هه ولمان دا وهک خۆمان بمینینه وه، به لام خه لکی
که رهک نه یانه هیشته ئه مه سه ر بگریته. شاروچکه بچووکه کان
وهک ئامیری کوککردنی ئامیره موسیقییه کان وان، بچووکترین
گۆران له دهنگه که دا، ریتمه که ده گۆریت. خه لک له گه ل من و
خوشکه که دا له جاران باشته بوون. که ده چووین بۆ لای
پزیشک، مه ساسه یهک زیاترمان له جاران وه ر ده گرت، یان
کابرای فرۆشیار تۆپیک ئایسکریمی گه وره تری ده خسته سه ر
پسکیته که مان. ژنه به ته مه نه کان له سه ر شه قام رایان ده گرتین
و به په رۆشه وه شانیا ن ده گوشین و ده یانپرسی، ”مندالینه،
چۆن، ئه وه چی ده که ن؟“ ئه مه ش لای ئیمه، پرسیاریکی
گه ورانه بوو. به مندال ده گوترا، ”چی ده که ی؟“

رهنگه خه لکه که به گشتی میهره بانیه کی زیاتریان به رامبه ر
ئیمه نیشان داییت، به لام له گه ل دایکدا وا نه بوون. خه لک
ئه و کاته له جیابوونه وه نه ده گه یشتن. یهک مندالی ترم
نه ده ناسی به و دۆخه دا تیپه ریپیت. له و شوینه ی ئیمه لینی
ده ژیا ن، جیابوونه وه عه یبه بوو، یه کیکیش له دوو لایه نه که،
هه موو خه تاکه ی ده که وته سه ر.

تەنیا يەك رۆزى تر

لەبەر ئەوھى دايكم مايهوھ و نەپۆيشت، زۆربەى خەتاكە خراپە ئەستۆى ئەو. كەس نەيدەزانى لەنيوان لىن و پۆزىدا چى رۆوى دابوو، بەلام لىن رۆيشتبوو و پۆزى مابووھو، تا تاوانبار بكرىت. ئەوھش كە دايكم رازى نەدەبوو داواى يارمەتى لە كەس بكات، يان بەسەر شانياندا بگري، ئەوھندەى تر شتەكەى لەسەر قورس كردبوو. ئەوھى كىشەكەى قوولتر كردبووھو، ئەوھ بوو كە دايكم هيشتا گەنج و جوان بوو. بۆيە لای ژنان، وەك ھەرەشە سەير دەكرا، لای پياوانيش، وەك دەرفەت، لای مندالانىش، وەك شتىكى سەير. ئەگەر بىر لەم سى شتەش بكەيتەوھ، دەزانىت هيچيان شتىكى باش نىن.

لەگەل تىپەرپوونى كاتدا، تىيىنى ئەوھم كرد خەلك بە شىوھىكى جياواز سەيرى دايكميان دەكرد، بەتايبەت كاتىك لە ماركىتەكەى گەرەكى خۆمان پالمان بە عەرەبانەكەمانەوھ دەنا، يان كە دايكم لە يەكەم سالى جيابوونەوھكەدا بە خۆى و سەدرىە سى و پىلاوھ سى و گۆرەوييە درىژە سىپىيەكانىوھ، من و خوشكەكەمى بۆ قوتابخانە دەگەياند. دايكم ھەموو جارىك دادەبەزى و ماچى دەكردىن، منىش باش دەمزانى دايكەكانى تر سەرنجمان دەدن. ئەمە واى لە من و رۆبىرتا دەكرد، كاتىك بەرەو دەرگای قوتابخانەكە دەپۆيشتىن، زۆر لەسەرخۆ و بەبەئاگايىيەوھ ھەنگاو بنىين، وەك ئەوھى جىكەجىكمان لى بەرز ببىتەوھ.

رۆژىكيان دايكم خۆى نووشتاندەوھ و گوتى، ”ماچىك بدە بە داىە.“

چوومە ئەولاترەوھ و گوتم، ”مەكە.“

“چی مه که؟”

“هر...”

وهستم، شانہ کانم بهرز کرده وه و خۆم گرژ کرد، ئینجا پرسته کهم ته واو کرد، “هر وا مه که و ته واو.”
 نه مه ده توانی سهیری دایکم بکه م، بویه سهیری به رپینی خۆم ده کرد. دایکم بو چه ند ساتیک به و شیوه یه مایه وه، ئینجا خوی ریک کرده وه. گویم لی بوو مشه مشیکی کرد و ههستم کرد دهستی به قژمدا هینا.
 کاتیک سهرم بهرز کرده وه، خه ریک بوو ئوتومبیله که ده که وته رۆیشتن.

پاشنیوه رۆیه که، له پارکی ئوتومبیلی کلێسا که، خۆم و هاو رپیه کم توپمان بو یه که هه لده دا و ده مانگرته وه. له کاته دا، دوو راهیبه ده رگا که ی پشته وه یان کرده وه. من و هاو رپیکه م له جیی خۆمان وشک بووین، وامان زانی شتیکی هه له مان کردو وه. راهیبه کان ئاماژه یان بو من کرد بچم بو لایان. هه ریه که یان سینییه کی ئه له مینیومی پی بوو. له کاتیکدا لییان نزیک ده بوومه وه، بۆنی کفته ی گوشت و فاسولیا ی ته ر به سه رمدا هات.

یه کیکیان گوتی، “بگره، ئه مه بو مالی ئیوه یه.”

تینه گه یستم بوچی خۆراکیان پیم دا، به لام نه ده کرا ره تی بکه یته وه و به راهیبه یه که بلئیت، “سو پاس، نامه وئ.” بویه سینییه کان وه ر گرت و بردمنه وه بو ماله وه، گوتم دیاره دایکم به تایبه ت داوای کردوون.

که رۆیشتمه ژووره وه، دایکم پرسیی، “ئوه چییه پیت؟”

تەنیا بەک روژی تر

”راھیبەکان پینان دام.“

دایکم کاغەزی سەر سینییەکانی لا برد و بۆنی کرد.

پرسی، ”تۆ داوای ئەمانەت کردووە؟“

”نا. من بۆخۆم لەوێ یاریم دەکرد.“

”گەواتە تۆ داوات نەکردووە؟“

”نا.“

”چارلی گیان، ئێمە پتۆیستمان بە خۆراک نییە. ئەگەر وا

دەزانی پتۆیستمان بە خیری خەلکە، وا نییە.“

کەوتە بەرگریکردن لە خۆم. نەمدەزانی ”خیر“ چیبە،

بەلام هەستم دەکرد شتیک بوو، بە هەموو کەس نەدەشیا.

بەنارەزایییەوه گوتم، ”من داوای ئەمەم لێ نەکردوون! من

هەر حەزم لە فاسۆلیای تەر نییە.“

سەیریکی یەکترمان کرد.

گوتم، ”خەتای من نییە.“

دایکم هەردوو سینییەکە لێ وەر گرتم و چیبان لەسەر

بوو، فری دایە ناو سینکەکەوه و بە کەوچکیکی گەورە

کفەکانی ئاخنییە ئەو کونەوه، کە ئیشەکە لێ خۆل و پیسی

وردکردن بوو. هەمان شتی لە فاسۆلیا تەرکەش کرد.

دایکم هیندە بەتوورەیییەوه دەجوولایەوه، نەمدەتوانی چاو

لەسەر ئەوه لا بەرم چۆن ئەو هەموو خۆراکە لێ دەئاخنییە

ئەو کونە خەرە بچوو کەوه. ئاوهکە لێ کردەوه و ئامێرەکە

خەرەخریکی کرد. کە دەنگەکە بەرزتر بوو هەوه – ئەمەش واتا

کارەکە لێ تەواو بوو بوو – سەر قاپە موگناتیسییەکە لێ سەر

کونەکە لێ لا برد و ئاوهکە لێ گرتهوه، ئینجا دەستەکانی بە

پیشی بەروانکەکە لێ سپی و ئاوریکی بۆ من دایەوه و گوتی،

“ئینجا پیم بلی، برسیتە؟”

یەكەم جار وشەى تەلاقدراروم لە یارییەكى خولى بەیسبۆلى تازەپینگەیشتووانى ئەمەریكیدا بیست. راھینەرەكان داری بەیسبۆلەكانیان فری دەدایە پشتی ئوتومبیلێكەو، باوكی یەكێك لە یاریزانەكانی تیپەكەى تر بەهەلە دارەكەى منى هەلگرت. رام كرد بۆ لای و گوتم، “ئەو هیان هیى منە.” ئەویش دارەكەى لە لەپى دەستیدا سووراند و پرسى، “بەراست، هیى تۆیە؟”

“بەلى، لە سەبەتەى پشتی پاسکیلەكەمدا لەگەل خوم هینام.”

ئاسایى بوو گومان لە قسەكەم بكات، چونكە زۆربەى مندالەكان لەگەل باوكیاندا دەهاتن.

كابرا گوتى “باشە” و دارەكەى دایەو دەستم، ئینجا چاوى كز كرد و گوتى، “ئەرى تۆ كورپى تەلاقدرارووەكە نیت؟” سەیری پیاووەكەم كرد و هیچم پى نەبوو بیلیم. تەلاقدرارو؟ وشەكە لە وشەیهكى بیانى دەچوو، منیش بەو شیوەیه بیرم لە دایكەم نەدەكردەو. پیاوان هەمیشە دەیانپرسی، “تۆ كورپى لاین بینیتۆى، وایە؟” بۆیە نەمدەزانى بە كامەیان قەلس بیم، ئەوەى كورپى ئەم وشە تازەیه بووم، یان ئەوەى كە ئیتر كورپى لاین بینیتۆ نەمابووم.

پیاووەكە پرسى، “ئى، دایكە چۆنە؟”

شانم هەلتهكاند و گوتم، “باشە.”

گوتى، “بەراست؟” چاوهكانى بە گۆرەپانەكەدا گیرا، ئینجا خستنیەو سەر من. پرسى، “دایكە بۆ كاروبارى مالهو

تەنیا يەك روژی تر

پېتوېستى بە يارمەتى نېيە؟
هەستم دەکرد دايكم لە پشتمەووە وەستاووە و من تاكە شتم
لەنتوان هەردووکیاندا.
دووبارە گوتم، "نا، باشە."
پیاووەكە سەری لەقاند، بەلام من باوەرپم بە سەرلەقاندنەى
نەبوو.

ئەووە ئەو پۆژە بوو، كە تيايدا بە وشەى تەلاقدرارو ئاشنا
بووبم، زۆر باشيش ئەو پۆژەم لەبیرە، كە وشەكەم لەلا بوو
بە شتیكى قیزەون. دايكم لە ئیش هاتبوووەو و منى ناردبوو
بۆ دوكانەكەى گەرەكى خۆمان هەندىك كەچەپ و سەموون
بكرم. بریارم دا بە رینگەيەكى كورتدا و بە حەوشەى
پشتمەووەى خانووەكاندا برۆم.

كاتىك بەلای خانوویەكى فلاتى خشتدا پېچم كردهووە،
دوو كورپى قوتابخانەكەى خۆم بینى، كە بە تەمەن لە خۆم
گەرەتر بوون. دوو كورپەكە سەریان نابوو بەیەكەووە و
یەكێکیان، كە كورپى كەتە بوو بە ناوى لیۆن، شتیكى بە
سنگیەووە گرتبوو.

لیۆن بەپەلە گوتى، "سلاو، بینیتۆ."

"سلاو، لیۆن."

سەیری كورپەكەى ترم كرد و گوتم، "چۆنى، لووك؟"

"چۆنى، چىك؟"

لیۆن لىی پرسىم، "بۆ كوی دەچى؟"

گوتم، "بۆ فانیلى."

"بەراست؟"

”به لئ.“

ليؤن دهستی لا برد. ئه وهی به سهر سنگيه وه گرتبوری،

دووربین بوو.

پرسیم، ”ئمهت بو چیه؟“

ليؤن پووی کرده درهخته کان و گوتی، ”له سوپا و شتا

به کار دیت. له جووری بینویه.“

لووک گوتی، ”بیست قات شته کان دههینیتته پیشه وه.“

گوتم، ”ئادهی با تاقیی بکه مه وه.“

ليؤن دووربینه کهی دامی و منیش نام به چاومه وه.

قهرآغه کهی گهرم بوو. دووربینه کهم بهرز و نزم کرد.

پهنگه کانی ئاسمان و دارسنه و به ره کان و پییه کانم به لیلی

بینی.

لووک گوتی، ”له جهنگدا بو دۆزینه وهی شوینی دوژمن

به کاری دههینن.“

ئینجا لیؤن گوتی، ”هی باو کهم.“

رقم له بیستنی ئه و وشهیه بوو. دووربینه کهم دایه وه

پیی.

گوتم، ”دهی خواتان له گهل.“

ليؤن سهری له قاند، ”خوات له گهل.“

که وتمه پئی، به لام میشکم له سهر خۆم نه بوو. لیؤن

به خیرایی پووی به ره و درهخته کان و هر گیرا. زانیم ئه مه

شتیکی تیدا بوو، بویه منیش له پشت خانووه که وه پیچم

کرده وه و له ناو گیای په رژینه که دا خۆم شارده وه. ئه وهی

دیم، هتا ئه مرۆش بیتاقه تم دهکات.

ئهم جاره ههردووکیان تهواو سهریان نابوو به سهری

يەكەو، بە شیۆه یەك، كە ئیدی روویان لە درەختەكان
نەما بوو، بەلكوو روویان لە ئاراستەكە ی تر بوو، ئاراستە ی
مالی ئیمە. دووربینەكەشیان لەنیوان خۆیاندا دەهینا و دەبرد.
هەر بە چاو دوا ی ئاراستە ی بینینی ئەوان كە وتم و چاوم
كەوتە سەر پەنجەرە ی ژووری خەوتنەكە ی دایكم. سیبەری
دایكم بینی، كە لەناو پەنجەرەكەدا دەهات و دەچوو،
قۆلەكانیشی بەسەر سەریهوه بەرز كەردبووهوه، خیرا بیرم
كەردەوه: لە ئیش هاتوو تەوه و لە ژووری خەوتنەكە خۆی
دەگۆریت. هەستم بە ساردییەك كەرد، وەك ئەوه ی سەر كرابم.
برووسكە یەك لە مەوه بو پێیەكانم رویشت.

لیۆن بە دەنگی كی نزم گوتی، "و هییش، سەیری ئەو
تەلاقدر او بەكە..."

باوەر ناكەم هەرگیز ئەو جۆرە توورەییەم هەست پی
كەردییت، نە پیش ئەوه و نە دوا ی ئەوهش. بەرهو رووی
دوانەكە رام كەرد و گەر لە لووتمەوه دەهاتە دەر، هەرچەندە
هەردووکیان لە من گەورەتر بوون، بەلام لە دواوه خۆم بو
هەلدان و پشتە ملی لیۆنم گرت، ئینجا بە بۆكس كە وتمە
سەر هەرشتیک، كە دەجوولایهوه، هەرشتیک.

پياسه كردن

دايكم قاپووته خوورييه زبره سپييه كهى له بهر كرد و شانەكانى له ژيرييه وه راته كاند، تا جوان له بهريدا بوه ستيت. دايكم ساله كاني كوتاييي ته مەنى له قژچاك كردن و ئاراييشت كردن بو ئه و ژنه به ته مەنانەدا به سەر ده برد، كه نه يانده توانى له مال بينه دەر هوه. بويه دايكم مالبه مال دەر و يشت و يارمه تى ددان، تا بتوانن پاريزگارى له نهرىتى خو جوان كردنيان بكن. پيى گوتم ئه و پوژه سى سهردانى له و جوړه ي هه بوو، كه دهبوو بيانكات. منيش به گه راجه كه دا بو دەر هوه دواى كه وتم. هيشتا هه ر وړ بووم.

دايكم گوتى، "چارلى، ده ته وى به لاي دهر يا چه كه دا بروين، له م كاته ي پوژدا زور جوانه."

له بيقسه بييدا سهرم له قاند. به راست، چه ند كات تپه ريبوو به سهر ئه و كاته دا، كه له سهر گيا ته ره كه پال كه وتبووم و چاوم برىبووه زيانه كاني رووداوه كه؟ بليى چه ندى تر بمرۆزنه وه؟ هيشتا له ده ممدام تامى خوينم ده كرد و نازاريكى تيز، وهك شه پۆل به گيانمدا ده هات و ده چوو، خوله كيك ئاسايى بووم و خوله كى دواتر هه موو شوينيكم ده ئيشا. به لام ئه وه تا، ليتره بووم و به كولانه كهى منداليمدا دەر و يشتم

تەنیا يەك روژی تر

و جاننا لاستیکه مۆره که ی دایکم هه لگرتبوو، که که لوپهلی
قژچاککردنی تیندا بوو.

دواچار له ژیر لینه وه گوتم، "دایکه، چۆن...؟"
"چۆنی چی، به قوربان؟"

قورگم پاک کرده وه.

"چۆن ده بی تو ئیستا لیڤه بی؟"

دایکم گوتی، "ئ من لیڤه ده ژیم!"

سهرم راوه شاندا، ئینجا به چرپه گوتم، "بهس تو ئیتر لیڤه
ناژیت."

دایکم سهری بهرز کرده وه و سهیری ئاسمانی کرد،
"دهزانی، نه و پوژهی له دایک بووی، که شوهه وا وهک ئیستا وا
بوو. کزه ی دههات، به لام خوش بوو. پاشنیوه پویه کی درهنگ
بوو که که وتمه سهر ژان، له بیرته؟" - دایکم وا پرسیارهی
کرد، وهک نه وهی بتوانم وه لام بدهمه وه و بلیم ئا! ئا! نهی
چۆن، چاکم له بیره - "نه و دکتوره ناوی چی بوو؟ راپۆسو؟
دکتور راپۆسو. گوتی ده بی تا سهعات شهش مندا له که م بی،
چونکه ژنه که ی بو نانی ئیواره نه و خوراکه ی بو لینابوو، که
زوری هه ز لی بوو، بویه نهیده ویست له کیسی بچی."

پیشتر نه م چیرۆکه م بیستبوو.

له بهر خۆمه وه گوتم، "کنتاکی ماسی."

دایکم گوتی، "ته واوه، کنتاکی ماسیان هه بوو! تو شتی
وات دیوه؟ نه و خوراکه سادهیه. که دکتوره که گوتی ده بی
فریای نانی ئیواره بکه ویت، وام زانی سته یکی گوشتیان
هیه. دهی، به هه رحال، گویم پی نه دا. له کۆتاییدا دکتور
پویشت و به کنتاکی ماسیه که گه یشت."

دایکم ئینجا به خوشییه وه سهیری منی کرد و گوتی،
 "منیش به تو گه یستم."

چهند ههنگاوئیکی ترمان نا. ناوچاوانم پلی دهدا، له پی
 دهستم خسته سهر.

"چارلی، چی بووه؟ ئازارت ههیه؟"

پرسیاره که ساده بوو، به لام وه لامه که می مه حال
 بوو. ئازار؟ له کوئیه دهست پی بکه م؟ رووداوه که؟
 خو فریدانه خواره وه که م؟ ئه و سی رۆژهی ههر خواردمه وه؟
 ئاههنگی هاوسه رگیرییه که؟ هاوسه رگیرییه که می خوم؟
 خه مۆکییه که م؟ ئه م ههشت ساله می دوایی؟ جا که می ئازارم
 نه بووه؟

گوتم، "دایه، ماوهیه که زۆر باش نیم."

دایکم سهیری گیا که می ده کرد و بهردهوام بوو له رۆیشتن.
 "دهزانی، بو سی سال دوای ئه وه می شووم به باوکت
 کرد، هیوام وا بوو بیمه خاوه می مندالییک. ئه و سهردهمه،
 زۆر زۆر بوو سی سال بی شووت کرد بی و هیشتا مندالت
 نه بی. خه لک وایان دهزانی کیشهیه کم ههیه، خوشم ههر وام
 دهزانی."

به نه رمی هه ناسهیه کی دایه وه، "نه مده توانی بیهینه مه
 پیشچاوم، ژیانم مندالی تیدا نه بی. ته نانهت جار یکیان... ئا،
 یا بزانیین..."

دایکم به ره و درهخته گه وره که می سهر سووچی نزیک
 خانووه که می خو منی بردم.

"شه ویکی درهنگ بوو، خه وم لی نه ده که وت." دهستی
 به قه دی داره که دا هینا، وه ک ئه وه می گه نجینهیه کی کۆن

تهنیا یهک روژی تر

ههلبداتهوه. "ئاه ئهوهتا! هیشتا پیوهیهتی."

خۆم نووشتاندهوه و بینیم وشه ی تکایه به پیتی بچووکی
خواروخیچ لهسه ر قه دی درهخته که هه لکه ندرابوو. ده بوو
باش لینی ورد ببیتهوه، به لام تهواو دیار بوو، که نووسراوه
تکایه.

دایکم به زه رده خه نه یه که وه گوتی، "هه ر تو و پویرتا نین
وشه لهسه ر شت هه لده که نن."

گوتم، "ئه مه چییه؟"

"نزایه."

"بۆ مندال؟"

دایکم سه ری له قاند.

"بۆ من؟"

جاریکی تر سه ری له قاند.

"لهسه ر درهخت؟"

"درهخته کان به دریزایی پوژ سهیری سه ره وه ده که ن و
پوویان له خودایه."

به ده موچاومدا دیار بوو گالته م له شته که دیت.

دایکم دهسته کانی به هیما ی بیده سه لاتی به رز کرده وه،

"دهزانم، پیم ده لینی به خوا تو ش بیتامی، دایه."

دایکم جاریکی تر دهستی له قه دی درهخته که دا و همیکی

کرد. له وه ده چوو بیر له هه موو ئه و شتانه بکاته وه، که

له و پاشنیوه پویه وهی هاتبوومه ته دونیا وه، پوویان دابوو.

دهمگوت ئه گه ر هه موو چیرۆکه که بزانیته، ده بیت ئه و دهنگه ی

دهری کرد، بگوریت بۆ چ دهنگیک.

دایکم چوو به ولاره و گوتی، "ئی، چارلی، ئیستا دهزانی

چەند بەپەرۆشەوہ یەکیک تۆی ویستووہ. ھەندیک جار،
مندا لان ئەمەیان بیر دەچیتەوہ. لەجیاتیی ئەوہی خویان وەک
ھیوایەک ببینن کە ھاتووہتە دی، خویان وەک باریکی قورس
دەبینن.

دایکم خۆی ریک کردەوہ و دەستی بە قاپووتەکید
ھینا. دەمویست بگریم. من ھیوایەک بووبیتم و ھاتبە دی؟
چەند دەمیک بوو ھیچ کەسیک وەسفیکی نەکردبووم؟ دەبوو
سوپاسگوزار بم، دەبوو شەرم بکەم لەوہی ئاوا پشتم لە
ژیانی خۆم کردبوو. کەچی دەمویست بخۆمەوہ، تامەزرۆی
تاریکی بارەکان بووم، تامەزرۆی گلۆپە کزەکانیان و تامی
ئەو ئەلکھولە سەرکەرە، لە کاتیکدا دەمبیینی چۆن پەرداخەکم
بەتال دەبیتەوہ و دەمزانی تا زووتر ئەلکھولەکە بگاتە
خوارەوہ، زووتر لەگەڵ خۆی دەمبات.

بەرەو پرووی دایکم ھەنگاوم نا و دەستم خستە سەر
شانی. بەشیک لە من چاوەروانی ئەوہ بوو، وەک فیلمی خێو
و شتی وا دەستم ریک بەناو شانیدا بچیتە خوارەوہ، بەلام
وا نەبوو. دەستم لە جیی خۆی مایەوہ و لەژێر قوماشەکەوہ
ھەستم بە ئیسقانە باریکەکانی کرد.

”تۆ مردی.“

ئەو رستە کورتە لە دەممەوہ دەر پەری.
شنەبایەکی لەناکاو کۆمەلیک گەلای وەریوی بلاو کردەوہ.
دایکم گوتی، ”تۆش شت زۆر گەورە دەکەی.“

ھەموو خەلک پۆزی بینیتۆیان پی قسەزان بوو، بەلام
بەپێچەوانە ی زۆربە ی قسەزانەکانەوہ، پۆزی بینیتۆ گویگریکی

تەنیا يەك رۆزى تر

باشىش بوو. لە نەخۆشخانە گويى لە نەخۆشەكان دەگرت،
لە رۆژە گەرمەكانى ھاویندا، لەسەر كورسىيە كەناردەريا
گويى بۆ دراوسىكانمان دەگرت، حەزى لە نوكتە و قسەي
خۆش بوو، ھەركەسىك بيهيتايەتە پىكەنين، دەستىكى بە
شانيدا دەكىشا. دايكم سەرنجراكىشىش بوو، ھەموو خەلك
لە مېشىكى خۆياندا ناويان نا بوو پۆزىيە سەرنجراكىشىش.
وا ديار بوو ئەو تەنھا ئەو كاتە دەخوارد، كە دەستە
گەرەكانى باوكم لە ناوقەديدا بوون. ھەر كە دايكم لە
باوكم جيا بوو ھو و لە دەستى ئەو دەربازى بوو، ژنانى تر
نەياندەويست ژنىكى وا سەرنجراكىشىش لە مېردەكانيان نزيك
بيتەو.

بەم شىوہيە، دايكم ھەموو ھاوړيكانى دۆراند. خۆ ئەگەر
تاعوونيشى ھەبووايە، ھەر وا مامەلەيان لەگەلدا دەکرد. ئەو
كۆنكەنەي خۆي و باوكم لەگەل دراوسىكاندا دەيانکرد، نەما،
بانگکردنى بۆ ئاھەنگى جەژنى لەدايكبوون، ئەو ھەر ھيچ.
لە چواری جولايى ھەموو سالىكد، ھەموو شوينىك بۆنى
خەلووزى لى دەھات، كە چى كەس بۆ گوشتبرژاندنەكە بانگى
نەدەکردين. لە كرىسمسدا، ئوتومبيل لە بەردەم مالەكاندا
دەوہستينران و لە پەنجەرەكانەوہ خەلكەكەي ناوہوہ ديار
بوون، دەھاتن و دەچوون، بەلام دايكى من بۆخۆي لە
چىشتخانەكەدا دەمايەوہ و ھەويرى پسكىتى دەشيلا.

ليمان دەپرسى، "ناچى بۆ ئەو ئاھەنگە؟"

ئەويش دەيگوت، "ئىمە خۆمان لىرە ئاھەنگمان ھەيە."

دايكم بۆيە وای دەکرد، تا وا دەر بکەوئیت كە ھەر خۆي
مەبەستى بووہ تەنیا ئەو سيانەمان بين. بۆ ماوہيەكى زۆر

وام دەزانی شەوی سەری سال بۆنە یەکی خیزانییە، که تیایدا
نەستە لەی شل بەسەر ئایسکریمە که تدا دەکەیت و لەلای
تە لە فزیۆنە که وه فوو بە فیکە ی رەنگا ورە نگدا دەکەیت. لام
سەیر بوو کاتیک زانیم هاوڕێ هەرزە کارە کانم لەو شەو دا
دەیدەن بەسەر دۆلابی هەلگرتنی خوار دنە وهی ئەلکھولی
خیزانە کانیاندا، چونکە کاتر میڕ هەشت، دایک و باوکیان
خۆیان دەگۆرن و دەپۆن.

هاوڕێکانم لێیان دەپرسیم، "واتە تۆ بو شەوی سەری
سال لە گەل دایکتدا لە ماله وه گیر دەخۆی؟"
منیش بە ناپەزایییە وه وه لام دەدایە وه، "بەلێ."
لە راستیدا، ئەو دایکە سەرنج راکیشە که م بوو، که گیری
دەخوارد.

ئەو جارانهى من پشتى دايكم نه گرت

هەر زوو، پيش ئەوهى باوكم مال چۆل بكات، من باوه رپم به بابەنۆئیل نه مابوو، به لام ئیستا رۆبیرتا تەمەنى تەنها شەش ساله و هەموو رۆتینه که جیبه جی دەکات: پسکیت بۆ بابەنۆئیل جی دەهیلێت، تیبینی بۆ دەنوو سیت، دەچیتە پەنجەرە که وه و پەنجە رادەکیشتیت بۆ ئەستیرەکان و دەپرسیت، "ئەوه ئاسکی ناو به فره؟"

یه کهم دیسه مبه ره به تەنیاين، دايكم دەیه ویت شتیکی تایبەت بکات. بهرگیکی تەواوی بابەنۆئیل پەیدا دەکات: چاکه تە سووره کهی، پانتۆله سووره کهی، پووت و ریشه سپیه گالتینه کهی. بۆ ئیوارەى کریسمه س، دايكم به رۆبیرتا دەلێت کاتر میر نۆ و نیو بجیتە ناو جیگه وه و هەرچییه ک بییت، تا کاتر میر ده له ژووری دانیشتنه که نزیک نه بیته وه - بیگومان ئەمەش مانای وایه رۆبیرتا پینچ خولهک پيش ده خه بهری ده بیته وه و وهک باز چاودیری ئەو ناوه دهکات. له پشت رۆبیرتا وه ده رۆم و لایتیکم به دهسته وهیه. له سه ر پلیکانه کان داده نیشین. له ناکاو، ژووره که تاریک ده بییت و گویمان له خشه خشه. خوشکه کهم به دهنگی بهرز هه ناسه یه ک هه لده کیشتیت. لایته کهم هه لده کهم و رۆبیرتا

یہ کہم جار بہ چرپہ و دوایی بہ قیژہ وہ دلایت، "چییک،
 نہ کہی!" لایتہ کہ دہ کوژینمہ وہ، بہ لام دواتر - چونکہ لہ
 تہ منہ دا- دیسان ہلی دہ کہ مہ وہ و دایکم بہ جلی بابہ نوئیل
 و بہرگہ سہرینیکہ وہ دہ بینم. دایکم ئاور دہ داتہ وہ و ہول
 دہ دات بہ دہنگی گر بلایت، "ہو، ہو، ہو! کئیہ ئوہہہ."
 خوشکہ کہم خوئی نزم دہ کاتہ وہ و خوئی دہ شاریتہ وہ، بہ لام
 من - خوشم نازانم بو - ریک لایتہ کہ دہ دم لہ دہ موچاوه
 ریشنہ کہی دایکم، بہ جوڑیک، دایکم ناچار دہ ستہ کہی تری
 دہ گریت بہ چاویہ وہ.

جاریکی تر ہول دہ داتہ وہ، "ہو، ہو، ہو!"

رؤبیرتا، وک میروو، بہ چیچکانہ وہ دانیشتوہ و بہ دزیہ وہ
 لہ سہر پشتہ دہ ستیہ وہ سہر دہ کات، بہ چپہ دلایت، "چیک،
 بیکوژینہ رہ وہ، دوایی دہ ترسی و دہ روا!"

بہ لام من دوخہ کہ بہ بیمانا دہ بینم، ئوہ دہ بینم، کہ
 چون دہ بیت لہ مہ ودوا بہ ناچاری ہہ موو شتیک بہ درؤ بکہین:
 لہ سہر نانی ئیوارہ تہ نیا سی کہس دہ بین و دہ بی بلین
 ہہ موومانین، بابہ نوئیلہ کہ مان ژن دہ بیت، دہ بیت برؤا بکہین
 کہ خیزانیکی تہ واوین، نہک سی لہ سہر یہ کی خیزانیک.

بہ ساردی دہ لیم، "ہیچ نییہ، دایہ یہ."

دایکم دلایت، "ہو، ہو، ہو!"

رؤبیرتا دلایت، "نہ خیر، ئو نییہ."

"با ئوہ، گیزہ. بابہ نوئیل کہی کچہ."

پووناکییہ کہ لہ سہ دایکم لا نابہم. دایکم شیوہی
 پاوہ ستانہ کہی دہ گوریت - سہری بو دواوہ شل دہ کات،
 ئینجا خوئی کوور دہ کاتہ وہ، وک بابہ نوئیلکی ہلہاتوو، کہ

تهنیا یهک روژی تر

پولیس گرتبیتی. رۆبیرتا دهست دهکات به گریان. دهزانم
دایکم دهیهویت هاوارم بهسهردا بکات، بهلام ناتوانیت، دوی
درۆکهی ئاشکرا دهبیت، له ژیر کلاو و ریشه لۆکهکهیهوه
سهیرم دهکات و ههست دهکهم ئامادهنهبوونی باوکم، بالی
بهسهر ههموو ژوورهکهدا کیشاوه. دواچار، دایکم بهرگه
سهینهکه، که پره له دیاریی بچووک بچووک، لهسهر زهوی
ژوورهکه فری دهوات و جگه له "هۆ، هۆ!" یهکی تر، هیچی
تر نالیت و له دهرگای پیشهوه دهچیته دهرهوه. خوشکهکه
بهدهم گریانهوه رادهکاتهوه ناو جیگهکهی خۆی، منیش
لهسهر پلیکانهکان دهمینمهوه و لایتهکهی دهستم، ژووریک
چۆل و داریک کریسمس رووناک دهکاتهوه.

رۆز

بهردهوام بووین له گه‌ران به گه‌ره‌که کۆنه‌که ماندا. ئیستا ئیتر گه‌یشتبوو مه‌ ئه‌وه‌ی به‌گومانه‌وه‌ ئه‌وه‌ قبول بکه‌م، که‌ رووی ده‌دا - نازانم چیی پی ده‌گوتریت؟ - ئه‌قلله‌ده‌ستدان بو‌ ماوه‌یه‌کی کاتی یان چی؟ من ئاماده‌ بووم له‌گه‌ل دایکدا برۆم بو‌ هه‌ر جیگه‌یه‌ک، که‌ ئه‌و بیه‌ویت و له‌گه‌لیدا بم هه‌تا ئه‌و کاته‌ی پیم ده‌زانرا و ده‌ستبه‌سه‌ر ده‌کرام. له‌ راستیدا، به‌شیک له‌ من نه‌یده‌ویست ئه‌مه‌ کۆتایی پی بیت. کاتیک خوشه‌ویستیکت، که‌ ده‌میکه‌ له‌ده‌ستت داوه‌، دیته‌وه‌ به‌رده‌مت، ئه‌وه‌ی نکوولی له‌ دۆخه‌که‌ ده‌کات، می‌شکته، نه‌ک دلت.

یه‌که‌م ژن که‌ ئه‌و رۆژه‌ دایکم سه‌ردانی ده‌کرد، ژنیک بوو له‌ خانوویه‌کی خشتی بچکۆلانه‌ی ناوه‌راستی شه‌قامی لیه‌ای ده‌ژیا، که‌ دوو کۆلان ئه‌ودوو مالی خۆمان بوو. که‌پریکی ئاسن به‌سه‌ر هه‌یوانی مالی ژنه‌که‌وه‌ بوو، ئینجانه‌یه‌کی لاکیشه‌یی پر له‌ چه‌ویش له‌ هه‌یوانه‌که‌ بوو. ئیستا ئیتر هه‌وای به‌یانی کزه‌یه‌کی زۆری هه‌بوو، رووناکی خۆریش سه‌یر ده‌ر ده‌که‌وت، به‌ شیوه‌یه‌ک، سنووری شت و دیمه‌نه‌کانی زۆر به‌زه‌قی ده‌ر ده‌خست - وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ مه‌ره‌که‌ب کیشرا بن. تا ئیستا که‌سم نه‌دیوو، به‌لام جاری

هر به يانى بوو، زوربهى خهلكيش له ئيش بوون.

دايكم پيى گوتم، "له دهركا بده."

له دهركام دا.

"گوئی گرانه، قاييمتر ليى بده."

كيشام به دهركاكه دا.

"جاريكى تر ليى بده ره وه."

ئه م جاره يان خهريك بوو دهركاكه دهر بهيتم.

دايكم گوتى، "ئيجگار واشم نه گوت."

دوچار، دهركاكه كرايه وه. ژنيكى به ته مه ن، به رويك و

دارشه قىكى چوارقاچه وه دهركه وت و خنده يه كى شيواوى

خسته سهر ليوه كانى.

دايكم به دهنگيكي پرئاوازه وه به ژنه كه ي گوت، "به يانيت

باش، رۆز. كورپىكى گه نجم له گه ل خۆم هيناوه."

رۆز گوتى، "ئووو!"

دهنگى هينده بهرز بوو، له هيبى بالنده يه ك دهچوو، "به لى،

دهزانم."

"چارلى كورمت له بيره؟"

"ئووو! به لى، به لى، بيرمه."

رۆز چوو دهواوه و گوتى، "فهرموون، فهرموون."

ماله كه ي رۆز ريكوپيىك و بچووك بوو، له وهش دهچوو

له سالى ۱۹۷۰ دا چه قيببىت و به ره و سهرووتر نه هاتيببىت.

رهنگى فهرشه كه شينى چوويتى بوو، قه نه فه كانيش به

پلاستيكى ئاوى رووپوش كرابوون. دواى رۆز كه وتين بو

ئه و ژووره ي جلسوره كه ي لى بوو. له بهر ئه وه ي له پشت رۆز

و دارشه قه كه يه وه دهرويشتين، ههنگاوه كانمان زور كورت و

خاو بوون.

دایکم پرسیی، "رۆز، رۆژەکەت خوشە؟"

رۆز گوتی، "ئووو، بەلێ، بە بینینی ئیوه."

"چارلیی کورمەت بیر ماوه؟"

"ئوووو، بەلێ، کورپکی قۆزە."

لە کاتیکیدا پشتی لیم بوو، ئەمە ی گوت.

"ئە ی رۆز، منداڵەکان چۆن؟"

"گوتت چی؟"

"منداڵەکانت؟"

رۆز دەستی راوهشاند، "ئوووو، هەفتە ی جارێک سەردانم

دەکەن... وەکوو ئەرکیک و تەواو."

لەو کاتەدا، نەمدەزانی رۆز کێ یان چی بوو. تارمایی

بوو؟ راستەقینە بوو؟ مالهەکی زۆر لە راستەقینە دەچوو.

گەرمکەرەوهکە هەلکرا بوو، بۆنی تۆستی برژاوی نانی بەیانی،

هیشتا لە مالهەدا دەهات. چووینە لای جلشۆرەکە، لەوی،

لای سینکیکەوه، کورسییەک دانرا بوو. رادیویەکی ش هەلکرا بوو

و گۆرانیی تیپیکی موسیقی ناسراوی بە دەنگی بەرز لەسەر

بوو.

رۆز، بەبێ ئەوهی ئاور بداتەوه، پێی گوتم، "ئا کورپی

باش، ئەوه ناکوژنیتەوه؟ رادیۆکە دەلیم. هەندیک جار

زیادەلەپێویست بەرز ی دەکەمەوه."

دوگمەکەم دۆزییەوه و کوژاندمەوه.

رۆز گوتی، "شتیکی ناخۆش بووه، نەتیستوووه؟"

پووداویکی هاتوچۆ لەسەر رینگە سەرەکییەکە پووی داوه. لە

هەوالەکاندا باسی کرد.

تەنیا يەك روزى تر

لە جىيى خۆم وشك بووم.

ئوتومبىلىك خۆى داوہ بە لۆرىيەكدا و خۆى كىشاوہ بە
تەختەى رىكلامىكدا و خستووئەتى. بەپاستى پووداويكى
ناخۆشە.

چاوم گىپرا بۆ دەموچاوى دايكم، چاوەپىم دەکرد ئاور
بداتەوہ و داواى پوونكردئەوہم لى بكات و بلىت، چارلى،
دانى پىدا بنى، چىت كردووه.

دايكم، ھەر بەدەم دەرھىنانى كەرەستەكان لە جانتاكەى،
گوتى، "وايە، پۆز، ھەوالەكە ناخۆشە."
پۆز گوتى، "ئووو، بەلى، ھەر زۆر."

باشە ئىستا ئەمانە دەيانزانى؟ نەياندەزانى؟ لەپەر ساردىيى
ترسىك بە گيانمدا ھات، ھەر وەك ئەوہى يەككە خەرىك
بىت لە پەنجەرەكان بدات و داوا بكات بچمە دەرەوہ.

لەجىياتىيى ئەوہ، پۆز دارشەقەكەى و ئىنجا ئەژنۆكانى و
شانە لاوازەكانى بە ئاراستەى مندا وەر چەرخاند، "شتىكى
جوانە كە ئاوا پۆژىك لەگەل دايكتدا بەسەر دەبەى. دەبى
مندال زياتر ئەم كارە بكەن."

پۆز دەستىكى لەرزىوى خستە سەر پشتى ئەو كورسىيەى
لاى سىنكەكەوہ بوو، ئىنجا گوتى، "ئى، ئىنجا، پۆزى، ئادەى
بزانم چۆن جوانم دەكەى!"

رەنگە بپرسىت دايكم چۆن دەستى داىە كارى
ئارايىشتكردى ئزان. وەك پىشتر باسەم كرد، ئەو خۆى
پەرستار بوو، زۆرىشى ھەز لە پەرستارى بوو. ئارامگرىيەكەى
وەك بىرىكى قوول وا بوو، بۆيە دەيتوانى بەبايەخەوہ باندج

بېچیت، خوین له نهخۆش وەر بگریت و به دلتیاکردنه و به یه کی پر له هیواوه وهلامی پرسیاره بیکۆتاییه پرمه راقه کانی نهخۆشه کان بداته وه. نهخۆشه پیاوه کان پینان خوش بوو که سیکه گهنج و جوانیان به دیاره وه بیت، نهخۆشه ژنه کانیش سوپاسگوزار بوون که قژی بو شاننه دهکردن و یارمه تیی دهدان سووراو بکهن. باوه ر ناکه م ئه و کاته ریساکه یان وا بووبیت، به لام دایکم ئاراییشتی بو زوریکی له نهخۆشه کانی نهخۆشخانه ی هه ریمه که کردوه. دایکم له و باوه رده دا بوو، ئه مه وا دهکات تهنه روستیان باشتر ببیت. دواچار، ئامانج له مانه وه ی نهخۆشیش له نهخۆشخانه دا هه ر ئه مه نییه؟ دایکم دهیگوت، "ئه ی خو بو ئه وه ناچیته نهخۆشخانه، تاله وی بۆگهن بکه ی."

هه ندیک جار، له سه ر میزی نانخواردن نیگایه کی بو دوور دهکرد و باسی خاتوو هالفرسنه دامام و ئاوساوی سییه کانی بو دهکردین، یان باسی رۆی ئیندیکوته دامام و نهخۆشی شه که که ی دهکرد. جار جار ئیدی باسی نهخۆشیکه نه دهکرد و خوشکه که شم لئی دهپرسی، "ئه مرۆ خاتوو گولینسکه پیر چیی کرد؟" دایکیشم وهلامی ده دایه وه، "گیانه که م، رۆشته وه ماله وه." باوکیشم برۆکانی بهرز ده کرده وه و سه یری دهکرد، پاشان دهستی ده کرده وه به جووینی خوراکه که ی، که گه وره تر بووم، ئینجا درکم پی کرد ماله وه به واتای مردوو دههات. به هه ر حال، له و کاتانه دا باوکم بابه ته که ی دهگوری.

له هه ریمه که ماندا، ته نها یه ک نهخۆشخانه هه بوو.

تەنیا يەك رۆژى تر

كاتىكىش باوكم له ژيانماندا نەما، دايكم، تا دەيتوانى، زياتر ئىشى دەکرد، ئەمەش واتا نەيدەتوانى دواى قوتابخانە بچىت بەشويىن خوشكەكەمدا. بۆيە زۆربەى رۆژ من دەچووم بەشويىن رۆبىرتادا و لەگەلیدا بەپى دەهاتىنەوہ بۆ مالەوہ، پاشان سواری پاسكىلەكە دەبووم و دەچوومەوہ بۆ مەشقى يارى بەيسبۆل.

رۆبىرتا دەپىرسى، "تۆ بلىى ئەمرو باوكم له مالەوہ بى؟" مئىش دەمگوت، "نا، گەمژە. چى وا دەكا ئەمرو لەوى بى؟"

ئەوئىش دەيگوت، "چونكە چىمەنەكە بەرز بۆتەوہ و دەبى ببىرى،" يان، "چونكە گەلاى زۆر وەريون و دەبى كۆيان بكاتەوہ،" يان، "چونكە ئەمرو پىنجشەمەيە و دايكم پىنجشەممان پەراسووى بەرخ لىدەنى."

مئىش دەمگوت، "باوەر ناكەم ئەوہ هيندە بەهانەيەكى بەهيز بى بۆ هاتنەوہى باوكم."

رۆبىرتا بۆ ماوہيەك چاوەروانى دەکرد، ئىنجا ئەم پرسىارەى دەکرد، كە چاوەروانكراو بوو، "ئەى باشە چىك، چۆن بوو رۆيشت؟"

"نازانم، رۆيشت و تەواو، باش؟"

رۆبىرتا لەبەر خۆيەوہ دەيبۆلاند و دەيگوت، "ئى ئەوہش بەهانەيەكى هيندە بەهيز نىيە بۆ رۆيشتن."

پاشنيوہرۆيەكيان، كاتىك من دوانزە سال بووم و رۆبىرتا حەوت سالان دەبوو، لە گۆرەپانى قوتابخانەكەوہ دەهاتىنە دەرەوہ و گويمان لە هۆرپىنىك بوو.

رۆبىرتا گوتى، "ئەوہ دايەيە،" ئىنجا بەراکردن بەرەو لاي

چو. دايكم له ئوتومبىله كه دانه به زى - ئەمەش شتىكى سەير بوو. دايكم ھۆرپىلىدانى لە لا جوان نەبوو. چەندىن سال دواى ئەو، دايكم رۆبىرتاى لەو ھاگار دەكردهو، كه ھەر كورپىك ھاىت بە شوپىندا بۆ مالەو و لە جىياتى ئەو ھاى داببەزىت و لە دەرگا بدات، ھۆرپىنى لىدا، ئەو ھاى شايانى ئەو نىيە لەگەلدا بچىتە دەرەو. بەلام ئەم جارەيان، دايكم خۆى لەناو ئوتومبىله كه دا ماىەو و نەھاىتە دەرەو، بۆىە منىش بەدواى خوشكه كه مدا رۆبىشتم، لە شەقامەكه پەرىنەو و سوار ئوتومبىله كه بووین.

دايكم باش ديار نەبوو. ژىر پىلووھەكانى خوارەو ھاى چاوى رەش بووبوون، بەردەوامىش قورگى پاك دەكردهو. جلوبەرگى پەرسىتارىيە سپىيەكانىشى لە بەردا نەمابوو. پرسىم، "بۆ لىرەى؟" ئەو رۆژگارە بەو شىوھىە قسەم لەگەل دايكمدا دەكرد.

گوتى، "ماچىك بدە بە داىە."

سەرم لە كورسىيە كه مەو ھاىنا و ماچى قژى كردم.

رۆبىرتا پرسىى، "زوو لە ئىش نارديانىتەو ھاى؟"

"بەلى گىانە كه م، شتىكى لەو جۆرە بوو."

دايكم مشەمشىكى كرد. لە ئاوىنەكه ھاى پىشەو ھاى سەىرى

خۆى كرد و رەشايىيەكه ھاى ژىر چاوى سەرى، "ھەزتان لە ئاىسكرىمە؟"

خوشكه كه م گوتى، "بەلى، بەلى!"

منىش گوتم، "من دەبى بچم بۆ رايىنان."

"ئوو! ئەى بۆ ئەمرو خۆت نادزىتەو ھاى؟ باش؟"

تهنیا یهک روزی تر

ناره زاییم دهر بری، "نا، نابئی خۆت له راهینان بدزیته وه،
هر ده بی برۆم."

"ئه مه به قسه ی کئی؟"

"به قسه ی راهینه ره کان و به قسه ی هه موو که س."
رۆبیرتا گوتی، "ده مه وئ برۆم ئایسکریم بخۆم!
ئایسکریمی پسکیت!"

دایکم گوتی، "به خیرایی ئایسکریمیک ده خۆین، باشه؟"

"ئۆف خواجه گیان! نه خیر، باش نییه! تیگه یشتی؟"

سه رم بهرز کرده وه و ریک سهیری ناو چاوی دایکم
کرد. ئه وهی بینیم، شتیک بوو، باوه ر ناکه م هه رگیز پیشتر
بینییتم: دایکم زۆر سه رلیشیواو دیار بوو.

دواتر زانیم ئه و رۆژه له نه خوشخانه دهر کرابوو، ئه ویش
به هۆکاری ئه وهی هه ندیک له ستافه که پێیان وا بوو بوو
له بهر ئه وهی دایکم سه لت بوو، سه ری له پزیشکه پیاوه کان
تیک ده دا. دواتر زانیم رۆوداویک له گه ل یه کێک له ئه ندامه
پله بهرزه کانی ستافه که دا رۆوی داوه و دایکم، له سه ر ئه وهی
هه لسوکه وتی نه شیاوی له گه لدا کراوه، شکاتی کردووه.
له پاداشتی ئه وه دا که بهرگریی له مافی خۆی کردبوو،
پیشنیاریان بو کردبوو که "ئیدی شوینه که به که لکی ئه و
نایه ت."

ئینجا ده زانیت شته سهیره که چیه؟ به شیوه یه ک له
شیوه کان، هه ر ئه و ساته ی سهیری چاوه کانی دایکم کرد،
هه موو ئه مانه م درک پی کرد. بیگومان ورده کارییه کان نالیم،
به لام سه رلیشیواوی سه رلیشیواوییه و من ده مناسییه وه،
چونکه خوشم ئه وه له سه ر ده موچاوم بوو. رقم له دایکم

بوو، که ئاوا نهو دهر برینه له سهر دهموچاوی بوو. رقم لینی
بوو که وهک من بیدهسه لات بوو.

له ئوتومبیله که دابه زیم و گوتم، "نایسکریمم ناوی. دهچم بو
راهینان." له کاتیکدا به شه قامه که دا ده په ریمه وه، خوشکه که م
له په نجه ره که وه هاواری کرد، "ده ته وی ئایسکریمبه پسکیتیکت
بو بیتینه وه؟" منیش له دلی خومدا گوتم، به خوا توش
گه مژهیت، رۆبیرتا، ئاخر ئایسکریمبه پسکیت زوو ده تویته وه.

ئەو جارانهى من پشتى دايكم نه گرت

جگهره كانمى دوزيوه ته وه. له چه كمه جهى گوره وييه كانمدان.
ته مه نم چوارده ساله.

هاوار ده كه م، "ژور ژوورى خومه!"

"چارلى! پيشتر باسى ئەمه مان كردوو! پيم گوتى
جگهره مه كيشه! نازانى چەند خراپه! تو تيك چووى شتى
وا ده خووى؟"

"توش دووروى."

دايكم ده وه ستيت. ملي گرژ ده بيت، "جاريكى تر ئەو
وشه يه به كار نه هينى!"

"تو خوت جگهره ده كيشى! تو دووروى!"

"ئەو وشه يه به كار نه هينيته وه، ها!"

"بو به كارى نه هينم، دايه؟ ئەى تو هه ميشه ناته وى وشه
گهره كان بخمه رسته وه؟ ئەمه رسته يه كه: تو جگهره
ده كيشى، به لام من بوم نييه. دايكم دووروو!"

له كاتيكدا به دهنگى بهرز ئەمه ده ليم، له جيى خوم
ده جووليم و جووله كه وا دەر ده كه ويت، هيز و بروابه خو بوونم
پى ببه خشيت - وهك ئەوهى دايكم نه توانيت ليم بدات. ئەمه
دواى ئەوهيه، ئيشيكى له ئارايشتگه يه كى ژنان دوزيوه ته وه

میچ نەلبوم

و لەبری جلوبەرگی پەرستارییه سپییەکانی، جلی مۆدە لەبەر دەکات - وەک ئەو سیچارەک و بلووزە پیرۆزەیییە ئیستا لەبەریدایە. ئەم جلانە لەشولاری دەر دەخەن و زۆرم بۆ لێیانە.

دایکم جگەرەکان دەگریت و هاوار دەکات، "ئەمانە دەدەم بە من، لە مالیش ناچیتە دەرەو!"

نیگایەکی توورەمی تی دەگرم و دەلێم، "لام گرنگ نییە. ئینجا تۆ بۆ دەبی بەم شیۆهیه خۆت بگۆری؟ قیژم لیت دیتەو!"

"چیت لیم دیتەو؟" ئیستا ئیتر دایکم هەلی کوتاوتە سەرم و بە زلله کەوتوووەتەسەر دەموچاوم، "چیت لیم دیتەو؟" - زللهیهک - "قیژت دیتەو؟" - زللهیهکی تر - "قیژت دیتەو؟" - زللهیهکی تریش - "ئاوات..." - ديسان زللهیهک - "...گوت؟" - دوو زللهی تر - "ئاوا سەیری من دەکەم؟"

هاوار دەکەم، "نا! نا! بەسە وا مەکە!"

بە دەستم، سەرم دادەپۆشم، خۆم نزم دەکەمەو و دەپۆم. بە پلێکانەکاندا دەچمە خوارەو، پاشان بۆ گەرچەکە و لەویۆه بۆ دەرەو. تا ماوهیهکی زۆر دوای ئەوێ تارێک دادیت، هەر لە دەرەو دەبم. کە دواجار دەگەریمەو مالهو، دەرگای ژوورەکەمی دایکم داخراوە و گویم لە دایکەم، پیم وا بیت دەگری. دەچم بۆ ژوورەکەم. جگەرەکان هیشتا لەوین. دانەیهک دادەگیرسینم و منیش دەست دەکەم بە گریان.

مندالی شەرمەزار

پۆز سەرى بۆ ناو سىنكەكە بردبوو دەواو، دايكىشم لە سۆندەيهكەو، كە بە بەلوووعەكەو كرابوو، ئاوى بە قزىدا دەكرد. ديار بوو ئەمە پۆتينيكي تايبەتیی خويان بوو. سەرىن و خاولييان خستبوو سەرى يەك، تا سەرى پۆز بەباشى بوەستیت، دايكىشم بەو شیوہیە دەیتوانی بە دەستەكەى تری دەست بە قژە تەرەكەى پۆزدا بەینیت.

دايكم گوتی، "گیانەكەم، گەرمییهكەى باشە؟"

"ئوو، بەلى، گيان، باشە."

پۆز چاوەكانى داخست، ئینجا گوتی، "چارلى، دەزانى لە

گەنجیمەو ھەر دايكت قژم بۆ جوان دەكا؟"

دايكم گوتی، "پۆز، ئیستاش دلت ھەر گەنجە."

"ھەر ئەویم گەنج ماوہ."

ھەردووکیان پیکەنین.

"كە دەچووم بۆ ئارايیشتگەكە، ھەر داواى پۆزیم دەكرد.

ئەگەر پۆزى لى نەبووايە، دەپۆیشتم و پۆزى دواتر

دەچوومەو. پييان دەگوتم، ئەى نابى كەسىكى تر بۆت

بیرى؟ منیش دەمگوت، لە پۆزى زیاتر، كەس دەستم لى

نادا."

دایکم گوتی، "رؤز گیان، نه وه باشی خوته، به لام
کچه کانی تریش باش بوون."

"ئی ده تو وس به، با تۆزیک خومت پیوه با بدهم. چارلی،
دایکت هه میشه کاتی بو من تهرخان ده کرد. هه ر که باری
تهدروستیم له وه خراپتر بوو بچم بو ئاراییشته، خوی
هه موو هه فته یه ک ده هات بو لام."

رؤز به نهرمی، به په نجه له رزوکه کانی، کیشای به قولی
دایکدا و گوتی، "سوپاس، گیانه که م، بو هه موو نه و شتانه."
"رؤز گیان، پیویست به سوپاس ناکا."
"خوشت زور جوان بووی."

بینیم دایکم زه رده خه نه یه کی کرد. چون ده کرا شانازی به
شنتی سه ری یه کیک له سینکیکدا بکات؟

دایکم گوتی، "رؤز، باسی جوانیت کرد، نه گهر کچه که ی
چارلی ده بینی، به و مندالییه، دلی هه زارانی شکاندوووه."
"به راسته؟ ناوی چییه؟"

"ماریا، چارلی وا نییه، دلی هه زارانی نه شکاندوووه؟"
له کوئی ده متوانی وه لامی شتیکی وا بده مه وه. دواین جار
که دایکم و ماریا یه کترین بینیبوو، هه شت سال له وه و به ر
بوو، له و روزه دا که دایکم مرد. نه وکات ماریا هیشتا
هه رزه کار بوو. چون ده کرا پیی بلیم له دوای نه وه وه چی
رووی دابوو؟ پیم بگوتایه له ژیانی کچه که مدا نه مابووم و
کچه که م ناوی خانه واده یه کی تری وهر گرتبوو؟ پیم بگوتایه
ئابرووم وا چووبوو، که بو ئاههنگی هاوسه رگرییه که ی
بانگ نه کرابووم؟ ماریا نه وسا خوشتی ده ویستم، به راستی
خوشتی ده ویستم. کاتیک له ئیش ده گه رامه وه، به ره و پروم

پاي دەکرد، دەستەکانى بەرز دەکردهوه و هاوارى دەکرد،
“بابە، هەلم بگره!”

ئەي چى پووى دا؟

دواچار لەژىر لىوهوه گوتم، “من بۆ ماریا مایه
شەرمەزارىم.”

دايكم گوتى، “قسەى بىمانا مەكە.”

دايكم سەرى بەرز كردهوه و سەيرى كردم، ئىنجا
شامپووى لەنىوان لەپى دەستەكانيدا بلاو كردهوه. منىش سەرم
دانەواند. خراپ پىويستىم بە خواردنەوهىەك بوو. دەمتوانى
هەست بە چاوهكانى دايكم بكەم، گویشم لە پەنجەكانى بوو،
كە بەسەر بىخى سەرى پۆزدا دەهاتن و دەچوون. لەناو
هەموو ئەو شتەنەدا كە شەرمەزارى لای دايكميان كردهبووم،
ئەوهى كە باوكىكى بىكەلكم لى دەر چووبوو، لە هەموويان
خراپتر شەرمەزارى دەكردم.

لەناكاو دايكم گوتى، “پۆز، دەزانى چى؟ چارلى هەرگىز
نەيهىشتوووه سەرى بۆ چاك بكەم. باوهپ دەكەى؟ سوور
بوو لەسەر ئەوهى بچى بۆ سەرتاشخانە.”

“بۆچى، گيان؟”

“ئى خۆت دەزانى. كە دەگەنە تەمەنىك، ئىتر پىت دەلین،
دايه لا بچۆ، دايه لا بچۆ.”

پۆز گوتى، “ئىتر دايك و باوك مایه شەرمەزارىن بۆ
مندالەكانيان.”

دايكم قسەكەى ئەوى دووبارە كردهوه، “دايك و باوك
مایه شەرمەزارىن بۆ مندالەكانيان.”

ئەو قسەيه راست بوو، بەهەرزەكارى دايكمم لە خۆم

دوور دهخسته وه. رازی نه ده بووم له سینما له ته نیشتییه وه
دابنیشم، که ماچی ده کردم، خوم گرژ ده کرد و ده موست لنی
دهرباز بيم. ههستم به نارچه ته ده کرد به رامبه ر له شولاری
میینه ی و پهست بووم له وهی ئه و تاکه ژنی ته لاقدر او بوو
له و ناوچه یه دا. ده موست وهک دایکه کانی تر مامه له بکات،
عهزی مال ه وه له بهر بکات و بابه تی رۆژنامه و گوڤاره کان
ببریت و بیانلکینیت به دهفته ریکه وه و کیکی براونی دروست
بکات.

”هه ندیک جار منداله کانت شتی وا خراپت پی ده لین، له
خوت ده پرسی، ئه ری ئه مه مندالی منه؟ وا نییه، رۆز؟“
رۆز پیکه نی.

”به لام زۆربه ی کات ته نیا ئه وه یه شتیک ئازاریان ده دا و
ده بی چاره سه ری بکه ن.“

دایکم نیگایه کی تی گرتم و گوتی، ”بیرته، چارلی. هه ندیک
جار، مندالان خویان چه نده ئازار ده چیژن، ده یانه وی تۆش
ئه وه نده ئازار بچیژی.“

خویان چه نده ئازار ده چیژن، ده یانه وی تۆش ئه وه نده
ئازار بچیژی؟ ئه مه ئه وه بوو که من کرد بووم؟ ده موست
له ده موچاوی دایکدا ئه و ره تکرده وه و بایه خنه دانه ببینم،
که له لایه ن باوکه وه ههستم پی ده کرد؟ ئه ی کچه که شم
هه مان شتی به رامبه ر به من کرد بوو؟

به چه گوتم، ”دایه، هیچ مه به ستیکم له پشت ئه وه وه
نه بوو.“

”له پشت چییه وه؟“

”شه رمه زار بوونه کانم له تو، یان جله کانت یان...“

تەنیا يەك رۆژى تر

جيا بوونە وەكەت. “
دايكم شامپۆكەى دەستى شت، ئىنجا ئاوەكەى خستە
سەر بىخەسەرى پۆز.
”مندا ئىك كە دايكى مايەى شەرمەزارى بى بۆى، مندا ئىكە،
جارى زۆر لە دنيا تىنەگە يىشتووە.“

لە كتيبخانەكە كاتزميرىكى لى بوو، لەو جۆرەى
بالندەيەكى لى دىتە دەرەوہ. زەنگى نزمى ئەو كاتزميرە و
دەنگىكى ميكانيكىكى بىدەنگىيەكەى تىك دا. دايكم بە شانە و
مەقسەتتىك سەرتالەكانى قژى پۆزى دەبېرى.

زەنگى تەلەفونەكە لى دا.
پۆز گوتى، ”چارلى گيان، دەتوانى وەلامى ئەو تەلەفونەم
بۆ بدەيتەوہ؟“

چووم بۆ ژوورەكەى تر و دواى دەنگى تەلەفونەكە كەوتم،
تا ئاميرىكى تەلەفونم بينى بە ديوارىكەوہ، لە دەرەوہى
چىشتخانەكە ھەلواسرا بوو.

تەلەفونەكەم ھەلگرت و گوتم، ”بەلى؟“

ئىتر ھەموو شتىك گۆرا.

”چارلز بينىتو؟“

پياويك بوو، ھاواری دەکرد.

”چارلز بينىتو! گویت لىمە، چارلز؟“

لە جىنى خۆم وشك بووم.

”چارلز؟ دەزانم گویت لىمە! چارلز! پرووداويك پرووى

داوہ! وەلامان بدەرەوہ!“

بە دەستى لەرزىوہوہ تەلەفونەكەم داخستەوہ.

ئەو جارانهی دایکم پشتی منی گرت

سێ سال دوای پۆیشتنی باوکمه. له نیوه شه ودا، له ته پهی پیتی خوشکه کهم، که به پارهوی نیوان ژووره کانماندا رادهکات، خه بهرم ده بیته وه. پۆبیرتا هه میسه فییره بۆ ژووره کهی دایکم رادهکات. دهموچاوم ده خه مه ناو سه رینه که مه وه و خه وم لی ده که ویتته وه.

“چارلی!”

له ناکاو، دایکم له ژووره که مدا ده بینم، به چرپه یه کی که میک بهرز ده لیت، “چارلی! کوا داری به یسبۆله کهت؟” بۆله یه کم لیوه دیت و به ئانیشکم خۆم بهرز ده که مه وه و ده لیم، “ها؟”

خوشکه کهم له ولاره ده لیت، “شششش!”

دایکم ده لیت، “داری به یسبۆل.”

“ئێ بۆچیتته؟”

خوشکه کهم ده لیت، “شششش،”

دایکم ده لیت، “پۆبیرتا گوئی له شتیک بووه.”

“دز هاتوو هته سه رمان؟”

خوشکه کهم هه ر ده لیت، “شششش!”

دلم په له په ل ده کات. من و پۆبیرتا به و ته مه نه وه

تەنیا يەك رۆزى تر

بېستبوومان پشیلەرز چىيە، بەلام وا تىگە يىشتبووين كە گوايە
پشیلە دەدزن - بەلام لە راستیدا پشیلەدز ئەو دزانە بوون،
كە بۇ قاتى سەرەوھى مالان ھەلدەگەران. من و خوشكەكەم
باسى ئەو دزانەشمان بېستبوو، كە دەچوونە سەر مالىك و
ھەموو ئەندامانى خىزانەكەيان دەبەستەوھ. من يەكسەر بېرم
لە شتىكى زۆر خراپتر دەكەمەوھ، كە سىك كە بەدزىيەوھ
ھاتووھتە مالەكەمانەوھ و تەنیا ئامانجى ئەوھيە ھەموومان
بكوژييت.

“چارلى؟ دارەكە؟”

پەنجەم رادەكيشم بۇ كەنتۆرەكەم. سىنگم بەرز و نزم
دەبىتەوھ. دايكم دارى بەيسبۆلەكەم، كە رەشە و جوورى
لويسقىل سلقەرە، دەدۆزىتەوھ. خوشكەكەشم دەستى دايكم
بەر دەدات و باز دەداتە ناو جيگەكەى منەوھ. چنگم لە
دۆشەكەكەم گىر دەكەم، دلىيا نيم دەبىت چى بكەم.
دايكم بەنەرمى دەرگاكة دەكاتەوھ و دەچرپىت، “لیرە
بن!”

دەمەوييت بە دايكم بلىم دارەكەى بەھەلە گرتووھ، بەلام
فرياي ناكەوم و دەروات.

خوشكەكەم لەتەنىشتەوھ ھەلدەلەرزىت. شەرم دەكەم
لەوھى لەتەنىشتىوھ خوّم خر كردووھتەوھ، بۆيە ھەرچەندە
خوشكەكەم بە جوړىك بىجامەكەم رادەكيشىت، خەرىكە
دەيدرپىت، من لە جيگەكە ديمە دەرەوھ و لەناو دەرگاكةدا
دەوھستم.

لە پارەوھەكەدا گويم لە ھەموو جىرەيەكى مالەكەيە و
لەگەل ھەريەكىياندا، دزىكم بە چەقۆيەكەوھ دىتە بەرچاؤ.

گویم له دهنگیکه، که له ته په یه کی کپ ده چیت. گویم له دهنگی پینه. پیاوئیکي زله ی دهمووچاوسووره لکه راوم دیته بهرچاو، که به پلیکانه کانداسهر ده که ویت و بو من و خوشکه کم دیت. ئینجا گویم له دهنگیکي راسته قینه ده بیت، دهنگی شکانی شتیک. پاشان گویم له... دهنگی خه لک ده بیت؟ ئه وه دهنگی خه لکه؟ به لئ. نه خیر. بوهسته، ئه وه دهنگی دایکه، وایه؟ دهمه ویت رابکه مه خواره وه. دهمه ویت رابکه مه وه ناو جیگه کم. گویم له دهنگیکي گرتره - ئه وه دهنگی که سیکي تره؟ دهنگی پیاوئیکه؟

تفیک قووت دهم.

چهند ساتیک دوی ئه وه، گویم له دهرگایه که داده خریت - به قایمی داده خریت - پاشان گویم له ترپه ی پینه به رهو لای من دیت.

دهنگی دایکم پیش خو ی ده گاته لام و ده لیت، "هموو شتیک باشه، خه متان نه بی، هیچ نییه." ئیتر به چرپه قسه ناکات، به خیرایی دیته ژووره که وه و له کاتیکدا به به رده ممدا تیده په ریت بو لای خوشکه کم، ده ستیک به قژمدا ده هینیت. داری به یسبوله که فری ده داته سهر زه وییه که و زرینگه یه کی لیوه دیت. خوشکه کم ده گری، دایکیشم پیی ده لیت، "هموو شتیک باشه، هیچ نییه."

پال به دیواره که وه دهمه وه و که میک خو م نزم ده که مه وه. دایکم باوهش به خوشکه کمدا ده کات و هه ناسه یه ک ده داته وه، هه ناسه دانه وه کانی زورتر ده خایه نن له هیی هه رکه سیکي تر، که بینومه. ده پرسم، "کئ بوو؟"

تەنیا يەك رۆژى تر

دايكم دەلئيت، "هيچ، كەس نەبوو،" بەلام دەزانم درۆ
دەكات. من دەزانم كى بوو.
دەستىكىم بۆ پادەكىشىت و دەلئيت، "وەرە چارلى."
بەھىواشى بەرەو لاي دەچم و دەستەكانم لەملا و ئەولاي
خۆمەو بەر داووتەو. دايكم رام دەكىشىت بۆ لاي خۆي،
بەلام بەرگري دەكەم. زۆر لىي پەستم. هەتا ئەو پۆژەش
كە بۆ هەتاھەتايە ئەو مالە بەجى دەھيلىم، هەر لىي پەستم.
دەزانم كى بوو. پەستم لىي كە نەيھىشت باوكم بىتە ژوورەو
بۆ لامان.

کاتیڭ خۆم کردهوه به ژووره که دا، دایکم دهیگوت، "خه مت نه بی، پۆز، نیوسه عاتی تر جوان ده بی." پۆز لینی پرسیم، "گیان، ته له فۆنه که کئی بوو؟" به زه حمهت توانیم سه رم رابوه شینم. په نجه کانم ده له رزین. دایکم پرسیی، "چارلی؟ باشی؟" "کهس نه... تفیکم قووت دا و به رده وام بووم،" کهس قسه ی نه کرد.

پۆز گوتی، "رهنگه کارمه ندیکی فروشتن بووبیت. کاتیڭ که ده زانن پیاوه، ئیتر ئه وانیش ده ترسن و هیچ نالین. چه زیان به ژنی پیری وه ک منه." دانیشتم و له ناکاو هه ستم به شه که تی کرد، ئه وه نده هیلاک بووم، سه رم بۆ به رز نه ده کرایه وه. باشه ئه وه چی بوو پرووی دا؟ ئه وه دهنگی کئی بوو له ته له فۆنه که دا؟ چۆن زانیویانه من لیتره م و نه شه اتوون بمبه ن؟ هه تا زیاتر هه ولم بدایه بیر له شته که بکه مه وه، سه رم زیاتر گیتژی ده خوارد. دایکم پرسیی، "چارلی، هیلاکیت؟" "ته نها... تۆ یه ک تۆز لیم بوسته." چاوه کانم داخران.

گویم له دهنگیڭ بوو گوتی، "بخه وه،" به لام بایی ئه وه نده هۆشم به سه ر خۆمه وه نه بوو، تا بتوانم جیای بکه مه وه دایکم بوو یان پۆز.

ئەو جارانهى دايكم پشتى منى گرت

تەمەنم پانزە سالە و بۆ يەكەم جار لە ژيانمدا پتويستم بەو هيه ريشم بتاشم. تالە مووى بلاو بە چەناگە مەو هوه و تالە سمىلى باريك و بژ بە بەرسمىلمە وەن. شەويكيان، دواى ئەو هى رۆيىرتا دەخەويت، دايكم بانگم دەكات بۆ گەرماو هكه. گويزانىكى جيليت و دوو دەمە گويزانى ستيل و مەعجورنىكى ريشتاشىنى جۆرى بۆرما شەئقى كرىوه.

“دەزانی چۆن ريشت بتاشى؟”

منيش دەلیم، “بىگومان، بىگومان.” لە راستیدا هيجيشى لى نازانم.

دايكم پيم دەلیت، “دەى، بتبينم.”

مەعجورنەكە دەگوشم و هەويرەكەى دەدەم لە دەموچاوم.

دايكم دەلیت، “جوان لى هەلبسوو.”

مەعجورنەكە لە دەموچاوم هەلدەسووم، تا پرومەت و چەناگەم بە مەعجورنەكە دادەپوشرين، ئىنجا گويزانەكە هەلدەگرم.

دايكم دەلیت، “ئاگات لە خۆت بى، بە يەك ئاراستەدا بيبە، نەك بۆ سەر هوه و بۆ خوار هوهش.”

بەبىزارىبەوه پىنى دەلیم، “دەزانم.” نارهەتم لەو هى دەبیت

میچ نەلبوم

ئەم ئیشە لە بەردەم دایکەدا بکەم. دەبوو لە بەردەم باوکەدا
بووایە. من و دایکم، هەردوو کمان ئەمە دەزانین، بەلام
هیچمان نایلتین.

بەقسە دایکم دەکەم. گویزانە کە بە ئاراستە یە کەدا دەبەم و
دەبینم کریمە کە لێ دەبیتەو و خەتیکێ پان دروست دەکات.
کە گویزانە کە بە چەناگە مەدا دینم، دەچەقیتە گوشتە کەم و
هەست دەکەم دەبیرێ.

“ئۆی، چارلی، ئازارت نەبوو؟”

دایکم دەست بوو دەموچاوم دەهینیت، بەلام خیرا دەست
دەکشیتەو، وەک ئەوێ بزانیت ناییت شتی وا بکات.
پێی دەلیم، “ئەوێندە خەمت نەبی.” سوورم لەسەر ئەوێ
بەردەوام بێم.

دایکم سەیرم دەکات، منیش بەردەوام دەبم. گویزانە کە
بە دەوری شەویلگە و بە مەمدا دینم. کە تەواو دەبم، دایکم
دەستی دەخاتە سەر پوومەتی و پێدەکەنیت، ئینجا بە
شیوەزاری بەریتانی دەلێت، “بوو خاتری جوورج، خو تەواو
بووی!”

ئەو قسە یە دلم خووش دەکات.

دایکم پێم دەلێت، “دە ی ئیستا دەموچاوت بشو.”

بەدەن سەھىيە
سەھىيە ئىلمى
تەبىئەت پەنلىرى
بىئولوگىيە
كۆپىنچە

ئەو جارانهى من پشتى دايكەم نەگرت

جەژنى ھالۋىنە. شانزە سالم و ئىتر لەو ەگەرەترەم بەسەر
مالاندا بگەرېم و نوقول و شىرىنى كۆ بگەمەو، بەلام
خوشكەكەم دەيەويت، دواى نانى ئىوارە، لەگەل خۆم بىبەمە
دەرەوہ - پىيى واىە ئەگەر بەتارىكى بچىتە دەرەوہ، نوقولى
باشتر كۆ دەكەيتەوہ - منىش بەدوودلى رازى دەبم، بەلام
بەو مەرجهى كچەكەى ھاورېم، جۆنى، لەگەلماندا بىت. جۆنى
خويندكارى پۆلى يانزەيە و لەو ھاندەرە كچانەى تىپەكەمانە،
كە لە كاتى يارىبەكاندا بە سەما و دروشمى تايبەت ھانى
تىپەكەمان دەدەن، منىش لە ئىستادا ئىتر ئەستىرەى تىپى
بەسىبۆلى قوتابخانە ئامادەبىيەكەمانم.

خوشكەكەم دەلەيت، ”با زۆر دوور برۆين و ھەموو نوقولە
تازەكان كۆ بگەينەوہ.“

دەرەوہ ساردە و لەگەل رۆيشتماندا لەم مالەوہ بوئەو
مال، دەستمان دەكەينە گىرفانمانەوہ. رۆبىرتا نوقولەكانى
دەكاتە زەرفىكى كاغەزى قاوہىبىيەوہ. من چاكەتى تىپى
بەسىبۆلەكەمانم لەبەردايە و جۆنىش بلووزى تىپى كچانى
ھاندەرى لەبەردايە.

دەرگايەك دەكرىتەوہ و رۆبىرتا دەزىقنىت، ”نوقولم

دهدهیتی یان بتترسیتیم؟
ژنیک دهراکه دهکاتهوه دهلیت، "ئهی گیانهکه، تنو
چیت؟" لام وا بیت له ته مهنی دایکمدایه، بهلام ئه م قزی
سووره و عهزییهکی مالوهوی له بهردایه و زور بهناشرینی
بروکانی بهقهله م کیشاوه.

رؤبیرتا دهلیت، "من چهتهی دهریام، گرپر."
ژنهکه زه ردهخه نه یهک دهکات و وهک ئه وهی پارهیهکی
ئاسنینی خستبیتته دهغیله یه که وه، نهسته له یهک فری بداته
ناو زه رفه کهی رؤبیرتاوه، دهنگی که وتنی نهسته له که دهلیت،
پینک.

منیش دهلیم، "من برای ئه وم."
جونی دهلیت، "منیش... له گهل ئه وانم."
"ئهی دایک و باوکتان کین؟"
ژنهکه خه ریکه نهسته له یهکی تر فری بداته زه رفی
خوشکه که مه وه.

رؤبیرتا دهلیت، "کچی خاتوو بینیتوم."
ژنهکه ده وهستیت و نهسته له که دهخاته وه شوینی خوی،
ئینجا دهلیت، "مه بهستت پوزی خانه؟"
که سمان نازانین چی بلین. ده برپینه کهی سه ر ده موچاوی
ژنهکه گوراه و برو بهقهله مکیشراوهکانی هیناوه ته وه یهک.
ژنهکه به ردهوام ده بیت، "گیانه که م، ئیستا گوئی له من
بگره. به دایکت بلی میرده که م پیوستی به و نماییشی
جلوبه رگهی ئه و نییه، که هه موو رۆژیک له به ردهمی
دوکانه کهی میرده که مدا دهیکات. پیی بلی هیچ شتیکی
گه وره ی به خه یالدا نه یهت، گویت لیمه؟ هیچ شتیکی گه وره!"

تەنیا يەك رۆژى تر

جۆنى سەيرىم دەكات. پىشتەلم گەرم بوو و دەكولت. رۆبىرتا چاوى خستوووتە سەر نەستەلەكە و دەپرسىت،
”دەتوانم ئەو دانەيەش بەرم؟“

ژنەكە نەستەلەكە زياتر دەنوسىتت بە سىنگى خۆيەو،
مىش رۆبىرتا رادەكىشم و لەژىر لىوئو دەلیم، ”دەي
رۆبىرتا، وەرە.“

ژنەكە دەلەت، ”وا ديارە ئىو لە خويىتاندایە، دەتانەوئ
دەست بەسەر هەموو شتىكدا بگرن. ئەوئ پىم گوتن،
بە دايكتان بلین! هىچ شتىكى گەرەئ بە خەيالدا نەيەت،
تیدەگەن؟“

ژنەكە وا دەلەت و ئیمە دەمىكە گەيشتووینەتە ناوئ پراستی
چیمەنى بەردەم مالەكەئ.

پۆز مائاوايي ده کات

ئەو کاتەي لە مالى پۆز هاتينه دەرەو، خۆر لەوسا
دەرەوشاوتر بوو. پۆز تا بەرھەيوانە کە بەدواماندا هات و
لەوئ مایەو، قاچەکانی دارشەقە کە چوارچيۆئە لە منيۆمە کەي
دەرگا کەيان گرتبوو.

دایکم گوتی، "دەي، پۆز گيان، جارئ خواحافيز."
پۆز وەلامی دایەو، "سوپاس گيانە کەم، بەم زوانە
يە کتر دەبيننەو."
"بەدنياييەو."

دایکم ماچی روومەتي پۆزی کرد. دەبيت دان بەو دا بنيم،
کە دایکم ئاراييشتيکی زۆر جوانی بو کرد. قژی پۆز رينک
و جوان کرابوو، ھەر و ھا چەند سال گەنجتر لەو کاتە دەر
دەکەوت، کە تازە گەيشبووینە مالىان.

پيم گوت، "زۆر جوانی."
"سوپاس، چارلی، بۆنە يە کي تايبەتم ھەيە."
پۆز دەستەکانی لەسەر دارشەقە چوارقاچە کەي رينک
کر دەو.

"بۆنە کە چيیە؟"
"ميردە کەم دەبينم."

نه مويست بپرسم له کوي، خوت ده زانيت، نه وهک له
خانهی به سالآچوان يان له نه خوشخانه بيت، بويه به په له
گوتم، "به راست؟ شتيکی خوشه."
ئه ویش به نهرمی گوئی، "راسته."

دایکم ده زوییه کی ده رچووی له قاپووته که ی راکیشا،
ئینجا سهیری منی کرد و زهرده خه نه یه کی کرد. رۆز گه پایه
دواوه، تا ده رگا که دابخریته وه.

به هیواشی به پلیکانه کانداهاتینه خواره وه، دایکم قوئی
گرتبووم. کاتیک گه یشتینه سه ر شوسته که، دایکم ئاماژه ی
بۆ لای چه پ کرد و پیچمان کرده وه. ئیستا ئیتر خور تا
را ده یه ک، ریک به سه ر سه رمانه وه بوو.

دایکم گوئی، "چارلی، ده لئی چی؟ نانی نیوه رۆ نه خوین؟"
خه ریک بوو بده مه قاقای پیکه نین.

دایکم گوئی، "چییه؟"

"هیچ. بیگومان. با بیخوین." ئه مه ش هر هینده ی شته کانی
تر مانادار بوو.

"ئیستا باشتری - دوا ی ئه و سه ر خه وه بچووکه؟"

شانم هه لته کاند، "وا هه ست ده که م."

دایکم به سۆزه وه، به نهرمی ده ستیکی به ده ستمدا کیشا.

"خه ریکه ده مرئ، ده زانی؟"

"کئ؟ رۆز؟"

"ئا."

"تیناگه م. خو زور باش دیار بوو."

دایکم سهیری خوره که ی کرد و چاوی کز کرد.

"ئه مشه و ده مرئ."

“ئەمشەو؟”

“بەلى.”

“بەلام خۆ گوتى دەچى مىردەكەى ببىنى.”

“دەيبىنى.”

وہستام.

گوتم، “دایە، تۆ چۆن ئەمە دەزانى؟”

دایکم زەردەخەنەيەكى کرد.

“چونکہ من یارمەتیی دەدەم خۆی ئامادە بکا.”

۶

نیوہرؤ

چىك و زانكۆ

دەتوانم بلىم، ئەو رۆژەى چوومە زانكۆ، يەككىك بوو لە خۆشترىن رۆژەكانى ژيانى دايكم. هيچ نەبىت، بەو شىوہيە دەستى پى كىرد. زانكۆكە، بەخشىشىكى خويندىنى پى دام و ئامادە بوو نيوہى پارہى خويندىنە ئەكادىمىيەكەيشم بۆ بدات، بەو مەرجەى لە تىپى بەيسبۆلى زانكۆكەدا يارى بكەم - ھەرچەندە دايكم لاي ھاورپىكانى تەنھا دەيگوت بەخشىشى خويندىنى بۆ دەر چووە و باسى بەيسبۆلەكەى نەدەكرد. خۆشەويستى دايكم بۆ بەخشىشى خويندىن ئەوہى بىر بردبووہو، كە لە راستىدا من بۆ بەيسبۆل ھەر گىرابووم، نەك بۆ كتىب و خويندىن.

ئەو بەيانىيەم لەبىرە، كە پىكەوہ بە ئوتومبىل رۆيشتىن تادەست بكەم بە يەكەم سالى خويندىنم لە زانكۆ. دايكم لەپىش خۆرھەلاتتەوہ بەخەبەر بووبوو. كاتىك بە پلىكانەكاندا بەگىژەگىژ ھاتمە خوارەوہ، نانكىكى بەيانىيى تەواوم بۆ ئامادە كرابوو: پان كىك، گۆشتى بەراز، ھىلكە - خۆراكەكە ئەوہندە زۆر بوو، بە شەش كەس تەواو نەدەكرا. رۆبىرتاش ويستبووى لەگەلماندا بىت بۆ زانكۆ، بەلام من پىم گوتبوو شتى وانابىت - ئەوہى مەبەستم بووبوو، ئەوہ بوو خۆى

شته که بەشی خۆی ناخۆش بوو، که دەبوو لەگەڵ دایکەدا
 بڕۆم - بۆیە پۆبیرتا بە قاپیک تۆستی فەرەنسی، که مرەبای
 بەسەردا کردبوو، دلی خۆی دەدایەو. پۆبیرتامان گەیانده
 ماله دراوسییەک، ئینجا گەشته چوارکاتژمیریەکی من و
 دایکم دەستی پێ کرد.

لەبەر ئەوەی بۆ دایکم ئەمە بۆنەیهکی گەورە بوو،
 یەکیک لە جلوبەرگە تاییبەتەکانی لەبەر کردبوو - چاکەت و
 پانتۆلیکی مۆر و پەفەتەیهکی مل و پیللای بنبەرز و چاویلەکی
 بەر خۆر، سووریش بوو لەسەر ئەوەی منیش کراسیکی
 سپی لەبەر بکەم و بۆینباخیک ببەستم. پێی دەگوتم، "تۆ
 دەچیت بۆ زانکۆ، خۆ ناچی بۆ پراوەماسی." بەو شیوەیه لە
 پێپەر قیل بیچ بەشی خۆی زەق دەر دەکەوتین، ئینجا وەرە
 بیر بکەرەو، ئەمە زانکۆی ناوەراستی شەستەکان بوو، تا
 نەگونجاوتر خۆت بگۆرپیایە، باشتەر خۆت گۆرپیبوو. بۆیە که
 دواجار گەیشتینە کامپی زانکۆکه و لە ئوتومبیلە فۆردەکه مان
 دابەزین، چوار دەورمان هەمووی کچی گەنجی سەندەللەپن،
 که تەنورەهی مۆدیلقەرەجانەیان لەبەر بوو، کورەکانیش بە
 کراسی بیقۆل و شۆرتەو بوون، هەمووشیان قژیان درێژ
 بوو و دابووینانەو بەسەر گوێچکەیاندا. ئیمەش بەو شیوەیه
 بووین، بە بۆینباخ و چاکەت و پانتۆلی مۆرەو، منیش بۆ
 جاریکی تر هەستم کرد دایکم تیشکیکی بیمانای خستۆتە
 سەرم.

دایکم دەیویست بزانیت کتیبخانەکه لەکوئیه. که سیکی
 دۆزییەو، شوینەکهیمان پێی بلێت. لە کاتیکیدا بەناو نەومی
 یەکه می کتیبخانەکه دا دەپۆیشتین، دایکم بەسەر سامییەو

تەنیا يەك رۇژى تر

گوتى، "چارلى، سەيرى ئەو ھەموو كىتەبە! ئەگەر ھەرچوار سالەكەش لىترە بەسەر بەرى، بايىي ئەوئەندە كىتەب ناخوئىتەوھ پىئوھى دىيار بى."

بۇ ھەر بەشىكى كىتەبخانەكە برۆىشتىانەيە، دايكم دەستى رادەكىشا و دەيگوت، "سەيرى ئەو كورسى و مېزە بكة - دەتوانى لەوئى سەئى بكةى." يان، "سەيرى ئەو مېزى كافترىايە، دەتوانى لەوئى نان بخۆى." بۇيە بەرگەيم گرتبوو، چونكە دەمزانى بەو زووانە دەروات، بەلام كاتىك بە چىمەنەكەدا دەرۆىشتىن، چاوم چووه سەر كچىكى جوان، كە بنىشتى دەجوو، سووراويكى سىپى كردبوو و پەرچەمەكەشى ھىنابووه سەر ناوچەوانى. سەيرى چاوى كچەكەم كرد و ئەوئىش سەيرى كردمەوھ. ماسولكەكانى قۇلم دەر پەراند. لەو كاتەدا بىرم دەكردەوھ، كئ نالەيت ئەمە يەكەم خۆشەويستى ناو زانكۆم نايەيت؟ كەچى رېك لەو كاتەدا دايكم گوتى، "كەلوپەلى رېشتاشىن و شامپۇ و بۇنبر و شانە و شتەكانت پىچاوتەوھ؟"

چۆن وەلامى ئەوھ دەدەيتەوھ؟ بەلى؟ نەخىر؟ بۇ خاترى خوا، دايە! ھەمووى ھەر خراپە. كچەكە بەلاماندا تىپەرى و بە شىئوھەك لە شىئوھەكان لە دلەوھ پىمان پىكەنى، يان ھەر من وا ھاتە بەرچاوم. بە ھەر حال، ئىمە لە دونىاي ئەودا نەبووین. سەيرم كرد بەلەنجەولار بۇ لای دوو كورى تر رۆىشت، كە لەژىر دارىكدا پان بووبوونەوھ. ماچى لىئوى يەكىكىيانى كرد و لەتەنىشتىانەوھ دانىشت، منىش لىترەوھ لەگەل دايكم بووم و پرسیارى كەلوپەلى رېشتاشىن و خۆشتن و شتى وای لى دەكردم.

کاتزمیریک دواى شهوه، جانتاکه مم به پلیکانه کانی شه
به شه ناو خویبیه ی ژووه که می لی بوو، سهر ده خست. دایکم
هه ردوو داری به یسبوله "به ختهین" هکه می هه لگرتبوو، که
پیانه وه پاله وانیتی هه ریمی پیپه ر فیلم بردبووه وه.
دهستم بو دایکم دریز کرد و گوتم، "بینه، من داره کان
ده به م."

"منیش له گه لت دیمه سهره وه."

"نا، پیویست ناکا."

"دهمه وی ژووره که ت بییم."

"دایه!"

"چی؟"

"به سه!"

"چی؟"

"خوت باش ده زانی. وا مه که."

هیچ شتیکی ترم به خه یالدا نه هات، که ههستی بریندار
نه کات، بویه دهستم زیاتر دریز کرد. نیگه رانی به ده موچاوی
دایکمه وه دهر که وت. ئیستا ئیدی شه ش ئینج له و دریزتر
بووم. داره کانی دایه دهستم، منیش خستمنه سهر جانتاکه م.
دایکم گوتی، "چارلی،" ئیستا ئیتر دهنگی نه رمتر و جیاواز
بوو. "ماچیک بده به دایکت."

جانتاکه م دانا و زرمه یه کی بچووکى لئوه هات. خوم
به سهر دایکمدانوشتانده وه و له و کاته دا دوو خویندکاری
به ته من له من گه وره تر به خیرایی به پلیکانه کاندانده هاتنه
خواره وه. به دهنگی به رز پیده که نین. خورسکانه یه کسه ر له
دایکم دوور که وتمه وه.

تەنیا يەك رۆژى تر

لە كاتىكدا دوو كورەكە بەملا و بەولاماندا پىي خويان
دەكردهوه، يەككيان گوتى، "بە يارمەتيتان."

هەر كە رۆيشتن، يەكسەر خۆم نووشتاندهوه، بەو
مەبەستەي دايكم ماچيكي خيىراي رومەتم بكات، بەلام
ئەو قۆلەكانى ئالانده ملم و لە خۆي نزيك كردمەوه. بۆنى
عەترەكەي و سپراكەي قزى و كریمی دەموچاوهكەي و
هەموو ئەو گيراوه و تىكەلە جۆراوجۆرانەيم كرد، كە بۆ ئەو
پۆژە تايبەتە لە خۆي دابوون.

لېي دوور كەوتمەوه و جانتاكەم هەلگرت، ئىنجا بە
پليكانەكاندا سەر كەوتم و دايكم لەسەر پليكانەكانى بەشىكى
ناوخۆيى بەجى هېشت، كە نزيكترين شويىنى زانكو بوو
دايكم پىي بگات.

ناوه پراستی پوژه که

”ئی، کاسرین چونه؟“

وهک دایکم پیشتر پیشنیاری کردبوو، که پابووینه وه و له چیشتهخانه که ی ماله وه دانیشتبووین، نانی نیوه پومان دهخوارد. له و پوژه وه ی به ته نیا مابوومه وه، زوربه ی ژمه کانم له سر میزی باره کان و دوکانی خوارده مه نییه خیراکان دهخوارد، به لام دایکم هه میسه نانخواردنی دهره وه ی رت ده کرده وه و دهیگوت، ”چ پیویست دهکا پاره بده ی به خوراکیکی خراپ؟“ دوا ی ئه وه ی باو کم پویشته، ئیتر شته که جیی چهند و چون نه بوو. بویه له ماله وه نانمان دهخوارد، چونکه ئیدی پاره ی ئه وه مان نه بوو له دهره وه نان بخوین.

دایکم قسه که ی دووباره کرده وه، ”چارلی، گیانه که م،

کاسرین چونه؟“

”باشه.“

درؤم دهکرد، چونکه به هیچ شیوه یه که نه مدهزانی کاسرین چون بوو.

”ئه ی ئه مه ی که ماریا لیت شهرمه زاره، پای کاسرین

چییه به رامبه ر ئه م بابه ته؟“

دایکم قاپیکی هینا، که له فه یه کی له سر بوو. له فه که

تهنیا یهک رۆژی تر

سه موونیکی په رشه ی چوارگوشه بوو، گوشتی گای برژاو و ته ماته و خه رده لی تیدا بوو. دایکم له فه که ی له سووچ بو سووچ له ت کرد. بیرم نایه ت دوایین جار که ی بوو، بینیبیتم له فه یه کم به و شیوه یه بو له ت کرابیتم.

گوتم، "دایه، نه وه ی راستی بی... من و کاسرین له یه ک جیا بووینه ته وه."

دایکم له برینی سه موونه که ته واو بوو. له وه ده چوو بیر له شتیک بکاته وه.

"گویت لی بوو چیم گوتم؟"

به دهنگیکی کز وه لامی دایه وه، "نم،" ئینجا به بی نه وه ی سه ر ه لیبیریت، گوتم، "به لی، چارلی، گویم لیت بوو."

"خه تای نه وه نه بوو. خه تای من بوو. من ده میکه حالم باش نییه، ده زانی؟ له بهر نه وه بوو..."

باشه نه وه ده مزانی خه ریکه ده لیم چی؟ له بهر نه وه بوو هه ولم دا خو م بکوژم؟

دایکم قاپه که ی خسته به رده مم.

"دایه..."

ده نگم ده له رزی.

"نیمه تو مان ناشت. تو ده میکه نه ماوی."

چاوم بریپووه له فه که و به چرپه گوتم، "ئیسنا هه موو شتیک گوږاوه."

دایکم دهستی هینا و پرومه تمی خسته ده ستیه وه. ده موچاوی گرژ کرد، وهک نه وه ی ئازاریک به گیانیدا بروات، ئینجا گوتم، "ده کرئ شته کان بهینرینه وه جیی خو یان."

کاتیک خیوه کان ده گه پښنه وه

ئوسا خه ونم به وه وه ده دی، باو کم بدوزمه وه. خه ونم به وه وه ده دی، هاتبیته شاروچکه که ی ته نیشتمان، منیش روژیک به سواری پاسکیله که م برؤم بو ماله که ی و له ده رگا که ی بده م، ئه ویش پیم بلیت که هه موو شته که هه له یه کی گه وره بو وه و هه ردوو کمان به پاسکیله که م بگه پښنه وه بو ماله وه. من له پیشه وه و باو کم له دوا وه به خیرایی پایده ر لیبدات، دایکیشم به پراکردن له ماله که بیته ده ره وه و له خوشیدا ده ست بکات به گریان.

چهند سه رسام که رن ئه و خه ون و خه یالانه ی میشتکت دروستیان ده کات. راستییه که ئه وه بو، من نه مده زانی باو کم له کوئ ده ژیا و هه رگیز ماله که شیم نه دوزییه وه. دوا ی قوتابخانه، به لای دوکانی مه یفرؤشییه که یدا تیده په ریم، به لام ئه و هه رگیز له وئ نه بوو. مارتیی هاورپی شوینه که ی بو ده برد به ریوه و پی گوتم باو کم ئیستا له دوکانه که ی کولینز ود ئیشی ده کرد. شوینه که ته نها یه ک کاتر میر به ئوتومبیل لیمانه وه دوور بو، به لام بو مندالیک له ته مهنی مندا، وه ک ئه وه وا بوو شوینه که له سه ر مانگ بیته. دوا ی ماوه یه ک، ئیتر به لای دوکانه که یدا نه ده رویشتم و ئیدی خه یالی ئه وه شم

تەنیا يەك روژی تر

نەدەکرد پىكەوۋە بە پاسكىل بگەرىننەوۋە بۆ مالەوۋە. قوناغى
بەنەرەتى و ئامادەيىم تەواو كىرد، بەبى ئەوۋەى باوكم هيچ
پەيوەندىيەكم پىوۋە بكات.

باوكم لە ژيانمدا بووبوو بە خىويك.

بەلام هيتشتا ھەر دەمبىنى.

ھەركاتىك دارى بەيسبۆلەكەم رادەوۋەشاندا، يان تۆپىكم
ھەلدەدا، باوكم دەمبىنى، ھەر بۆيە نەمدەتوانى دەستبەردارى
بەيسبۆل بىم، بۆيە بەدرىژايىي بەھار و ھاوين، لە ھەر
تپىك و ھەر خولىكدا بووايە، يارىم دەكرد. باوكم دەھاتە
پىشچاۋ لە گۆرەپانەكەدا بىت و بە سەرى پەنجە بكىشيت
بە ئانىشكەمدا و شىۋازى گرتنى دارەكەم بۆ راست بكاتەوۋە.
كاتىكىش دواى لىدانى تۆپەكە رام دەكرد بۆ بىكەى يەكەم،
دەمتوانى گويم لە دەنگى بىت كە پىم دەلىت، "خىرا، خىرا،
خىرا!"

لە گۆرەپانى بەيسبۆلدا، كور ھەمىشە دەتوانىت باوكى
بىنىت. لە مىشكەمدا دەمزانى شتەكە پەيوەستە بە كاتەوۋە و
دوچار ھەر بەراستى دەر دەكەويت.

بۆيە سال لەدواى سال بەرگى بەيسبۆلى تازەم لەبەر
دەكرد - گۆرەويى سوور، پانتۆلى خۆلەمىشى، بلووزى
شىن، كلاۋى زەرد - ھەر پارچەيەكىش لەم جلا نەم وەك
ئەوۋە لەبەر دەكرد، خۆم بۆ سەردانىك بگۆرم. ھەرزەكارىم
لەنيوان بۆنى ترشاۋى كتىب - كە خولىايى دايكم بوو - لەگەل
بۆنى دەستكىشى چەرمى بەيسبۆل - كە خولىايى باوكم بوو
- دابەش بووبوو. لەشولارم شىۋەى لەشى باوكمى وەر
گرت، پان و شانئەستور، بەلام دوو ئىنج لەو بەرزتر بووم.

له گهل گوره بووندا، به یسبؤل وهک که له کی ناو ده ریایه کی
سه رشیت وا بوو، که به دلسؤزییه وه له گهل به رزبونه وه و
نزمبوونه وه ی شه پوله کاند، خۆم پتوه هه لواسیبوو.
دواچار به یسبؤل که یاندمیه وه به باوکم، هه ر وهک چۆن
هه میسه ده مزانی ده مگه یه نیته وه پتی.

دهر که وته وه! دوا ی هه شت سال دیارنه مان، باوکم له
یه کهم یاری زانکۆم، له به هاری سالی ۱۹۶۸ دا، له سه ر
کورسییه کانی ریزی پتسه وه، ریک لای چه پی بنکه ی هه لدانی
تۆپه وه، دانیشتبوو بۆ ئه وه ی باش سه رنجی شیوه ی
وه ستانه کهم بدات.

هه رگیز ئه و رۆژه م له بییر ناچیته وه. پاشنیوه رۆ بوو،
بای ده هات و ئاسمان خۆله میثسییه کی تۆخ بوو، ئه گه ری
بارانبارینیش هه بوو. به ره و بنکه ی هه لدانی تۆپ ده رپۆیشتم.
زۆربه ی کات سه یری ته ماشاکه ران ناکه م، به لام ئه م جاره یان
هه ر له خۆمه وه سه یرم کردن و باوکم له ویدا بینی. سه ری
لای لاجانگه کانیه وه سه پی بووبوو، شاننه کانیشی لاوازتر ده ر
ده که وتن، ناوقه دیشی که میک ئه ستورر بووبوو، وهک ئه وه ی
خۆی پشتگۆی خستیت، به لام له وانه ده ر بچیت، وهک خۆی
بوو. ئه گه ر ئه و ساته نارچه تیش بووایه، ده ری نه ده خست.
به هه ر حال، ئیستا دلنیا نیم ده توانم نارچه ته ی له سه ر
پوخساری باوکم بخوینمه وه یان نا.

باوکم سه ری بۆ له قاندم. وهک ئه وه وا بوو هه موو شتیک
له جیی خۆی بوه ستیت. هه شت سال، هه شت سالی ته واو.
هه ستم کرد لئوه کانم ده له رزن. بیرمه ده نگیک له سه رمدا

نه نيا يهك رۇژى تر

بوو، پىنى ده گوتم نه كهى، چىك. نه كهى بگريت، خويپرى،
نه كهى!

سه يرى به رپىنى خومم كرد. زورم له پىيه كانم كرد
بجوولپن. به دريژايى رپىگاكه تا لاي بنكهى توپه لدانه كه،
چاوم له سه ر پىنى خوم لا نه برد.
يه كه م توپم به سه ر سنوورى لاي چه پى گوره پانه كه دا
رؤيشت و فاولم كرد.

سىلما خان

دايكم گوتى، سەردانى دووھى لىو بەشەى شارۆچكى بوو، كە ئىمە پىمان دەگوت زە فلاتس. خەلكەكى زياتر خەلكى ھەزار بوون و خانووەكانيان پاليان بەيەكەو دابوو. دەمزانى دەبىت بە ئوتومبىل برۆين بۆ لاي ئەو كەسە، بەلام پيش ئەوھى لىو دايكم بپرسم و دلنياي بكمەو، زەنگى دەرگاكة لىي دا.

دايكم، كە خەرىك بوو قاپىكى دەخستە ناو ھەوزى سىنكەكەو، گوتى، "چارلى، ئەو دەرگاىە بكمەو، باشە؟" دوودل وەستام. نەمدەويست ھىچ دەرگاىەك بكمەو، يان ھىچ تەلەفونىك ھەلبىگرم، بەلام كاتىك دايكم دووبارە بانگى كرمەو و گوتى، "چارلى؟ ئەو دەرگاىە بكمەو،" ناچار ھەستامە سەر پى و بەخاوى بەرەو دەرگاكة رۆيشتم.

بە خۆمم گوت، ھەموو شتىك باشە، بەلام ئەو ساتەى دەستم گەيشتە دەسكى دەرگاكة، ھەستم بە تەقىنەو ھەيك كرم، كە كوئىرى كرم، شەپۆلىك رۈوناكى و دەنگى پياويك بەرەو رۈوم ھاتن، ھەمان ئەو دەنگەى سەر تەلەفونەكەى مالى رۆز بوو، بەلام ئەم جارە بەزرىكە دەيگوت، "چارلز بينىتو! گوى بگرە! من ئەفسەرى پۆلىسم."

تەنیا يەك رۆژى تر

دەنگەكە وەك زىيانىك وا بوو. ھىندە نزيك بوو، دەمتوانى دەستى لى بدەم.

”چارلز، گویت لیمە؟ من ئەفسەرى پۆلىسم!“

بەپەشۆكاوى ھەنگاويكم بۆ دواوہ نا و دەستم گرت بە دەموچاومەوہ. پرووناكییەكە ديار نہ ما. پەشەباكە وەستايەوہ. تەنھا گویم لە ھەناسەدانە قورسەكەى خۆم بوو. خیرا چاوم بۆ دايكم گيړا، بەلام ئەو ھیشتا لای سینكەكە بوو، ئەوہى پیندا تیدەپەريم، ھەرچییەك بووبیت، تەنھا لە میتشكى خۆمدا پرووى دەدا.

چەند چركەيەك وەستام و سى ھەناسەى قوولم ھەلمژى، ئینجا بەھیواشى دەسكى دەرگاكەم با دا، چاوەكانم نزم كردبوونەوہ، چاوەروان بووم ئەو ئەفسەرى پۆلىسە بېینم، كە ھاوارى بەسەرمدا دەكرد. ھەر لەخۆمەوہ بە كورپىكى گەنج دەھاتە بەرچاوم، بەلام كە چاوم ھەلبېرى، ژنىكى پەشپىستى بەتەمەنم دى، كە چاویلکەيەكى بە زنجيرىكەوہ لەمدا بوو، قژى نارپىك بوو، جگەرەيەكى داگيرساویش بە دەمیەوہ بوو.

ژنەكە گوتى، ”ئەمە تۆى، چىكادوو؟ سەير بكە چەندە گەورە بووہ!“

بەو ژنەمان دەگوت سیلما خان. سیلما خان مالەكەمانى بۆ پاك دەكردینەوہ. ژنىكى باریكەلە و ناوشانباریك بوو، زەردەخەنەيەكى گەورە لەسەر لیوى بوو، زووش توورپە دەبوو. سیلما خان قژى بۆیەيەكى پرتەقالیى سوورباو دەكرد و بەردەوام جگەرەى ماركەى لەكى سترایكزى دەكیشا، وەك

پیاویش جگه ره کانی له گیرفانی پیشه وهی قه میسه که یدا هه لده گرت. سیلما خان له ئالاباما هاتبووه دونیاوه و گه وره کرابوو، دواتریش، هه رچۆنیک بییت، که وتبووه پیپه ر فیل بیچ. له په نجاکاندا، کهم تا زۆر، هه موو مالیک له و به شهی شارۆچکه کهی ئیمه، یه کتیک و هکوو سیلما خانی راده گرت. به و ژنانه ده گوترا کارگوزار، یان کاتیک خه لک به راستگویی ناوی ده بردن، پیی ده گوتن کاره کهر. هه موو به یانی شه ممه یه ک، باو کم له لای ویستگه ی پاسی نزیک کاتفریای هورن ئه ند هار دارت، سیلما خانی هه لده گرت و پیش ئه وهی له مال بجیته ده ره وه، پاره کهی ده دایه. باو کم پاره کاغه زه لوولکراوه کانی به نزمی له لای که مهری سیلما خانه وه ده گرت، وه ک ئه وهی که سیان بۆیان نه بییت سهیری پاره که بکه ن. ئیتر له کاتیکدا که ئیمه له ده ره وه خه ریکی به یسبۆل بووین، ئه و به درێژایی پۆژه که مالی پاک ده کرده وه. تا ده گه یشتینه وه ماله وه، ژووره که می ساف کردبوو، ئیتر پیم خۆش بووایه یان نا.

له بیرمه دایکم هه میسه پینداگری له سه ر ئه وه ده کرد، که به و ژنه بلتین سیلما خان، له بیریشمه بۆمان نه بوو بچینه هه ر ژووریکه وه، که ئه و تازه گه سکی دابییت. له یادمه هه ندیک جار سیلما خان له هه وشه ی پشته وه تۆپتۆپینی له گه لدا ده کردم و هینده ی من ده ی توانی به توندی تۆپه که هه لبدات.

ئه و که سه ی، به بی هیچ مه به ستیکی دیاریکراو، نازناوی لئ نام، سیلما خان بوو. باو کم هه ولی ده دا پیم بلتیت چه ک - دایکم رقی له و ناوه بوو، ده یگوت، "چه ک؟ له ناوی

تەنیا يەك رۇزى تر

گاوان دەچىت!“ لەبەر ئەو ھى منىش ھەمىشە لە ھەوشەكە ۋە
بۇ ناۋ مالەكە ھاوارم دەكرد، ”دااااايە!“ يان، ”رۇبىرتااااا!“
رۇزىكىيان سىلما خان بەبىزاري سەرى ھەلبىرى و گوتى،
”ئەۋە چىيە كورە، دەلىتى كەلەشىرى. چەكقوو قوو قووۋو!“
خوشكەكەشم، كە ئەو كاتە ھىشتا نەچووبوۋە قوتابخانە،
گوتى، ”چىكقوو قوو قووۋوۋو!“ ئىتر نازانم چۆن ”چىك“ كەى
ئەۋ وشەيە مايەۋە و پىمەۋە لكا. پىم وا بىت باوكم لەسەر
ئەۋە زۆر كەيفى بە سىلما خان نەدەھات.

سىلما خان زەردەخەنە گەورەكەى خستە سەر لىۋى و
بە دايكىمى گوت، ”پۆزى، دلم لات بوو.“
دايكم گوتى، ”بەراست! سوپاس.“
”شايانى نىيە.“

سىلما خان پرووى كرده من.

”چىكقوو، ئىتر ناتوانم تۆپت بۇ ھەلبىدەم.“

پىنكەنى و بەردەوام بوو، ”لەۋە پىرتىرم، شتى وا بكەم.“
لەناۋ ئوتومبىلەكەى سىلما خاندا تىگەيشتم، كە بە
ئوتومبىل دەرۋىشتىن بۇ زە فلاتس. لام سەير بوو دايكم
ئىشى ئارايىشت و قۇچاكردن بۇ سىلما خان دەكات، بەلام
بە ھەرحال، زانىارىيى زۆر كەمم لەسەر دە سالى كۆتايىيى
تەمەنى دايكم ھەبوو. ئەۋكات من زياد لەپىۋىست سەرقالى
كىشەكانى ژيانى خۆم بووم.

لە كاتىكدا لە ئوتومبىلەكەدا رېمان دەكرد، بۇ يەكەم
جار لە پەنجەرەكەۋە خەلكى ترم بىنى. پىاۋىكى بەتەمەنى
رېشماشوبرنجىي زەردەھەلگەپراوم بىنى، خەرماشەيەكى بە
دەستەۋە بوو، دەبىرد بۇ گەراجەكەى. دايكم دەستى بۇ

پاوه شاند، ئه ویش دهستی بو پاوه شانده وه. ژنیکی تر دیار بوو، که پهنگی قزی له پهنگی نایسکریمی فانیلای فه پهنگی ده چوو. به عه زییه کی ماله وه، له هه یوانه که ی مالی خویان، دانیشتبوو. دایکم سلاویکی له ویش کرد، ئه ویش سلاوی لی کرده وه.

ئوتومبیله که ماوه یه ک پویشت و دواتر شه قامه کان باریکتر و خراپتر بوون. چوینه سهر ریگه یه کی چه وریژ و له بهردهم خانوویه کدا وه ستاین، که وا دروست کرابوو، دوو خیزانی تیدا بژی. خانووه که هه یوانیکی داپوشراوی هه بوو، که ئه ملا و ئه ولا که ی به ته خته ی ده رگای ژیرزه مین دروست کرابوو و بو یاخی هه یوانه که ش، زور پیویستی به نو یکردنه وه هه بوو. چند ئوتومبیلک له گه راجه که ی پیشه وه پارک کرابوو، پاسکیلک له حه وشه ی پیشه وه، له سهر لا که وتبوو. سیلما خان ئوتومبیله که ی راگرت و ده رگای ماله که ی به کیل کرده وه.

یه کسهر چووینه ماله که وه. ژووری خه وتنه که کومباری سه وزی زهیتوونیی لی را خرابوو. سیسه مه که کون بوو، سه ره که ی به قوماشیک و چوار عموودی ته خته گیرابوو. له پر بینیم سیلما خانیش له ناو جیگه که دا پال که وتبوو و پالی به دوو سه رینه وه دابوو.

له دایکم پرسی، "ئه وه چی پووی دا؟"

دایکم سه ری له قاند، وه ک ئه وه ی بلیت، "جاری کاتی نییه." پاشان دهستی کرد به ده رهیتانی که لوپه له کانی له جانتا که ی. له ژووریک تره وه، زیقه زیقی مندالان و دهنگی کپی ته له فزیونیک و ته قه ته قی قاپ، که له سهر میزیک

تهنیا یهک رۆژی تر

بجوولینرین، دههات.
سیلما خان به چرپه گوتی، "هموو وا دهزانن خه وتووم."
ئینجا سهیری ناو چاوی دایکمی کرد.
"پۆزی، ئیستا زۆر سوپاسگوزار ده بزم ئه گهر دهست پی
بکهی، ده توانی؟"
دایکم وهلامی دایه وه، "به سه ر چاو."

ئەو جارانهى من پشتى دايكم نه گرت

به دايكم ناليم كه باوكم بينيوه. باوكم بو يارى دواتريشم ديت، ئەم جارەش كه ديمه لاي بنكهى توپهه لدانه كه وه، سهرم بو دهله قينيت، منيش، زور به كه مى، سهرى بو دهله قينمه وه، به لام هرچيهك بيت، سهرله قاندنه. لهم ياربيه دا، سى جار له بنكهى توپهه لدانه كه وه توپ هه لده دم و جار يك خاليك تومار ده كه م و ده توانم به ده ورى هه رچوار بنكه كه دا رابكم و بگه مه وه سهر پليتى توپهه لدانه كه، دوو جاريش دواى هه لدانى توپه كه، ده توانم بگه مه بنكهى دووهم.

دوو ههفته بهم شيويه تيده په رينم: باوكم داده نيشيت و سهيرم دهكات، منيش به جور يك توپه كه هه لده دم، ده لئيت توپه كه دوو پى پانه. دوا جار، دواى ياربيه كمان له گوره پانى تىپى به رامبهردا - كه تيايدا من دوو خالى تر به سوورانه وه به ده ورى هه رچوار بنكه كه دا تومار ده كه م - باوكم لاي پاسى تىپه كه مانه وه چاوه ريم دهكات. قه مسه له يه كى شين و بلووزىكى ملدارى سپى له بهردايه. تىبينى تاله سپيه كانى لاجانگه كانى ده كه م. كاتيك ده ميينيت، چه ناگه ي بهرز دهكات وه، وهك بيه ويت دژى ئەو راستيه بوه ستيته وه، كه من ئىستا له و بالا به رزترم. ئەمە يه كه م وشه كانى باوكم ن بو من:

تەنیا يەك رۆژى تر

”لە ڕاهینەرەكەت بپرسە، بزانه دەهیلێ من بتگەيەنم؟“
لەم ساتەدا، دەتوانم هەرشتیک، کە بمەوێت، بیکەم: تفي
لێ بکەم، پيی بلیم لا بچۆ لە بەرچاوم. دەتوانم ئەو چۆن
ئێمەى پشتگوى خست، منیش ئاوا پشتگويى بخەم، يان
دەتوانم شتيك دەربارەى دايکم بلیم.
لەجياتيى ئەوانە، ئەو دەکەم، کە پيى گوتووم. مۆلەت
وەر دەگرم و بە پاسى تپپەکە نەرۆمەو بە مالهو. باوکم
پيز لە دەسلاتی ڕاهینەرەكەم دەگریت، منیش پيز لە
دەسلاتی باوکم دەگرم، ئیتر دونیا بەم شیوہیە مانابەخشە،
کە هەموومان وەك پیاو ڕەفتار بکەين!

سیلما خان دەلیت، "نازانم پۆزی، شتەکه پتویستی بە
پەر جوویە که."

لەو کاتەدا، سیلما خان لە ئاوینە یەکی دەستیدا
سەیری خۆی دەکرد. دایکم قووتووی بچووک و سندوقی
بەنقیمرایندراووی لە جانتاکە ی دەر دەهینا.

دایکم گوتی، "کیشە نییە، ئەمە جانتای پەر جوووە کانمە."

"بەراست؟ چارەسەری شیرپەنجەشت پییە؟"

دایکم بتلیکی بچووک ی بەرز کردەو و گوتی، "کریمی

دەموچاوم پییە."

سیلما خان پیکەنی.

"پۆزی، ئەمەت لا بیمانا نییە؟"

"چ شتیک، گیان؟"

"ئەووی بەم تەمەنەو دەمەووی جوان دەر بکەوم؟"

"زۆریش ئاسایییە."

"خۆی دەزانی چۆنە، کور و کچەکانم لیژەن، مندالەکانیشیان

هیناون، ئەمە یە هوکارە که. حەز دەکەم لە بەردەمیاندا جوان

و تەندروست دەر بکەوم، تیدەگە ی؟ نامەووی بیینن لە شالیکی

کۆنی قاپشتن دەچم و ئینجا بەو بیئاقتە بین."

دایکم کریم لە دەموچاوی سیلما خان دەدا و لەپی

دەستی بە شیوێ یەکی بازنە یی بە دەموچاویدا دەهینا، ئینجا

پینی گوت، "تو هرگیز له شالی قاپشتن ناچی."
"دهی، پوزی، پیم را ببویره."

هر دو وکیان دووباره پیکه نین.

سیلما خان گوتی، "هه ندیک جار بیرى نه و شه ممانه
ده که م. کاتی خوشمان به سهر ده برد، ها؟"

دایکم گوتی، "له و ئیشه دا، هر زور."

سیلما خانیش قسه که ی دایکمی دووباره کرده وه، "له و
ئیشه دا، هر زور."

له کاتیکدا دهسته کانی دایکم ئیشیان له سهر ده موچاوی
سیلما خان ده کرد، سیلما خان چاوه کانی داخست و گوتی،
"چیکوو، دایکت باشتین هاوکاری من بووه."

ته واو له مه بهسته که ی تینه گه ی شتم، پرسیم، "توش له
ئارایشته که ئیشت ده کرد؟"

دایکم زه ردخه نه یه کی کرد.

سیلما خان گوتی، "نه باب، من که ی خه لکم پی جوان ده کری."
دایکم سهر قاپی کریمه که ی نایه وه و دهستی دایه
قووتوویه کی تر. سهر قاپی قووتووه که ی کرده وه و ئیسفه نجیکی
بجووکی کرد به و شته دا، که له ناویدا هه لگیر ابوو.

پرسیم، "چی؟ تیناگه م."

دایکم، وهک هونه رمه ندیک که خه ریکه فلچه ده خاته سهر
کانفاسیک، ئیسفه نه که ی به دهستی وه گرت، ئینجا گوتی،
"چارلی، ئیمه پیکه وه مالانمان پاک ده کرده وه."

که دایکم ده ربړینه که ی سهر ده موچاوی منی بینى، زور
به سادهی په نه که کانی زاوه شانده و گوتی، "ئه ی لات وایه به
چی زانکوم به تو و خوشکه که ت ته واو کرد؟"

له زانکو، کاتیک گه‌یشتمه پۆلی دوو، ده پاوه‌ن ماسولکه‌م
بۆ دروست بووبوو، ئەمەش له یاریی بە‌یسبۆلدا، بە
لێدانه‌کانم‌وه دیار بوو. تیکرای قورساییی لێدانم له‌ تۆپ، له
پیزبە‌ندیی پە‌نجا یە‌که‌می ولاتدا بوو. بە‌ هۆی هاندانی زۆری
باوکم‌وه، بە‌شداریم له‌ هە‌ندیک پالە‌وانیتیدا کرد، که‌ شوینی
خۆ‌نماییشکردن بوون له‌ بە‌رده‌م وردبینه‌ شاره‌زاکانی تپه‌
گه‌وره‌کان و وردبینه‌کانیان، که‌ کۆمه‌لێک پیاوی پیر بوون و
بە‌ ده‌فته‌ره‌ بچووکه‌کانی ده‌ستیان و جگه‌ره‌کانی ده‌میانه‌وه
له‌ پیشه‌وه‌ داده‌نیشتن. رۆژیک یه‌کیکیان دوا‌ی یاری هات
بۆ لامان.

له‌ باوکمی پرسی، "ئە‌مه‌ کۆری تۆیه‌؟"

باوکم بە‌گومانه‌وه‌ سه‌ریکی له‌قاند. پیاوه‌که‌ سه‌رپووتاه
و لووتخر بوو، فانیله‌که‌ی ژیره‌وه‌ی له‌ بلووزه‌ ته‌نکه‌که‌یه‌وه
دیار بوو.

گوتی، "من له‌گه‌ل تپیی سه‌نیت لویز کاردینالزدام."

باوکم گوتی، "به‌راسته‌؟"

له‌ خۆشیدا شوینم به‌ خۆم نه‌ده‌گرت.

"ره‌نگه‌ وه‌ک تۆپگه‌روه‌، پئویستیمان به‌ کۆره‌که‌ت بێی."

باوکم گوتی، "به‌راسته‌؟"

"ئە‌گه‌ر پێی خۆش بێ، ئیمه‌ چاومان لێی ده‌بێی."

تهنیا یهک رژی تر

پیاوه که به دهنگی بهرز مشه مشیکی کرد، به دهنگه که دا دیار بوو لووتی ته ر بوو. دهسه سرپکی دهر هینا و لووتی سرپ.

باوکم گوتی، "دهزانی چی، پیتسیبرگ له پیتشترن، ده میکه نه وانیش چاویان له سه ری ه تی."

پیاوه که سهیری چه ناگهی باو کمی کرد، که له گهل جووینی بنیشته که ی ناو ده میدا ده جوو لایه وه، ئینجا گوتی، "به راسته؟"

به دنیا یییه وه، من ناگام له هیچکام له مانه نه بوو، هر که پیاوه که ش رویشت، باوکم دایه بهر لیزمه ی پرسیار. نه مه که ی رووی دابوو؟ نه و پیاوه به راستی بوو؟ هر به راست پیتسیبرگ چاویان خستبووه سه رم؟

باوکم گوتی، "ئی، ئینجا با واش بی؟ چیک، نه مه هیچ له وه ناگورپی، که پیویسته ئیستا بیکه ی. له و شوینی مه شق کردن له سهر توپه لدانه، له گهل راهینه ره کانتدا بمینه ره وه و که کاتی خوی هات، ناماده بیه. نه وه ی تری بو من دا بنی." به گویرایه لیه وه سه رم له قاند. له یهک کاتدا، هزار شت به میشکدا ده هاتن.

"نه ی خویندنه که م؟"

باوکم چه ناگهی خوراند، "چی خویندنه که ت؟"

وینه ی ده موچاوی دایکم هاته وه بهرچاوم، که به کتیبخانه که دا ده یگه راندم. هه ولم دا بیری لی نه که مه وه. باوکم له سه رخو گوتی، "سه ینت لویز کا اردینالز." پیلاوه کانی له چیمه نه که گیر کرد، ئینجا هر به راستی

زەردەخەنە یەکی گەورە ی کرد. هیندە لە خۆم رازی بووم،
مووچرکە بە لەشەمدا دەهات. لینی پرسیم، حەزم دەکرد
بیرە یەکی بخۆینەو، منیش گوتم بە لئ، ئیتر رۆیشتین و وەکی
پیاوانی تر پیکەو، بیرە یەکی کمان خوار دەو.

“باوکم بۆ یەکیک لە یارییەکانم هات.”

لە تەلەفۆنە گشتییەکی بە شە ناوخییەکی مەو، قسەم
لە گەل دایکم دەکرد. ئیستا ماو یەکی زۆر بە سەر یەکی
سەردانی باوکمدا تێپەریبوو، بە لام ئەو هەموو کاتە غیرەت
نە یگرتبووم بە دایکم بلیم.

دوای دایکم گوتم، “ئێ، ئێ.”

بە پەلە گوتم، “بە تەنیا هاتبوو.” لە بەر هۆکاریک لە
هۆکارەکان، ئەو خالە گرنگ دیار بوو.
“بە خوشکە کەت گوتوو؟”
“نا.”

ماو یەکی درێژ، هەردوو کمان بێدەنگ بووین.
“چارلی، مەهیله هیچ شتیکی کار لە خۆیندە کەت بکا.”
“دەزانم.”

“چارلی، خۆیندن هەموو شتیکی. لە ریی خۆیندەو،
دەتوانی خۆت دروست بکەیت.”

بەردەوام چاوەرپی قسە ی تر بووم. چاوەرپی چیرۆکیکی
ناخۆش بووم لە سەر شتیکی زۆر خراپ. وەکی هەموو ئەو
منداڵانە ی دایک و باوکیان جیا بوونە تەو، چاوەرپی بە لگە یەکی
بووم وام لئ بکات ئاراستە کەم بگۆرم، گۆرانکارییەکی لە
شەکاندا بکەم، کە وام لئ بکات یەکیک لە دایک و باوکم

تەنیا يەك رۆژى تر

بەسەر ئەوى ترىاندا ھەلبېژىرم. بەلام داىكم ھەرگىز باسى
ھۆكارى ئەوى نەدەکرد، كە بۆچى باوكم بەجىي ھىشتبووين.
ھەرگىز نەدەبوو بەو داوھو، كە من و رۆبىرتا بۆمان دادەنا
و چاوەرۋانى ئەو دەبووين رِق و كىنەي ئەومان بەرامبەر
بە باوكم بۆ دەر بگەوئىت. ھەر خۆي دەخواردەو، وشەكانى
قوت دەدايەو، خۆي لە گەتوگۆكان دەدزىيەو، ئەوى
لەنئوانىشياندا رۋوى دابوو، ھەرچىيەك بووئىت، ئەوشى
دەخواردەو و باسى نەدەکرد.

“ئاساييە باوكم و من يەكتر ببىين؟”

داىكم قسەكەي بۆ راست كردمەو، “من و باوكم.”

بەبىزارىيەو گوتم، “من و باوكم! ئاساييە؟”

داىكم ھەناسەيەكى داىەو.

“چارلى، تۆ ئىدى مندا نىت.”

ئەي بۆ وا ھەستم دەکرد مندا لم؟

كە ئىستا بىرى لى دەكەمەو، زۆر شت ھەن، ئەو
كاتە نەمدەزانىن. نەمدەزانى داىكم لە دلەو ئەو ھەوالەي
لا چۆن بووبوو، نەمدەزانى ھەوالەكە توورەي كردبوو يان
ترساندبووي. بەدنياييەو نەشمەزانى، لە كاتىكدا من لەگەل
باوكم دانىشتبووم و بىرەم دەخواردەو، لە مالەو بەشىكى
كربى خويندەكەم بەو دەدرا، كە داىكم لەگەل ژنىكدا، كە
پۆژىك لە پۆژان مالى ئىمەي پاك كردبوو، مالى خەلكى
ترى پاك دەكردەو.

ئىستاش لەو ژوورى خەوتنە، سەبرى ھەردووكيانم
دەکرد، سىلما خان رىك پشتى دابوو بە سەرىنەكانەو،

دایکیشم ئیسفەنجی ئاراییشت و قەلەمی چاوەکانی لەسەر
دەموچاوی دەهینا و دەبرد.

پرسیم، "بۆ پیت نەگوتم؟"

دایکم گوتی، "چیت پێ بلیم؟"

"کە لەبەر پارە... دەبوو...؟"

"زەوی بSRمەو و جل بشۆم؟"

دایکم پینکەنی و بەردەوام بوو، "نازانم. رەنگە ترسابم بەو

شیوەیە بمبینی، کە ئیستا دەمبینی!"

دایکم هەناسەیهکی ساردی دایەو و گوتی، "چارلی، تۆ

هەمیشە لەخۆبایی بووی."

بەتوورەییەو گوتم، "وا نییە!"

دایکم برۆکانی بەرز کردەو و گەرایەو سەر ئیشەکی

خۆی. لەژێر لیووەو گوتی، "باشە، با قسەئێ تۆ بی."

گوتم، "وا مەئێ!"

"چی نەلیم؟"

"با قسەئێ تۆ بی، وا مەئێ."

"چارلی، هیچم نەگوتوو."

"نەخیر، گوتووتە."

"باشە، هاوار مەکە."

"ئاخر لەخۆبایی نەبووم! تەنھا لەبەر ئەوێ من..."

دەنگم لەرزەئێ تۆ کەوت. ئەوێ من خەریک بوو چیم

دەکرد؟ نیوورۆژ بوو لەگەڵ دایکە مردووێ کەمدا بووم و

دیشان دەمەدەمێم لەگەڵ دەکرد؟

سێلما خان گوتی، "چیکوو، هیچ عەیبە نییە پتووستیت

بەوێ بی ئیش بکەئێ، تا پارە پەیدا بکەئێ، بەلام تاکە ئیش

تەنیا يەك پۇژى تر

كە من دەمزانی، ئەو ئىشە بوو كە ھەموو تەمەنم كردم.
دایكىشت پىي گوتم، ئى، ئەي ئەو ئىشە چۈنە بەلاتەوہ؟
منىش گوتم، پۇژى، دەتەوئى بىي بە كارەكەرى خەلك؟
ئەوئىش گوتى، كە تۆ خۆو لەوہ بەگەورەتر نەزانی مالان
پاك بگەيتەوہ، من بۆ خۆم لەوہ بە گەورەتر بزەنم؟ بىرتە،
پۇژى؟“

دایكم ھەناسەيەكى ھەلكىشا، ”من نەمگوت خۆو“
سىلما خان دایە قاقای پىكەنن، ”راست دەكەي، وات
نەگوت. لەوہ دلنىام. نەتگوت خۆو.“
ئىستا ئىتر ھەردووكیان دایابوویانە قاقای پىكەنن. دایكم
دەبوئىست ئىش لەسەر ژىرچاوى سىلما خان بكات.
دەيگوت ”رېك بوہستە،“ بەلام ھەردووكیان پىكەنننن
دەھات.

پۇبىرتا گوتى، ”پىم وایە دەبى دایكم شوو بكاتەوہ.“
ئەمە يەكك بوو لەو جارەنەي بەسەردانى لە زانكۆوہ
ھاتبوومەوہ مالەوہ.

”ئەوہ تۆ دەزانی دەلنى چى؟“
”ھىشتا ھەر جوانە، بەلام كەس بۆ ھەتاھەتايە جوان
نامىننننەوہ. ئىستا وەك جارەن باریك نىيە.“
”نايەوئى شوو بكاتەوہ.“

”تۆ چوزانى؟“
”پۇبىرتا، دایكم پىوئىستى بەوہ نىيە شوو بكاتەوہ،
تىدەگەي؟“

”ئەگەر بەم زووانە يەكك نەدۇزىتەوہ، ئىتر كەس

نایه وئ.

”بهسه، ته واو.“

”چارلی، دایکم ئیستا کورسی له بهر دهکا، خوم بینیم.“

”ئه وه کیشهی من نییه، رۆبیرتا! بۆ خاتری خوا، بهسه!“

”وا دهزانی له بهر ئه وهی له زانکۆی، ئیتر زۆر شتیکی

گه وره ی؟“

”بیبره وه.“

”گویت له و گۆرانیه بووه که دهلی، یه می، یه می، یه می؟

زۆر بیمانایه. نازانم چۆن لیتی دهدهن؟“

”دایکم له گه ل تۆدا باسی شوو کردنه وهی کردووه؟“

”رهنگه.“

”رۆبیرتا، به راستمه، چی گوتوووه؟“

”هیچ، باشه؟ به لام کهس نازانی باوکم که وتوته چ

جهه ننه میکه وه. نابیی دایکم هه میشه به ته نیا بی.“

”گوتم، ”جنیو مه ده.“

”چارلی، چیم بویت ده یلیم، تۆ گه وره ی من نیت.“

رۆبیرتا ته مه نی پانزه سال بوو، من بیست سال بووم.

ئه وه هیچ هه والی باوكمی نه دهزانی. من باوكم دیوو،

قسه شم له گه ل کردبوو. ئه وه ده یویست دایکم دلخۆش بییت.

من ده مویست وهک خۆی بمینیتته وه. نۆ سال به سه ر ئه وه

به یانیی شه ممه یه دا تیپه ریوو، که دایکم ده نکه گه نمه شامیه

برژاوه کانی له له پی ده ستیدا ورد کرد. نۆ سال به سه ر

ئه وه دا، که هه موو پیکه وه یه ک خیزان بووین.

له زانکۆ، کورسیکم له سه ر زمانی لاتینی وه ر گرت،

رۆژیکیان وشه ی جیابورنه وه هاته به رده مم. هه میشه

تهنیا یهک رۆژی تر

وام دهزانی لهو رهگهوه وهر گیرابوو، که به مانای
لینگیابوونهوهی دوو شت دیت، بهلام له راستیدا له وشهی
دیفه رتهروهه هاتوو، که به مانای له پیلادان دیت.
منیش له گهل ئهه و پاره دام. جیابوونهوه، له پئی لات دههات،
له هه موو ئهه و شتانه دوورت دهخاتهوه، که وات زانیوه
ناسیوتن، له هه موو ئهه و شتانه دات ده پیت، که وات زانیوه
دهتهوین، له هه مان کاتیشدا، دهتهینیتته ناو کومه لیک شتی
ترهوه، وهک گفتوگو له سهه کورسیکهی دایکت و ئهوهی
ده پیت شوو بکاتهوه یان نا.

چیک بریاری خۆی دەدات

له ژيانی زانکۆمدا دوو پۆژ هەن، که لیڤه‌دا باسیان ده‌که‌م بۆت، چونکه ئه‌و دوو پۆژه باشتترین و خراپترین پۆژی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی ژیانم بوون. باشه‌که‌یان له‌ دووهم سالی زانکۆمدا بوو، له‌ ماوه‌ی وهرزی یه‌که‌می خۆیندنه‌که‌مدا. هه‌شتا وهرزی به‌یسبۆل ده‌ستی پێ نه‌کردبووه‌وه، بۆیه کاتی ئه‌وهم هه‌بوو له‌ناو زانکۆدا کات به‌سه‌ر به‌رم. شه‌ویکی پینجشه‌مه‌مه، دوا‌ی تاقیکردنه‌وه‌کانی نیوه‌ی سال، یه‌کیک له‌ یانه‌ برایه‌تییه‌کان ئاهه‌نگیکی گه‌وره‌ی ساز دابوو. شوینه‌که‌ جه‌نجال و تاریک بوو. موسیقا‌که‌ هه‌ینده به‌رز بوو، هه‌موو شتیکی ده‌له‌رانده‌وه. گلۆپه سه‌رووبنه‌وشه‌یییه‌کان وایان له‌ پۆسته‌ره‌کانی سه‌ر دیواره‌که و هه‌موو ئاماده‌بووانی ئاهه‌نگه‌که ده‌کرد، وه‌ک فوسفۆر بدره‌وشینه‌وه. هه‌موومان به‌ ده‌نگی به‌رز پێده‌که‌نین و له‌ په‌رداخ‌ی پلاستیکیدا به‌ خۆشیی یه‌که‌وه بیره‌مان هه‌لده‌دا.

١ له‌ زانکۆکانی ئەمه‌ریکا‌دا، یانه‌ی کورانه‌ بریاری و یانه‌ی کچانه‌ خوشکایه‌تی هەن، که له‌ ژماره‌یه‌کی دیاریکراو ئه‌ندام پینک دین و پینکه‌وه له‌ خانوویه‌کدا ده‌ژین و کۆمه‌لیک خالی هاوبه‌شی وه‌ک ئایدۆلۆژیا و ستایلی ژیان و خولیا و ئاره‌زوو... هتد. پینکه‌وه‌ ده‌یانبه‌ستینه‌وه. هه‌ر یانه‌یه‌ک کۆمه‌لیک یاسا و مه‌رجی خۆی هه‌یه‌ بۆ قبۆلکردنی ئه‌ندامی تازه.

تهنیا یهک رۆژی تر

له خالیکی ئاههنگه که دا، کورپیک، که قژی دهتگوت کلکی
ئهسپه، چوووه سهر کورسییهک و دهمی له گهل وشهکانی
گۆرانییه که دا دهجوولاند و به خه یال گیتاری لیده دا - گۆرانییهکی
تیپی زه جیفرسن ئیترپله یین بوو - دواى ئه وه، ئیتر شته که
بوو به پیشبرکئی. من و هاوړپیکانم سندوقیکی شیرمان بینی
په بوو له قهوانه کان، ئیمهش به قهوانه کاندا دهگه پراین بو
ئه وهی گۆرانییهک بدۆزینه وه، بتوانیت ئاوا نماییشی له گه لدا
بکه ییت.

ئه وهی راستی بییت، نازانم ئه و قهوانی گۆرانییه هیه کی
بوون، به لام له نیوانیاندا دانه یه کی چاوه پرواننه کراوم دۆزییه وه
و بانگی هاوړپیکانم کرد، "ئا بوهستن! سه یریکی ئه مه بکه ن!"
ئه لبوومه که ی بۆبی دارین بوو، که دایکم هه میسه به مندالی
بۆی لیده داین. بۆبی دارین له سهر بهرگی ئه لبوومه که قاتیکی
سپی له بهردا بوو، قژی به شیوه یه ک کورت و ریکوپیک بوو،
که بو ئه و سهرده مه ی من، عه ییه بوو.

به هاوړپیکانم گوت، "ئه مه یان ده ناسم! هه موو وشه کانیم
له به ره!"

یه کیکیان گوتی، "نه بابه، وا نه لئی!"
یه کیکی تریان گوتی، "ده بیخه ره سهری! تو سه یری ئه م
که مزه یه ناکه ی!"

دهستمان به سهر ئامیری قهوانه که دا گرت و ده رزییه که یمان
خسته سهر: "ده کریت ئه مه سهره تای شتیکی گه وره بییت بو
تو." هه ر موسیقای گۆرانییه که دهستی پی کرد، هه موو له
جی خویان سهر بوون، چونکه ئاشکرا بوو ئه و موسیقایه رۆک
ئاند رۆل نه بوو. کاتیکم زانی، خۆم و دوو هاوړپیم له بهرده م

هه موویاندا وه سستا بووین. هاوړیکانم به ته ریقییه وه سهیری
 یه کتريیان ده کرد و به دهم بادانی که مه ریان ه وه، ناماژه بیان
 بو من ده کرد، به لام من هه ستم به له شسووکی ده کرد و
 بیرم کرده وه که ئینجا چپیه، شته که که ی ئه و نه ده گرنه؟
 بویه له گه ل به رزبوونه وه ی دهنگی که ره نا و کلارنیته کان له
 موکه به ره کانه وه، ده ستم کرد به ده مجوولاندن له گه ل ئه و
 وشانه ی وه ک ئاو و دو له به رم بوون:

له سهر شه قامیک پیاسه ده که یت، یان له ئاهه نگیکت،
 یان به ته نیایت، له ناکاو دالغه یه ک دات ده گریت،
 سهیری ناو چاوی که سیک ده که یت و له و ساته دا تیده که یت
 ده گریت ئه مه سه ره تای شتیکی گه و ره بیټ بو تو!

وهک گوران بییژه پیاوه کانی به رنامه ی زه ستیف ئالن شو،
 له گه ل گوران بییه که دا چه قه نه م لیده دا. له ناکاو، هه موو پیکه نین
 و هاواریان کرد، ”ده ی! ئافه رم، شیره پیاو!“ منیش زیاتر و
 زیاتر خو م کرد به به زم. وا بزانه که س باوه ری نه ده کرد من
 وشه کانی گوران بییه کی هینده کونم له بهر بیټ.

به هه رحال، کاتیک ته واو بووم، هه موو له به رم هه ستان
 و چه پله یان بو لیدام، براده ره کانیشم خو یان به که له که مدا
 ده کیشا و به دهم پیکه نین و جنیودانه وه پالمان به یه که وه دنا.
 ئه و شه وه بوو که کاسرینم ناسی. ئه مه یه وا ده کات
 ئه و شه وه باشتترین شه وی ئه زموونی زانکو م بیټ. کاسرین
 له گه ل چند هاوړییه کیدا سهیری نماییشه که میان ده کرد.
 چاوم که و ته سه ر چاوی و موو چرکه یه ک به له شمدا هات

- ئەمە لە كاتىكىدا، قۆلم با دەدا و لىيوم لەگەل وشەكاندا دەجوولاند. كاسرىن بلووزىكى لۆكەى پەمەيىيى بىتقۆل و كاربۆيەكى سەرگەمەرى لەبەردا بوو، سووراويكى برىقەدارى سوورى شلىكىيى كردبوو. لە كاتىكىدا من گۆرانىيەكەى بۆبى دارىنم دەگوتهوه، ئەو بەنازەوه چەقەنەى لىدەدا. تا ئەمپروش، نازانم ئەگەر ئەو شەوه ئاوا خۆم نەكردايە بە فىلم، هىشتا مەر سەرنجىم رادەكىشا يان نا؟

لە كاتىكىدا قووتوويەك بىرەم لە سندوقە پىر لە سەهۆلەكە دەر دەهينا، كاسرىن هات بۆ لام و لىيى پرسىم، "لەكوى فىرى ئەو گۆرانىيە بووى؟"

وہلام دايەوه، "ئەم... لە دايكەوه."

هەستم كرد زۆر گەمژەم. كى گفتوگۆيەك لەگەل كچىكىدا بە "دايكم" دەست پى دەكات؟ بەلام وا ديار بوو كاسرىن فسەكەمى بەدل بوو. ئى، ئىتر لەويوه چىرۆكەكەمان دەستى پى كرد.

پۆزى دوايى، نمرەكانم وەر گرتەوه و باش بوون، دوو بلا و دوو زۆر باشەم هەبوو. پەيوەندىم بە دايكەوه كرد لە ئارايشتەكە و هاتە سەر تەلەفۆنەكە. ئەنجامى تاقىکردنەوهكانم پى گوت، لەگەل باسى كاسرىن و گۆرانىيى بۆبى دارىنەكەم بۆ كرد، زۆر خۆشحال بوو كە لە ناوہراستى پۆژەكەدا پەيوەندىم پىوہ كردبوو. بەسەر وژەوژى ئامىرى سەر وشكردنەوهكاندا هاوارى كرد، "چارلى، زۆر شانازىت پىوہ دەكەم!"

ئەمە پۆژە باشەكە بوو.

سالىك دواى ئەوه وازم لە زانكو هينا.

ئەوہيان پۆژە خراپەكە بوو.

بۆیە وازم لە زانکۆ هینا، بۆ ئەوەی وەک باوکم پیشنیاری کرد، لە خولی پلەدووی بەیسبۆلدا یاری بکەم. ئەمەش دایکمی بۆ هەتا هەتایە نا ئومید کرد. من چوومە ریزی تیبی پیتسیبیرگ پاپیرەتسەو، بۆ ئەوەی لە خولە زستانەکاندا یاری بکەم، بەو هیوایە دواتر بەفەرمی بچمە ناو لیستی یاریزانە سەرەکییەکانیانەو. باوکم پێی وا بوو ئەو بەشترین دەرفەت بوو. پێی گوتم، "ئەگەر هەر لە گەل خۆیندکارانی زانکۆ یاری بکە، ئاستت ناچیتە پیشەو."

یەکەم جار کە بیروکە کەم بۆ دایکم باس کرد، دایکم قیژە لێ بەرز بوو و وە گوتی، "بە هیچ شیوەیەک شتی وا نابێ!" بەلای دایکەو گرنگ نەبوو بەیسبۆل پارە ی بۆ پەیدا دەکردم یان نا، گرنگ نەبوو وردبینەکان لایان توانای شاراوەیان لە مندا دەبینی یان نا - بایبێ ئەوەی کە لەوانە بوو بگەمە تیبە پلە یە کەکان. هەموو قسەکە ی دایکم ئەمە بوو، "بە هیچ شیوەیەک شتی وا نابێ!"

منیش بە هیچ شیوەیەک گویم بە قسەکە ی نەدا.

چووم بۆ تۆمارگە ی کۆلیژە کەم و پیم گوتن واز لە خۆیندن دەهینم، ئینجا شتەکانم لە یەک جانتای شاندا کۆ کردەو و پۆیشتم. لەو سەر دەمەدا، زۆر گەنجی تەمەنی من دەنیردران بۆ فیتنام، بەلام نازانم بەخت بوو یان قەدەر، کە وای کرد من لە یانسیبی هەلبژاردنی گەنجاندا بۆ خزمەتی سەربازی لە فیتنام ژمارە یەکم بۆ دەر بچیت، کە لە خواری خوارەو ی لیستە کەدا بوو، بۆیە ئەگەری ناردنم بۆ شەپ،

تەنیا يەك پۇژى تر

زۆر كەم بوو! باوكم، كە خۆى سەربازى كۆن بوو، لەو
دەچوو بەو ھەوالە خۆشحال بېيت. گوتى، "باشتر! چىت داوھ
لەو ھەموو ناخۆشى و سەرئىشەيەى جەنگ."
لەبرى پۇيشتن بۇ جەنگى فېتنام، لەسەر ئاوازە
سەربازىيەكانى باوكم پۇيشتم و بەقسەى فەرمانەكانى ئەوم
كرد: چوومە يانەيەكى پلەدووھوھ لە سان ھوان، پۇرتەرىكو،
بەم شىئوھيەش پۇژەكانى خويندەم كۆتايييان پى ھات. چىم
ھەيە لەسەر ئەوھ بېلېم؟ ئايا ئەوھ بەيسبۆلە كە فرىوى دام،
يان بەدەستەيتانى رەزامەنديى باوكم؟ پىم وا بېيت ھەردووكان
بوو. شتەكە زۆر سروشتى ديار بوو، دەتگوت ھاتوومەتەوھ
سەر ئەو پىگەيەى لە قۇناغى سەرەتاييىوھ دوای كەوتبووم
- بۇ پىش ئەو كاتەى شتەكان قىلپ بېنەوھ و ژيانم وەك
كوپى دايە دەست پى بكات.

بىرمە لە مۆتيلەكەى سان ھوانەوھ پەيوەندىم بە دايكەوھ
كرد. يەكسەر لە زانكووھ بە فرۆكە چووبووم بۇ ئەوئ،
بەكەم جارم بوو سواری فرۆكە بېم. نەمويست پىش ئەوھ

۱ لە سالى ۱۹۶۹دا، ئەمەرىكا لە پىگەى يانسىيەوھ گەنجانى لەدايكبووى
سالى ۱۹۴۴-سى ۱۹۵۰ ھەلدەبژارد بۇ بەشدارىكرديان لە جەنگى فېتنامدا،
ئەش لە پىگەى پۇژ و مانگى لەدايكبوونيانەوھ دەبوو، بە جۇرىك،
پۇژەكانى سال لە ۱۰ھو تا ۳۶۶ لەسەر پارچەيەك كاغەز دەنووسران
و دەخرانە كەپسولى پلاستىكەوھ، ئىنجا دەكرانە سىندوقىكى گەورەى
شوشەوھ و بە يانسىب، يەكەيەكە، ھەفتانە لىيان ھەلدەبژىردرا. يەكەم
كەپسول - كە ۱۴ى سىتتەمبەر بوو - ژمارە يەكى وەر دەگرت و دووھ
كەپسول ژمارە دوو، بەم شىئوھيە تا ھەر ھەموو كەپسولەكان تەواو
دەبوون. ھەتا پۇژ و مانگى لەدايكبوونى كەسىك زووتر ھەلبىژىردرايە،
ژمارەيەكى بچووكترى پى دەدرا، بەم شىئوھيە دەچووھ سەرەوھى
لىستەكە و چانسى بانگكردى بۇ خزمەتى سەربازى زياتر دەبوو.

بچمەوێ ماله‌وه، چونکه دەمزانێ دایکم دەیکات بە هەرا.
کارمەندی بەدالەکه بە شیوەزارێکی ئیساپانی گوتی،
”پەییوەندییەکت لە دەره‌وه‌ی ولاتەوه لەگەڵدایە لە کورەکه‌ته‌وه.“
کاتی‌ک دایکم تیگە‌یشت لە‌کوێ بووم و زانیی هەموو شتی‌ک
کۆتاییی پێ هاتوو و لە‌گەڵ ئەو یانە‌یەدا گە‌یشتوو‌مه‌ته
رێککه‌وتن، سەر بوو. دەنگی هیچ لە‌ره‌یه‌کی پێوه دیار نە‌بوو.
پرسیی چ جۆره جلیکم پێ بوو. بۆ نان‌خواردن چیم دە‌کرد؟
لە‌وه دە‌چوو لیستی‌ک لە‌و پرسیارانه بخوینیتە‌وه، که دە‌بوو
بکری‌ن.

گوتی، ”سە‌لامە‌ته؟ مە‌به‌ستم ئەو شوینە‌یه که لێی
دە‌مئینیتە‌وه؟“

”سە‌لامە‌ته؟ ئا، پیم وا بێ.“

”کێی تر لە‌وێ دە‌ناسی؟“

”کە‌س، بە‌لام تیپه‌که هە‌مووی کورپی تە‌مه‌نی خۆ‌من.
ژوو‌ره‌که‌م لە‌گەڵ کە‌سی‌کی تره، که خە‌لکی ئیندیانا یان
ئایوایه، یه‌کی‌ک لە‌و دووانه‌یه.“
”ئێ، ئێ.“

بێ‌ده‌نگی‌ه‌ک دروست بوو.

”دایه، دە‌توانم هە‌رکاتی‌ک بێ، بگه‌رپیمه‌وه بۆ زانکۆ.“

”ئە‌م جاره بێ‌ده‌نگی‌ه‌که زیاتری خایاند. پێش ئە‌وه‌ی کۆتایی
بە‌ پە‌ییوەندییە‌ تە‌له‌فونییە‌که بێ‌نین، دایکم یه‌ک شتی تری گوت:
”گه‌رانه‌وه بۆ شته‌کان، زۆر لە‌وه قورستره که لێی
تیده‌گه‌ی.“

پیم وایه، تە‌نانه‌ت ئە‌گه‌ر هە‌ولیشم بۆ بدایه، لە‌مه زیاتر
دلی دایکم بۆ نە‌ده‌شکا.

ئەو كارەى دەبىت بىكەىت

سىلما خان چاوهكانى داخست و پالى دايەوه. دايكم دەستى
كردهوه به ئارايىشتكردى روخسارى. دايكم ئىسفهنجى
ئارايىشتى به دەموچاوى هاوكاره كوئەكهيدا دەهيتا، منىش
سەيرم دەكردىن و نەمدەزانى هەست به چى بكەم. هەمىشە
وام دەزانى ئەو وشەيەى دواى ناوهكەت دىت، زور گرنگە.
چىك بىنىتو/يارىزانى پلەيەكى بەسىبۆل، نەك چىك بىنىتو/
كارمەندى فروشتن. ئىستا پىم زانىبوو كه پوزى بىنىتو/
پەرستار و پوزى بىنىتو/كارمەندى ئارايىشتگە، دواتر بووبوو
به پوزى بىنىتو/كارمەندى پاكرىنەوه. توورە بووم لەوهى
ئاستى دايكم هيندە هاتبووه خوارەوه.

بەدوولبىيەوه گوتم، "دايە... ئەى بۆ داواى پارەت لە
باركم نەدەكرىد و تەواو؟"

كەللەپەقانه گوتى، "هېچى ترى باوكتم نەدەويست."

سىلما خان گوتى، "راست دەكا."

"چارلى، ژيانى خومان باش دەبرد بەپىوه."

"بەلى، وا بوو."

منىش گوتم، "ئەى بۆ نەگەرپايتەوه بۆ نەخوشخانه؟"

"نەياندەويستم."

”ئەي بۇ دۇيان نەو ەستايته وە؟“

دایکم ەناسەيەکی ساردی ەلکیشا و گوتی، ”جا پیت
خۆش دەبوو؟ ئەو کاتە وەک ئیستا نەبوو، لەسەر بچووکتین
شت داوای یاسایی تۆمار بکەیت. ەەر ئەو نەخۆشخانەيەش
ەبوو. نەدەکرا ەەر وا شارۆچکە بەجی بھیلین. ئەو
مالی ئیمە بوو، تۆ و پۆبیرتا خۆتان لە خۆتاندا بەرگەي
گۆرانکاریی زۆرتان گرتبوو... ئاسایی بوو، ئیشم دۆزییەو.“
لەژیر لیو ەو ە گوتم، ”پاککردنەو ەي مالان.“

دایکم دەستی لە ئیشەکەي بەر دا و گوتی، ”من وەک تۆ
شەرم لەو ناکەم، کە ئەو ئیشەم کردو ە.“
”بەلام...“ بەدوای وشەدا دەگەپام. ”ئەو ئیشەت نەکردو ە،
کە لات گرنگ بو ە.“

دایکم سەیری کردم، چاوەکانی بەرھەلستیکردن و
بریقەيەکیان تیدا بو ە.
گوتی، ”ئەو ەم کرد، کە لای خۆم گرنگ بو ە: من دایک
بو ەم.“

دوای ئەو ە، بیدەنگ ماینەو ە. دواچار، سیلما خان چاوەکانی
کردو ەو ە و گوتی، ”ئێ، ئەي تۆ، چیکوو؟ خۆ ەیتشتا لەو
گۆرەپانە گەورەيەدا یاریی بەیسیبۆل ناکەي؟“

سەریکم وەک ئاماژەي نەخیر با دا.

سیلما خان بەردەوام بو ە، ”بیگومان، ەەر دەبی وا بی.
بەیسیبۆل ئیشی کورپی گەنجە، بەلام تۆ ەمیشە بۆ من ئەو
کورپە بچکۆلەيە دەبی، بەو دەسکیشی بەیسیبۆلەي دەستتەو ە،
زۆر جیددی و بالابەرز دەر دەکەوتی.“

تەنیا يەك رۇژى تر

دايكم گوتى، "ئىستا چارلى خاوهن مال و مندالە."
"بەراستتە؟"
"ئىشكى باشىشى ھەيە."

سىلما خان سەرى بىردەوۋە دواوۋە و گوتى، "ئى، ئىتر چىت دەوئ! كەواتە، چىكقوو، ژىانت زۆر باش بەرپۈۋە دەچى. ھەر زۆر باش."

ھەردووكيان ھەلە بوون. ژىانم ھىچ باش بەرپۈۋە نەدەچوو.

گوتم، "رقم لە ئىشەكەمە."

سىلما خان شانى راتەكاند، "ئى، بلىين چى، ھەندىك جار ئەوۋەش پوو دەدا. خۆ لە شتنى ھەوزى خوشتنەكەى ئىوۋە خراپتر نىيە، واىە؟"

زەردەخەنەيەكى گەورەى كرد و بەردەوام بوو، "بۆ ئەوۋەى خىزانەكەت لىك نەترازى و ۋەك خۆى بمىننەتەوۋە، دەبى ئەوۋە بىكەى، كە دەبى بىكەى. وا نىيە پۆزى؟"

خەرىك بوون پۆتىنى ئارايىشتىكردنەكەيان تەواو دەكرد، نىش ھەر سەيرم دەكردن. بىرم لەوۋە دەكردەوۋە، دەبوو سىلما خان چەند سال بە گسكى كارەبايى گسكى دابىت و ھەوزى خوشتنى خەلكى پاك كىرەبىتەوۋە بۆ ئەوۋەى نان بۆ مندالەكانى پەيدا بىكات، يان دايكم چەند سەرى شتىت و چەند قزى بۆيە كىرەبىت، تا نان بۆ ئىمە پەيدا بىكات. ئەى من؟ تانىم بۆ ماوۋەى دە سال يارىيەك بىكەم - دەمويست دە سالى تىشى بىتە سەر. بەراستى شەرم لە خۆم دەكرد. سىلما خان گوتى، "ئەو ئىشەى ئىستات، چىيەتى؟"

نوسىنگەى كارى فرۆشتنەكەم ھىتايە بەرچاوى خۆم،

میژه سستله کان و گلۆپه نیونه کزه کان.
له ژیر لیوه وه گوتم، "نهمده ویست که سیکه ئاسایی بم."
دایکم سه ری هه لبری و گوته، "ئاسایی لای تو چیه،
چارلی؟"

"خوت ده زانی، ئاسایی که سیکه، که له بیر ده چیتته وه."
دهنگی زریکه زریکی منداڵ له ژووره که ی تره وه هات.
سیلما خان پرووی به ئاراسته ی دهنگه که دا وه ر گیرا.
زه رده خه نه یه کی کرد و گوته، "ئه مه ئه وه یه، که ناهیلی من
له بیر بچمه وه."

سیلما خان چاوه کانی داخست، تا دایکم ئیشیان له سه ر
بکات، ئینجا هه ناسه یه کی هه لمژی و زیاتر پالی دایه وه.
له ناکاو گوتم، "به لام من نه متوانی کاریک بکه م، خیزانه که م
له بهر یه ک هه لئه وه شی."

دایکم په نجه یه کی خسته سه ر لیوه کانی، تا پیم بلیت
بیده نگ بيم.

بۇ چارلىق كورم له رۆژى ھاوسەر گىرىپه كەدا،

دەزانم ئەم تىبىنىيەنەت لەلا بىمانان. بەدرىژايى
تەمەنم بىنيومە چۆن
ھەركاتىك دانەيەكيانت پى داويت، خىرا پرووت
گرژ كردوو، بەلام دەبىت
لەو تىبگەيت، كە ھەندىك جار دەمەوئەت
ھەندىك شتت پى بلىم و
بەجوانى تىتتايان بگەيەنم. نووسىنى ئەو شتتانه
لەسەر كاغەز، لەمەدا يارمەتىم
دەدات. برىا بمزانىبايە جوانتر بنووسم، برىا
زانكۆم بخوئىنداىە. پىم وا بىت
ئەگەر بچوومايەتە زانكۆ، ئىنگلىزىم دەخوئىند و
رەنگە ئەوسا فەرھەنگى
وشەكانم دەولەمەندتر بووايە. ھەندىك جار
ھەست دەكەم بەردەوام
ھەمان ئەو وشانە دووبارە دەكەمەو، وەك
ژنىك، ھەموو رۆژىك ھەمان
عەزى لەبەر بكاتەو. بەراستى ئەوھش خوش
نىيە!

چارلی گیان، ئه وهی دهمه ویت پیتی بلیم،
ئه وهیه که تو کچیکی
زور باش ده که یته هاوسه ری خوت. کاسرین،
له زور پوو وهه، له لای من،
له جیی پو بیرتایه. وهک کچی خوم سهیری
ده که م. کاسرین نهرمونیان و
پشوودریژه. چارلی، ده بییت توش له گه لیدا ئاوا
بییت.

ئهمانه ئه و شتانه ن، که له سه ر هاوسه رگیری
بو ت دهر ده که ون. ده بییت
پیکه وه کاریان له سه ر بکه ن، ههروه ها ده بییت
سی شتتان خوش بویت:
۱. یه کتری

۲. منداله کانتان (کاتیک مندالتان ده بییت، ئیتر خوت
تیبگه!)
۳. هاوسه رگیریه که تان.

مه به ستم له وهی سییه میان، ئه وهیه که هه ندیک
جار پوو دهدات شه پرتان
ده بییت، ته نانه ت هه ندیک جار تو و کاسرین
یه کتریتان به دل نابیت، به لام ئه وه
ئه و کاته یه، که ده بییت هاوسه رگیریه که تان
خوش بویت. هاوسه رگیریه که تان
وهک لایه نی سییه م وایه. سهیری وینه ی
زه ماوه نده که تان بکه ن، سهیری

تەنیا يەك رۆژى تر

ھەر يادگار يىپەك، كە پىكەو ھە دروستتان كىردو ھە.
ئەگەر ھېشتا باو ھەرتان بەو
يادگار يىپانە ھەبوو، ئەوا يادگار يىپەكان بەرھو
لاى يەكتەر پاتان دەكىشەنەو ھە.

چارلى گيان، ئەمرو زور شانازىت پىو ھەكەم.
ئەم نامە يە دەكەمە گىرفانى
قاتە تەكشىدۇكە تەو ھە، چونكە دەزانم شت ون
دەكەيت.

ھەموو رۆژىك خوشم دەوئىت.

دايە

(لەناو نووسراو و كاغەزەكانى چىك بىننىتۇدا دۆزراو ھەتەو ھە، ۱۹۷۴)

گە يىشتنە لووتكە

ھېشتا باسى باشتىن و خراپتىن شتم بۆ نە كىردون،
كە لە ژيانى پېشە يېمدا بە سەرم ھاتن. گە يىشتە كۆتايى
پېگە سەرسامكەرەكەى يارىى بە يىسبۆل: گە يىشتە خولى
يانە پلە يەكەكان. ئەو كاتە تەمەنم تەنھا بېستويەك سال
دەبوو. تۆپگەرەو يەدەگەكەى يانەى زە پايرەتەز لە سەرەتاي
سېپتەمبەردا قولە پېيى شكا بوو، بۆيە پېويستيان بە يەكەك
بوو جېيى بگريتەو، ئىتر ئەو بوو، بە منيان گوت. ئىستاش
لەبېرمە كە بۆ يەكەمىن جار پېم نايە ژوورى خۆگۆرپنە
فەرشرېژكراو كە يانەو. ژوورەكە ئەو ھەندە گەرە بوو، باو ەرم
بە چاوى خۆم نەدە كرد. لە تەلە فونىكى گىشتىيەو پەيوەندىم
بە كاسرىنەو كەرد - شەش مانگ بوو ھاوسەرگىرمان
كەردبوو - لەسەر يەك پېم دەگوت، "زۆر خۆشە!"

چەند ھەفتە يەك دواى ئەو، زە پايرەتەز بۆ خولى يانە
پلە يەكەكان سەر كەوتن. درۆ دەكەم ئەگەر بلىم ھېچ
ئازايەتتېيەكى منى تېدا بوو، كە من گە يىشتە لايان، خۆيان
لە يەكەمى رېزبەندىدا بوون. چوار جار لە يارىيەكدا، لە
كاتى زيادكراودا، تۆپم گرتەو، دوو ەم جارېش كە سەرەى
من بوو لە تۆپەكە بەدەم، تۆپەكەم تا ئەوسەرەى لاي راستى

تەنیا يەك رۇژى تر

گۆرەپانەكە ھەلدا. تۆپەكەم گىرايەوۈ و كرامە دەرەوۈ، بەلام
بىرمە بە خۇمم گوت، "ئەمە تەنھا سەرەتايە. من دەزانم
باش لە تۆپ بەدەم."

لە راستىدا، ئەوۈ سەرەتا نەبوو، لانى كەم بۆ من.
كەشتىنە خولى يانە پلەيەكەكان، بەلام لە پىنج گىمدا بەرامبەر
يانەى بالتىمۆر ئۆريۆلز دۆراين. ھەرگىز جاريكى تر دەر فەتم
بۆ ھەلەكەوت لە تۆپ بەدەمەوۈ. دوايىن گىم، پىنج بە ھىچ
دۆراين، پاش دوايىن جار كە دايان نىشاندمەوۈ لەسەر
پليكانەكانى كورسى ياريزانان، ۋەستام و سەيرى ياريزانانى
بالتىمۆرم دەکرد، كە بۆ گۆرەپانەكە رايان دەکرد، ئاھەنگيان
دەگىراۋ لاي تەپۆلكەى تۆپەلەدانەكەوۈ خۇيان بە زەوييەكەدا
دەدا و لەسەر يەك تۆپەل دەبوون. بەلاى تەماشاكەرانەوۈ،
لەرادەبەدەر خۇشحال دەر دەكەوتن، بەلام بەلاى منەوۈ وا
دەر دەكەوتن، كە ئىتر كاتى ئەوۋەيان بىت ھەناسەيەك بدەن
ۋ قورسايى سەر شانيان لا بچىت.

ھەرگىز جاريكى تر ئەو دىمەنەم نەبىنيەوۈ، بەلام
ھىشتاش ھەندىك جار خەونى پىوۈ دەبىنم و خۇم لەناو ئەو
تۆپەلە ياريزانەدا دەبىنم.

ئەگەر زە پايرەتەز بيانبردايەتەوۈ، لە پىتسىيىرگ نمايشىكى
سەر شەقام دەكرا و ئىمەيان بەناو خەلكەكەدا دەگىرا،
بەلام لەبەر ئەوۋەى دۆرابووين، چووين بۆ بارى بالتىمۆر و
لامانخست و نەمانھىشت كەسى تر بىتە ژوورەوۈ. ئەو رۆژانە،
بە خواردەنەوۈ خۇمان لە دۆران پاك دەكردەوۈ، ئىمەش بە
لى خۇمان ئەو دۆراندەنەمان پاك كرددەوۈ. لەبەر ئەوۋەى من

یاریزانی نوینی تیپه که بووم، زیاتر هر گویم له بۆله بۆلی یاریزانه به ئەزموونتره کان دهگرت. ئەوهم دهخواردوه، که دهبوو بیخۆمهوه. که ئەوان جنیویان دەدا، منیش جنیوم دەدا. به ره بهیان بوو، که هه موو به دەم له تر دانه وه له باره که چووینه دهره وه.

چەند کاتژمێریک دواى ئەوه، به فرۆکه رۆشستینه وه بۆ شاری خۆمان - ئەو سه رده مه هه موو که سێک به فرۆکه ی گشتی گه شتی ده کرد - زۆر به شمان سه رخه و ی دواى خواردنه وه یه کی زۆرمان شکاند. له فرۆکه خانه، تاکسییان به ریز بۆ راگرتبووین. ته و قه مان له گه ل یه ک کرد و گومان، سالی داها توو ده تبینمه وه. ده رگای تاکسییه کان، شه ق، شه ق، شه ق، یه ک له دواى یه ک داخران.

مانگی سیی به هاری دواتر، له مه شقی به هاره ماندا ئەژنوی خۆم و یران کرد. به را کردن خۆم ده خزانده بۆ بنکه ی سیهه م، به رگریکاره که به دوامه وه بوو، قاچی له قاچم گیرا و که وتم، له و کاته دا له ئەژنۆمدا هه ستم به قرچه یه ک کرد، که له ژیانمدا هه ستم به قرچه ی وا نه کردبوو. پزیشک پێی گوتم که به ستهری لاته نیشتی جومگه ی پێشه وه و پشته وه و ناوه راستی ئەژنۆم بچراوه - به یه ک جار تووشی هه رسی جوهره که ی پیکانی ئەژنۆ بووم.

له کاتی خۆیدا چاک بوومه وه. ده ستم کرده وه به یاری، به لام بۆ شه ش سالی دواتر، هه رچه نده هه ولم دەدا و خۆم به یاریزانیکی باش ده بینى، به لام جاریکی تر چاوم به خولی یانه پله یه که کان نه که وته وه. وه ک ئەوه وا بوو سیحره که به تال بوو بیته وه. تاکه به لگه م له سه ر ئەو کاته ی له خولی یانه

تهنیا یهک رۆژی تر

پلهیه که کاندایا به سهرم بردبوو، خشتهی نهجامی یارییه کانی سالی ۱۹۷۳ و ئه و کارتی به یسهبۆله بوو، که وینهیه کی منی به داری به یسهبۆله کهم و ده موچاویکی جیددییه وه له سهر بوو، له ژیریشیدا ناوه کهم به پیتی گه وره نووسرابوو، بۆنی بنیشت له و کارتانه نه ده بووه وه. کۆمپانیا که دوو پاکهت له و کارتانه یان بۆ ناردبووم. یه کیکیانم بۆ باو کهم نارد و ئه وهی تریانم بۆ خۆم هه لگرت.

له به یسهبۆلدا، به یاریکردن بۆ چه ند سالیکی کهم ده لێن، "کۆپنک قاوه"، منیش هه ر کۆپه قاوه یه کهم پی بره، به لام له سهر باشترین میزی باشترین کافتیریای شار. بیگومان، ئه مه ش، له یه ک کاتدا باشیش و خرابیش بوو.

ده زانی چۆنه، ئه و شه ش هه فته یه ی له گه ل زه پایره تزدایا یاریم ده کرد، له هه موو کاتیکی تری ژیانم زیاتر هه ستم به زیندوویی کرد. ناویانگ وای لی ده کردم هه ست بکه م نه مرم. بیری ئه و ژووره زه به لاهه فه رشپێژهم ده کرد، بیری ئه وه م ده کرد له گه ل یاریزانه کانی ترده به ناو فرۆکه خانه کاندایا برۆین و هه ست به چاوی هانده ره کان بکه م له سهرمان، کاتیک به برده میاندا تیده په رین. بیری جه ماوه ره که ی ئه و گۆره پانه گورانه و پرۆجیکته ر و هه رای هاندانی خه لکه که م ده کرد - بیری ئه و مه زنییه م ده کرد، که له ته واوی هه موو ئه م شتانه دا بوو، زۆریش خراپ بیرم ده کرد. باو کیشم هه مان شت. هه ردوو کمان تینووی گه رانه وه بووین، تینوو یتیبیه ک، که نه مانده درکاند، به لام نه شمانده توانی نکوولی لی لی بکه یین. بۆیه ماوه یه کی زۆریش دوا ی ئه وه ی ده بوو واز به یتم، هه ر

خۆم بە بەیسبۆلدا ھەلواسی، بۆ رویشتن لە یانە یەکی خولی پلە دوو ھەوہ بۆ یانە یەکی تری خوولی پلە دوو، شارە و شارم دەکرد، ھەکوو زۆربە یاریزانانی یارییە کە، بڕوام وا بوو من یە کەم کەس بێم بتوانم تەمەن بێ زینم. کاسرینم لە گەل خۆمدا بە ھەموو ولاتدا ھینا و برد. شوقەمان لە پورتلاند و جاکسنفیل و ئالبە کیرکی و فایتفیل و ئوماھا ھەبوو. کاتیک کاسرین دووگیان بوو، سێ پزیشکی جیاواز چاودیریان دەکرد.

لە کۆتاییدا، ماریا لە پۆتەکت لە پۆد ئایلەند لە دایک بوو، دوو کاتژمیر دوا یارییە کە، کە وا بزاتم ھەشتا کەس بۆی ھاتبوون و ئەوانیش ھەر زوو باران بلأوھێ پی کردن. من دەبوو بە تاکسی بچم بۆ نەخۆشخانە. ھیندە تەر بوو بووم، کاتیک کچە کەم ھاتە دونیاو، تەرییە کە ی من شتیکی لەوھی ئەو گەرابوو ھەو.

زۆری نەبرد، وازم لە بەیسبۆل ھینا.

دوا ی ئەو، ھەرچی بەکم تاقی کردەو، تامی بەیسبۆلی نەدەدا. ویستم خۆم ئیشیک دابمە زینم، بەلام تەنھا پارەم بەفیرۆ دا و تەواو. ویستم ھەک راھینەر دەستبەکار بێم، بەلام ھیچم دەست نەکەوت. لە دوایدا، یەکیک لە بواری فرۆشتندا ئیشیکی بۆ پیشنیار کردم. کۆمپانیایەکی ھەبوو، بتلی پلاستیکیان بۆ خواردنەو و دەرمان دروست دەکرد، منیش ئیشە کەم ھەر گرت. ئیشە کە بیتام بوو. کاتم ھەر لئ نەدەرۆیشت، لەو ھەش خراپتر، بۆیە ئەو ئیشەیان پیم دابوو، چونکە پینان وا بوو بوو بە گێزانەوھی بەسەرھاتی بەیسبۆل، رەنگە بتوانم وا لە کرپاریان بەکم گریبەستمان لە گەلدا مۆر

تهنیا یهک رۆژی تر

بکن، ئەمەش لەمیانەى ئەو گفتوگو پر له له خۆباییبوونەى
پیاوهکان پینکەوه لەسەر وەرزش دەیکەن.

شتیکى سەیرە! جاریکیان پیاویکم ناسی، که شاخهوانی
زۆر کردبوو. لیم پرسى کامیان سەختتر بوو، سەرکهوتن یان
دابەزینەوه؟ بەبى هیچ ئەملا و ئەولایهک، گوتى دابەزینەوه،
چونکه له سەرکهوتندا هینده چاوت لەسەر ئەوهیه بگهیتە
لووتکه، خۆت له هەموو هەلهیهک دەپاریزیت.

کابرا گوتى، "هاتنه خوارهوه به شاخدا، شتیکه له گەل
سروشتی مرقدا نایهتهوه، چونکه دهبییت له سەرکهوتندا
چنده بایهخت به خۆت داوه، له هاتنه خوارهوه شدا ئەوهنده
بایهخی پى بدهی."

ژیانى دواى بهیسیۆلم قسه زۆر هەلدهگریت، بهلام ئەو
تسەبەى ئەو پیاوه، هەمووی له خۆیدا کورت کردوووهتهوه.

وهک چارههروانکراو بوو، له گەل کۆتاییهاتنى ژيانى
وهرزشییدا، باوکیشم وردهورده ون بوو. ئا! تهنیا چەند
جاریک هات منداڵه که ببینییت و تهواو، بهلام، هیندهى من
ئاواتم دهخواست، ئەو خوشحال نهبوو به بینینی نهوهکهى.
له گەل تێپه پینی کاتدا، وردهورده هیچ نهما باسى بکهین.
دوکانى مهیفرۆشییهکانى فرۆشت و نیوهى پشکهکانى
ئیشیکى دابهشکردنى خواردنهوهى کرى، ئیشه که باش
دهزیاند و کاتیکی وا زۆریشى لى نهدهبرد. ئەوهى خوشه،
هەرچنده من پئویستم به ئیش بوو، هەرگیز نهیده خستمه
سەر ئیشیک. وا بزاتم ئەوهندهى کاتى بهوه دها وهک ئەو
دەر نهچم، ئەوهنده دهرفتهى نهدهدام تا وهک ئەو دەر بچم.

بهلام نهوه گرنګ نه بوو. بۆ ئیمه، بهیسه بۆل وهک ولاتیکی
هاوبهش وا بوو. بهیسه بهیسه بۆل، من و باوکم دوو بهلام
بووین و خریک بوو بهدهم سهولیدانه وه لهیهک دوور
دهکه وتینه وه. باوکم کومه له شوقه یه کی له قهراغی پیتسیبرگ
کړی، چووه یانه یه کی گولفه وه و تووشی نه خووشی شهکړه،
له جوری مامناوهند، بوو، بویه ده بوو پاریز بکات و دهرزی
له خوی بدات.

به م شیوه یه، چون باوکم وا به ئاسانی له ژیر نه و ئاسمانه
خوله میشییه ی زانکومه وه دهر کهوت، هر ئاواش به لیلی ون
بووه وه، مه گهر جار جار په یوه ندییه کی ته له فونیی بگردایه یان
کارتیکی کریسمسی بۆ بناردمایه.

رهنگه بپرسیت هرگیز باسی نه وه ی بۆ کردووم، که
له نیوان نه و دایکدا پووی دابوو. نه خیر، باسی نه کرد.
هر نه وهنده گوتی، "په یوه ندییه که مان سه ری نه ده گرت."
کاتیک زوریشم لی کرد، گوتی، "بوشته باس بکه م، تیناگه ی."
خراپترین شتیک که باوکم له سه ر دایکم گوتییتی، نه وه بوو
که گوتی، "ژنکی که لهره قه."

دهتگوت دایکم و باوکم په یماننامه یه کیان به سستوو، که
هرگیز لای هیچ که سیک باسی هۆکاری جیابوونه وه که یان
نه که ن. بهلام من پرسیار ی نه وه هۆکاره م له هر دوو کیان
کرد، کاتیک پرسیاره که شم کرد، باوکم ته نها له کاتی
وه لامدانه وه دا سه یری زه وییه که ی کرد.

دووم سەردان کۆتایی دیت

سیلما خان بە چرپە گوتی، "پۆزی، لە گەل نەوێکانم توزیک پیکەوێ قسە دەکەین."

ئێستا سیلما خان زۆر باشتەر لەو کاتە دەر دەکەوت، کە لە زەنگی دەرگاکی مائی دایکمی دابوو. دەموچاوی ساف و ئاراییشتی چاو و لێوێکانی زۆر بە جوانی کرابوون. دایکم چەپکە قزەکانی سیلما خان - کە بۆیە پرتەقایی کردبوون - بە فلچە داھینابوو، منیش بۆ یەکەم جار ھەستم پێ کرد، کە سیلما خان ژنیکی سەرنجراکیش بوو، لەوێ دەچوو بە گەنجی زۆر جوان بووین.

دایکم ماچیکی پرومەتی سیلما خانی کرد، ئینجا جانتاکەمی داخست و ئاماژەی بۆ من کرد دواي بکەوم. چووینە پارێوێکەوێ و لەوێ کچیکی بچکۆلانە، کە قزێ کردبوو بە پێچ، بەرەو پرومان دەھات و تەپەتەپی لە زەووییە دەھینا. کچەکە گوتی، "نەنە؟ بەخەبەری؟"

ھەنگاوم بۆ دواوێ نا، بەلام ئێو رێک بە بەردەمماندا تێپەری و ھیچ سەیری نەکردین. کورپیکی بچووکیش دواي کچەکە کەوت - رەنگە برای بووین - لە دەرگاکی دا و ھستا و پەنجاییکی خستە دەمیەوێ. دەستیکم برد و بە بەرچاویدا

هینام و بردم، هیچی نەکرد. دیار بوو ئەوان ئیمەیان
نەدەبینی.

گوتم، "دایە،" دەمم تەتەلەهێ دەکرد، "ئەوێ چی بوو؟"
دایکم سەیری سیلما خانی دەکرد، کە ئیستا کچەزاکەشی
لەتەنیشتیەو، لەسەر سیسەمەکە دانیشتبوو. پیکەوێ وەک
جۆرە یاریبەک چەپڵەیان لێدەدا و دەستیان بەیەکدا دەکیشا.
چاوەکانی دایکم پڕ بوو بوون لە فرمیسک.

پرسیم، "سیلما خانیش لەسەر مردنە؟"

دایکم گوتی، "بەلێ، بەم زووانە."

هاتم و لە بەردەم دایکدا وەستام.

"دایە. تکایە؟"

"چارلی، سیلما خان بانگی منی کردبوو."

هەردوو کمان سەیری لای سیسەمەکەمان کرد.

"سیلما خان تۆی بۆ ئێرە بانگ کردبوو؟"

"نا، گیانەکەم. من تەنیا بیروکەیهک بووم و هاتبوومە
خەیاڵی ئەوێو. سیلما خان هیوای ئەوێ خواستبوو، من
بێم بۆ لای و جوانی بکەم، نەک ئاوا نەخۆش دیار بێ، بۆیە
هاتم."

"تەنیا بیروکەیهک؟" سەیری زەوپیەکەم کرد "تیناگەم!"

دایکم لێم نزیک بووێو و دەنگی نەرمتەر بوو، "چارلی،
هەرگیز خەونت بە یەکیکەوێ دیو، کە لە ژیاندا نەمابێ،
بەلام لە خەونەکەدا گفتوگۆیەکی تازەت لەگەڵیاندا کردبێ؟
ئەو جیهانە ی لەو جۆرە خەونانەدا دەچیتە ناوی، هیندە
جیاواز نییە لەو جیهانە ی ئیستا منی تێدام."

دایکم دەستیکی خستە سەر دەستم و بەردەوام بوو، "کاتیک

ته نیا یهک روژی تر

یه کیک له دلتدایه، هه رگیز به راستی جیت ناهیلی. ده کری
بگه پینه وه لات، ته نانهت له کاته چاوه پرواننه کراوه کانیشدا.
له سهر سیسه مه که، کچه که یاری به قژی سیلما خان
ده کرد، نه ویش زه رده خه نه یه کی گه وره ی کرد و سه یریکی
ئیه ی کرد.
دایکم گوتی، "نه و ژنه پیرهت له بیره، که ناوی گولینسکی
بوو؟"

ژنه کهم هاته وه بیر. نه خوشیکی نه خوشخانه که ی دایکم
بوو. نه خوشییه که ی کوشنده بوو. خه ریک بوو ده مرد،
به لام هه موو روژیک باسی که سانیکی بو دایکم ده کرد، که
"سهردانی" یان ده کرد. که سانیک له رابردوویه وه ده هاتن و
سه یان له گهل ده کرد و پیکه وه پیده که نین. دایکم له سهر
نانی ئیواره باسی ئه مه ی بو کر دین. ده یگوت به دزییه وه
سه یری ژووره که ی کردووه، له وئی خاتوو زولینسکی بینیوه،
زه رده خه نه له سهر لیوی بووه و چاوی داخستووه و له ژیر
لیه وه گفتوگویه کی دامه زران دووه. باو کم نه و ژنه ی به
"شیت" ناو ده برد. هه فته یه ک دوا ی نه وه مرد.

ئیسنا دایکم ده یگوت، "شیت نه بوو."

"که واته سیلما خان..."

"نزیکه." دایکم چاوه کانی کز کرد و گوتی، "تا نزیکتر
بیته وه له مردن، قسه کردن له گهل مردووه کان ئاسانتر
ده بی."

ههستم کرد ته زوویه کی سارد له شانمه وه بو پییه کانم
رویشت.

"ئه مه نه وه ده گه یه نی، که من...؟"

دهمویست بلیم، له سهره مه رگدام؟ مردووم یان چی؟
دایکم چرپاندی، "تو کورپی منی، کورپی من."
تفیکم قووت دا و پرسیم، "چهندهم کات ماوه؟"
گوتی، "هه ندیک."
"زورم نه ماوه؟"
"زور چیه؟"

"نازانم، دایه. تو بو هه همیشه له گه لم ده بی یان خوله کینکی
تر ده پوی؟"

دایکم وه لای دایه وه، "ده کری له یه ک خوله کدا شتیکی
زور گرنگ تیپگی."

له ناکاو، چی شووشه ی ماله که ی سیلما خان هه یه
ته قینه وه، په نجه ره کان، ناوینه کان، سکرینی ته له فزیونه کان.
پارچه شووشه ورده کان به چوارده ورماندا ده سوورانه وه،
وهک. نه وه ی له چه قی گه رده لولویکدا وه ستابین. ده نگیکی
گه وره له دهره وه به سهر هه موو ده نکه کانی تر دا زال بوو،
ده نکه که ده یگوت:

"چارلز بینیتو! ده زانم گویت لیمه! وه لامم بده ره وه!"

هاوارم بو دایکم کرد، "چی بکه م؟"

له کاتیکدا شووشه کان به دهوریدا ده خولانه وه، دایکم
به هیمنی چاوی ترووکاند و گوتی، "به دلی خوت، چارلی."

۱

شهو

تیشکی خۆر دیار نامینیت

“هەرکاتیک به ههشت ئیشی به نه نکم نه ما، تکایه ده مانه ویتته وه.
سو پاس.”

کچه که م ئه مه ی له و دهفته ره دا نووسی بوو، که ئاماده بووانی
پرسه که ی دایکم یادگاریی خۆیان تیدا ده نووسی، ئه و
نووسینه له و شته ناوازه و له هه مان کاتدا نه گونجاوانه یه،
که به میشکی هه رزه کاراندا دین، به لام ئیستا که دووباره
دایکم بینیبوو وه و پوو نکرده وه که یم سه باره ت به شیوازی
کارکردنی ئه م دونیای مردووانه بیستبوو - ئه وه ی چۆن
خه لک له رپی ئه و یاده وه رییانه ی له سه ر دایکم هه یانبوو،
دایکیان بۆ لای خۆیان بانگ ده کرد - ده لیم ره نگه ماریا
به ته مای شتیک بوو بیت.

گه رده لولوی شووشه که ی مالی سیلما خان وه ستایه وه،
بۆ ئه وه ی بوه ستیته وه، ده بوو چاوم توند بنوو قینم.
پارچه شووشه ده چوو به پیستما و هه ولم ده دا له خۆمیان
بکه مه وه، به لام ئه وه ش ئاسان نه بوو. ورده ورده بیه یز و
لاواز ده بووم. خه ریک بوو پوو ناکیی ئه و پۆژه ی له گه ل
دایکم به سه رم ده برد، ده کوژایه وه.
پرسیم، “ئه وه منم که خه ریکه ده مرم؟”

"نازانم، چارلی، تەنیا خوا ئەمە دەزانن."

"ئەی ئەمە بەهەشتە؟"

"ئەمە پێپەر قیل بیچە، بیرت نایەت؟"

"ئەگەر مردووم... ئەگەر بمرم... دەتوانم لەگەڵ تۆ بم؟"

دایکم زەر دەخەنە یەکی گەورە ی کرد، "حە، تازە دەتەوی

لەگەڵ من بی؟"

رەنگە ئەم قسە یەت لە لا بیههستانە بیت، بەلام دایکم وەک
سروشتی راستی خۆی رەفتاری دەکرد، کەمیک قسە خوش،
کەمیک رقی هەلدەستاندم، ئەگەر ئەم رۆژەمان پیش
مردنیشی پیکەو بەسەر ببردایە، هەر بەم شیوەیە دەبوو.
لە لایەکی تریشەو، ناھەقی نەبوو وا بلتت. چەندین جار
من خۆم بپیارم دابوو لەگەڵیدا نەبم. زۆر سەرقال بووم،
زۆر هیلاک بووم، تا قەتم نەبوو. *دئیت بۆ کلتیسا؟ نا، سوپاس.*
دئیت بۆ نانی ئیوارە؟ بیوورە ناتوانم. دئیت سەرئیکم لئ
بدەئ؟ ناتوانم، رەنگە هەفتەئ داھاتوو بتوانم.
تۆ ئەو کاتژمێرانە بژمێرە، کە دەکرا لەگەڵ دایکتدا
بەسەریان بەریت، ئینجا دەزانیت تەمەنیکە بۆخۆی.

ئێستا دایکم دەستی گرتبووم. دواى مالى سیلما خان،
بۆ پیشەوە هەنگاومان نا، دیمەنەکە گۆرا و لە ژيانى چەند
کەسیندا بۆ ماوەی کەمکەم دەر کەوتین. هەندیکیانم وا
هاتەوە بیر، هاوڕییى کۆنى دایکم بن، هەندیکیان پیاوانیک
بوون، بە حال دەمناسین، پیاوانیک، رۆژیک لە رۆژان دایکمیان
بەدل بووبوو: قەساییک بە ناوی ئەرماندۆ، پاریزەرئیکى باج
بە ناوی هاوارد، لەگەڵ سەعاتچییەکی لووتپان بە ناوی

تهنیا یهک رۆژی تر

گێژ هارد. دایکم له گهل هه ریه کێکیاندا بو ساتیک داده نیشته،
زه رده خه نه یه کی ده کرد یان له به رده میاندا داده نیشته.

گوتم، "که واته ئیستا ئه مان بیر له تو ده که نه وه؟"

دایکم سه ری له قاند و گوتی، "ئهمم."

"له هه رکۆیه ک بیرت لی بکه نه وه، ده چی بو ئه و شوینه؟"

گوتی، "نا، هه موو شوینیکی نا."

که وتینه به رده م پیاویک، که له په نجه ریه که وه چاوی
له ده ره وه بریوو. دواتر پیاویکی ترمان له سه ر سیسه می
نه خۆشخانه بینی.

گوتم، "زۆر زۆرن."

"چارلی، ئه وانه پیاوی ئاسایی بوون. پیاوی به ریز بوون.
هه ندیکیان بیوه پیاو بوون."

"له گه لیاندا په یوه ندیت دروست کرد؟"

"نه خیر."

"ئهی ئه وان داوای په یوه ندییان لی کردی؟"

"زۆریش."

"ئهی بو ئیستا دیت بو لایان؟"

"وا بزانه م ه کری ژنانه." دایکم هه ر دوو ده ستی بو لووتی
به رز کرده وه، تا زه رده خه نه یه کی بچکۆله به شاریتته وه، ئینجا
به رده وام بوو، "هیستا هه ر خۆشه بزانی بیرت لی ده که نه وه،
خۆت تیده گی."

له ده موچاوی دایکم ورد بوومه وه. نکوولی له
جوانییه که ی نه ده کرا، به شیوه یه ک جوان بوو، که ته نانه ت
له کز تایی سه فتا کانی ته مه نیشیدا، له گهل ئه وه شدا پیستی
چهرچ بووبوو، هیستا هه ر که شخه ده ینواند، چاوه کانیشی

له ویدیو چاویلکه که یه وه بوون و قژیښی، که پوژیک له پوژان پهنگه په شه بریقه داره که هی ناسمانی نیوه شه و بو، نیستا پهنگی زیوی ناسمانیکی هه و راوی پاشنیوه پوژی گرتبوو. نه و پیاوانه دایکمیان وهک ژنیک دیبوو، به لام من هه رگیز به و شیوه یه نه مدیبوو. هه رگیز وهک پاولین - نه و ناوهی دایک و باوکی لیان نابوو - نه مناسیبوو، یان وهک پوژی - نه و ناوهی هاوړیکانی لیان نابوو - نه مبینیوو، ته نیا وهک دایه ناسیبوو، نه و ناوهی خوځم بوم دروست کردبوو. ته نیا ده متوانی به و شیوه یه بیه نیمه پیشچاوم، به ده سکیشی چیستخانه وه نانی نیواره بخاته سهر میزه که، یان من و هاوړیکانم بگه یه نیته سه نته ری بولینگه که.

پرسیم، "بو شووت نه کرده وه؟"

دایکم چاوی کز کرد، "چارلی، به سه."

"نا، به پرستمه. دواي نه وهی نیمه گوره بووین - هه ستت به ته نیایی نه ده کرد؟"

دایکم سهیری نه و لاوهی کرد و گوتی، "هه ندیک جار، به لی، به لام دواتر تو و پو بیرتا بوون به خاوه نی مندا، به مهش، من نه وهم بو دروست بوو، هه روه ها ژنه کانی هاوړیشم لیره هه بوون - ئی، نیتر خوټ ده زانی چارلی، سهاله کان بهم شیوه یه دین و تیده په پرن."

سهیری دایکم کرد. دایکم دهسته کانی به رز کرده وه و زه رده خه نه یه کی کرد. نه و خوشییه ساده یه ی گویگرتن له دایکم کاتیک باسی خوئی ده کرد، له بییری من چووبو وه وه. "ژیان خیرا تیده په پری، وا نییه چارلی؟" له ژیر لیوه وه گوتم، "با"

تهنیا یهک روژی تر

”خه یفه کات به فیرو بدین. هه میسه وا ده زانین کاتمان زور به دهسته وه ماوه.“
بیرم له و پوژانه ده کرده وه، که دابوومنه دهست بتلیک مهی. ئەو شه و گارانە ی به بیرم نه ده هاتنه وه. ئەو به یانینیانە ی تانیوه پو له خه و هه لئه ده ستام. ئەو هه موو کاته ی له هه لپه اتن له ده ست خوم به سه رم بردبوو.
دایکم گوتی، ”له بیرت دی...“ دهستی کرد به پیکه نین.
”که بو هالووین جلی مومیام له بهر کردبووی، که چی باران باری؟“

چاوم بریبه زه و بیبه که و گوتم، ”ژیانت ویران کردم.“
بیرم که وته وه که ته نانه ت ئەو کاته ش لومه ی خوم نه ده کرد و هه له که م هینا به سه ر که سیکی تر دا.

دایکم گوتی، ”ده بیته نانی ئیواره بخوی.“
له گه ل ئەم قسه یه دا، دووباره خومانم له چیشته خانه که ی ماله وه بینیه وه و بو دوایین جار پیکه وه له دهوری میزه خه که دانیشتین. له سه ر میزه که مریشک و باینجانی برژاو له سه ر برنجی زهرد دانرابوو، هه موو خورا که کان گه رم بوون، هه موویان ئاشنا بوون له لام، ئەو خورا کانه بوون، که دایکم سه دان جار بو من و خوشکه که می ئاماده کردبوون، به لام له جیاتی ئه وه هستی وری و سه رسامیه ی پیشتر ئەو پوژه له زوورده هه مبوو بوو، ئیستا ده ترسام و شوینم به خوم نه ده گرت، وهک ئەوه ی بزانه شتیکی خراب به پیه یه. دایکم نیگایه کی تی گرتم. دیار بوو خه می منی بوو، منیش هه ولم ناسه رنجی له سه ر خوم لا به رم.

گوتم، "باسی خیزانه که تم بؤ بکه."
گوتی، "پیشتر باسی هه موو ئه و شتانه م بؤ کردوی،
چارلی."

سهرم ده خولایه وه.

"دووباره بؤم باس بکه ره وه."

دووباره بؤی باس کردم هه وه. باسی نه نکم و باپیرمی
بؤ کردم، هه ردووکیان کۆچهر بووبوون و پیش ئه وهی من
له دایک بیم، مردبوون. باسی هه ردوو مامه کهی و پوره
شیته کهی بؤ کردم - که رازی نه ده بوو فیری ئینگیزی بییت
و هیشتا بروای به وه بوو هه ندیک بنه ماله جوره نه فره تیکیان
لی کراوه. باسی هه ردوو ئاموزاکهی بؤ کردم، جؤ و ئیدی،
که له ویست کۆست بوون. بؤ هه ریه که یان به سه رهاتیکی
بچووک هه بوو، که به هویانه وه له یه کتری جیا ده کرانه وه:
جؤ زور له بؤق ده ترسا، ئیدییش به پازده سالی هه ولی دابوو
بچیته هیزی ده ریاییه وه. له و کاته دا که دایکم باسی ئه مانه ی
بؤ ده کردم، زور گرنگ بوو رووداو و ورده کارییه کان به
ناوی که سه کانه وه به ستمه وه. کاتی خوی، که دایکم باسی
ئهم به سه رهاتانه ی بؤ ده کردین، من و رۆبیرتا بیتاقت
ده بووین، به لام چند سالتیک دوا ی ئه وه - دوا ی پرسه که ی
دایکم - ماریا پرسیاری له سه ر بنه ماله که مان لی کردم - کئی
چی کئی بوو - منیش نه مده زانی وه لامی بده مه وه.

بیرم نه مابوو. به شیککی گه وره ی میژووی خیزانه که مان
له گهل دایکدا مردبوو. هه رگیز نابیت به یلیت رابردوت به و
شیه وه ون بییت.

بویه ئهم جاره، کاتیک دایکم لقبه لقی دره ختی بنه ماله که مان

تەنیا يەك رۇژى تر

دەژمارد و بۆ ھەر كەسىك بەبىرى دەھاتەو، پەنجە يەكى
دەنوشتان دەو، مەن زۆر بەباشى گويم گرتىوو. دواچار كە
تەواو بوو، ھەردوو دەستى نا بە يەكەو و پەنجەكانى - وەك
كەسايەتتەكان - لىك گىر كرد.
ئىنجا بە ئاوازيكەو گوتى، "بە ھەرحااااا، ئەمە ھەموو..."
"دایە، بىرم دەكردى."

وشەكان ھەر لەخۇيانەو لە دەم ھاتنە دەرەو. دايكم
زەردەخەنە يەكى كرد، بەلام وەلامى نەدایەو. لەو دەچوو
بىر لە و رستە يەم بكاتەو، وەك چۆن ماسىگر تۆرەكەى كۆ
دەكاتەو، ئاوا مەبەستى پشت قسەكەمى كۆ دەكردەو.
دواتر لەگەل ئاوا بوونى خۆر لە ئاسۆو - جا ھەر
ئاسۆيەك بووبىت و ھىي ھەر دونيا يەك بووبىت - دايكم
گوتى، "چارلى، يەك شوينى تر ماوہ بۆى برۆين."

ئەو رۆژەي دەيوست پىي بدريتهوه

ئىستا دەبىت باسى دوايىن جارت بۆ بىكەم، كە تىايدا دايكم بەزىندوويى بىنى، لەگەل باسى ئەو شتەش كە كردم. هەشت سال پىش ئەم رووداوانە، لە ئاھەنگى جەژنى لەدايكبوونى حەفتاونۆ سالەي دايكمدا بووم. دايكم بەگالتەوہ دەيگوت، باشتر وايە هەموو بىن، چونكە لە سالى داھاتووەوہ، "ئىتر جاريكى تر بە كەس نالىم جەژنى لەدايكبوونمە." بىگومان لە شەستونۆ سالى و پەنجانۆ سالى و رەنگە بىستونۆ سالىشدا ئەمەي گوتىت.

ئاھەنگەكە برىتى بوو لە خواردنى نانى نيوەرۆ لە مالى خويان لە پاشنيوەرۆي رۆژي شەممەدا. ھاوسەرەكەم و كچەكەم ھاىبوون، پۆبىرتاي خوشكم و ئىليۆتى مىردى، لەگەل ھەرسى مندالەكەيان - ھەرە بچووكەكەيان، پىنج سال دەبوو، ناويشى پۆكسان بوو، بۆ ھەموو شوينىك پىلاوى بالىي لەپى دەكرد - ھەرۆھەا دوو دەرزەن خەلكى گەرەكەكەي سەردەمى مندالىم، لەنيوانياندا ئەو ژنە پىرانەي دايكم قژي بۆ چاك دەكردن. زۆربەي ئەو ژنانە، تەندروسىتيان خراپ بووبوو، يەككىيان لەسەر عەرەبانە بوو. لەگەل ئەوہشدا، ھەموو تازە قژيان بۆ جوان كرابوو، قژيان وەك خودە

تهنیا یهک رۆژی تر

به سپرای قژ به سهر سه ریانه وه رهق وهستا بوو، منیش له خۆم پرسى، تۆ بلییت دایکم ئەم ئاههنگه ی تهنها بۆ ئەوه رینک نه خستییت، تا دهرفه تیک بهم ژنانه بدات خۆیان جوان بکن.

ماریا خۆی پیادا هه لۆاسیم و گوتی، "دهمه وئ نه نه ئارایشتم بۆ بکا، باشه؟" جهسته چوارده ساله که ی ماریا هیشتا لاواز و سهیر بوو.

گوتم، "بۆ؟"

"چونکه هه ز ده کهم. گوتی ئەگه ر تۆ پازی ببی، بۆم دهکا."

سهیریکی کاسرینم کرد، شانێ پاته کاند. ماریا بۆکسی هیناش هینواشی له قۆلم ده دا و خیرا خیرا ده یگوت، "توو خوا -توو خوا -توو خوا... توو خوا -توو خوا -توو خوا؟"

پیشتر زۆرم گوت له سهر ئەوه ی ژیانم دوا ی به یسبۆل چند بیتام بوو، به لام ده بیت ئەوه بلییم، که بوونی ماریا تا که شت بوو جیاوازییه کی له ژیانمدا دروست کردبوو. گهرهترین خۆشیی ژیانێ خۆمم له ودا ده بینى. هه ولم ده دا باوکیکی باش بم بۆی، هه ولم ده دا بایه خ به شته بچووکه کان بدهم، دوا ی خواردنی په تاته ی فینگه ر، کاچه په که ی لیۆیم بۆ دهرسری، له سهر میزه بچووکه که ی - که سه عی له سهر ده کرد، له لایه وه داده نیشتم و یارمه تیم ده دا راهینانه کانی بیرکاری ته واو بکات. له ته مه نی یانزه سالی دا، کاتییک به بلوزیکی پشترو ته وه هاته خواره وه، ناردمه وه سه ره وه و بیم گۆری. هه میشه ش خیرا تۆپم بۆ فری ده دا، یان ده مبرد

تەنیا يەك پۇژى تر

زەنگى تەلەفۇن لە مالى دايكىدا دەكرا زور لىيدا، چونكى دايكىم ھەرگىز پەلەي لەو ئىشە نەدەكرد، كە دەستى تىيدا بوو، بۇ نمونە، دوايىن سووچى ژوورەكەي گەسك دەدا، يان دوايىن پەنجەرەي پاك دەكردەو، ئىنجا دەچوو وەلام بداتەو، وەك ئەوہى تا ئەو ساتەي ھەلى دەگرىت، ھىچ پروى نەدايىت.

لەبەر ئەوہى كەس بەلای تەلەفۇنەكەدا نەدەچوو، من چروم:

ئەگەر جارىكى تر بژيامايە و ئەو تەلەفۇنە لىي بدايەتەو، ئەم جارە لىي دەگەرپام بۇ خوى ھەر زەنگ لىيدات.

بەسەر غەلبەغەلبى خەلكەكەدا ھاوارم كرد، "ئەلوو؟" دايكىم ھىشتا ئەو ئامىرى تەلەفۇنە مۇدىلكونەي بەكار دەھىنا، كە پىي دەگوترا تەلەفۇنى كچە شازادە. وایەرەكەي بىست پى درىژ بوو، چونكى كاتىك دايكىم بە تەلەفۇن قسەي دەكرد، ھەزى دەكرد بىت و بچىت. تەلەفۇنەكەم توند نا بە گویمەوہ و دووبارە گوتم، "ئەلوو؟ ئەلووو؟" خرىك بوو دام دەخستەوہ، لەو ساتەدا گویم لە پياويك بوو، قورگى پاك دەكردەوہ.

ئىنجا باوكم گوتى، "چىك؟ ئەوہ توى؟"

سەرەتا وەلامم نەبوو، تاسابووم. ھەرچەندە ژمارەكەي دايكىم ھەرگىز نەگورابوو، بەلام قورس بوو باوہر بە خوم بكم باوكم پەيوەندىي پىوہ دەكرد. پۇيشتنى ئەو لەو مالە ھىندە لەپر و پروخىنەر بوو، كە بىستەوہى دەنگى

له و مالهدا، وهک گه رانه وهی پیاویک بو ناو بالاخانه یه کی
گرگرتوو وا بوو.

به چرپه گوتم، "به لن، منم."

"به دواتدا ده گه رام. ته له فونم بو مالهدا وه و نووسینگه که شت
کرد. دواتر گوتم رهنگه..."

"جه ژنی له دایکبوونی دایکمه."

گوتی، "ئا، راست ده که ی."

"ویستت قسه ی له گهل بکه ی؟"

ئهو قسه یه م به بی هیچ بیرکردنه وه یه ک کرد. ده موچاوی
باوکم هاته پیشچاو، که چون گالته ی به قسه که هاتوو.

"چیک، قسه م له گهل پیت گارنه ر کرد."

"پیت گارنه ر..."

"پیت گارنه ری زه پایره تر."

"به راست؟"

ته له فوننه که مم له گهل خووم برد و له میوانه کانم دور
خسته وه. دهستم گرت به دهنگبه ری ته له فوننه که وه و سه رنجی
دوو ژنی به ته منم دا، که له سه ر قه نه فه که دانیشتیوون و له
قاپی کاغه زدا زه لاته ی توونه یان ده خوارد.

باوکم گوتی، "یاریه کی ئولد تایمه رزیان^۱ هه یه، وا نییه؟
پیتیش پیی گوتم فریدی گونزالیس کشاوه ته وه. کیشه یه ک له

۱ یاری ئولد تایمه رز: نه ریتیکی باوی هه ندیک تیپی خولی یانه
پله یه که کانی به یسبوله، که تیایدا بو به رزراگرتنی دهسکه وته کانی یاریزانه
کونه کانی تیپه که یان، له یاری به یسبولدا یارییه ک له کاتژمیره سه ره تاکانی
پاشنیوه رۆدا و پیتش یارییه کی پاشنیوه رۆیه کی درهنگی کوتایی هه فته ی
تیپه که یان نه نجام دهن و له و یارییه دا یاریزانه کونه کان به شداری
دهکن.

تەنیا يەك رۆژى تر

كاروبارى فەرمىي گەشتە كەيدا دروست بوو. “

تېناگەم بۇ ئەمەم...”

“تازە لەو دەرنىگىرە پەيوەندى بە كەسى ترەو بەكەن،
تا جىيى بگىرتەو. بۇيە بە پىتم گوت خۇ چىك جارى ھەر
يارى دەكات.”

“باوگە، من ئىتر يارى ناكەم.”

“دەتوانى بلىي ئىستا ھەر يارى دەكەم. خۇ ئەو نازانى تۇ

لەكويىت و چى دەكەي.”

“يارى ئۆلد تايمەرز؟”

“ئى، ئىتر ئەويش گوتى، بەراست؟ چىك ھىشتا يارى دەكا؟
مىش گوتەم، ئەي چى، لەشولارىشى زور باش ماوئەتەو.”

“باوگە-”

“ئى، ئىتر پىت گوتى-”

“بابە-”

دەمزانى باوگە دەيوست بگات بە چى. يەكسەر زانىم.
تاكە كەس كە وازھىتوانى منى لە يارىي بەيسبۆل لەسەر
قورستر بوو، باوگە بوو.

“پىت دەلى، دەتخاتە ناو لىستى يارىزانەكانىەو. ھەموو
ئەوئەي لەسەرتە بىكەي، ئەوئەيە -”

“بابە، من تەنیا بۇ ماوئەي شەش ھەفتە-”

“وئەرە بۇ ئىرە-”

“يارىم لە خولى يانە پلەيەكەكان كىرەو-”

“كاتزىمىر دەي بەيانى-”

“تەنیا يارىم-”

“ئىنجا دواي ئەوئە-”

“ناکری یاری ئۆلد تایمەرز لەگەل-”

“چیک، کیشەت چییە؟”

زۆر رقم لەو پرسیارەیه: کیشەت چییە؟ هیچ وەلامیکی
باشم بۆ ئەو پرسیارە پێ نییە، جگە لە هیچ کیشەم نییە، ک
لەو کاتەشدا ئاشکرا بوو وەلامە راستەقینەکە ی من نەبوو.
هەناسەیهکی ساردم هەلکیشا، “گوتیان دەمخەنە لیستی
یاریزانە بەشداربوو وەکانەو؟”

“ئە ی من چیت پێ دەلیم-”

“بۆ ئەو یاری بکەم؟”

“ئەری تۆ کەری؟ ئیستا پیم گوتیت.”

“ئێ، ئەمە کە ی؟”

“سبەینی. دەستە ی بەرپۆه بەرانی یانە کەش دین و-”

“بابە، هەر سبەینی، سبەینی؟”

“بەلێ، سبەینی چییەتی؟”

“وا ئیستا سەعات سێی پاشنیوەرپۆیه.”

“لە شوینی دانیشتنی یاریزانان و راهینەرەکان دەبی. ئەو
پیاوانە دەبینیت و قسەیان لەگەل دادەمەزرینی.”
“کێ دەبینم؟”

“هەرکە سیک بی. ئەندرسن، مۆلینا، مایک یونز،
راهینەرەکە، پیاوێ سەرپووتاووێ. تۆ خۆت وا دەکە ی چاوت
پێیان بکەوێ. بەم شیوێ دەتوانی قسەیان لەگەل بکە ی، کێ
نالێ...”

“چی؟”

“باسی شتیکی گرنگ دەکری، پۆستیکی راهینەرایی،
پۆستی فێرکاریی گرتنی داری بەیسبۆل و تۆپهەلدان، یان

تەنیا يەك رۆژى تر

پۇستىك لە خولى يانە پلەدوۋەكاندا. ھەر ئەۋەندە قاچىك
بىكەيتە ئەۋديو دەرگاگەۋە-
"ئىنجا ئەۋان بۇ منيان بویت-"
"ئىتر ئەم شتانە بەم شىۋەيە-"
"لە كەيپەكەۋە دارى بەيسبۆلم-"
"... دىنە پىشەۋە، بەم شىۋەيە دىنە پىشەۋە، چىك. ئاۋا
پىك دەخەيتە ئەۋديو دەرگاگەۋە و..."
"بەلام من-"

"كاتىك ئەۋ جۆرە پۇستانە بەتال دەبن، شتەكە پەيوەستە
بەرەۋەي كى دەناسى و كى ناناسى-"
"بابە، من خۆم ئىشم ھەيە."

باۋكم بىدەنگ بوو. باۋكم دەيتۋانى، زياتر لە ھەر پياۋىكى
تر كە ناسىيىتم، بە بىدەنگبۈۋنەكەي برىندارت بكات.
ھەناسەيەكى دايەۋە و گوتى، "سەير بکە، من لاي خۆمەۋە
دەرفەتىكم بۇ پچريوى. دەتەۋى يان نا؟"

دەنگى باۋكم گۆرا، بوو بە دەنگى جەنگاۋەرە توورەكەي
ناۋى. باۋكم زۆر بەخىرايى، ھەر ۋەك ئەۋەي خۆم خۆزگەم
پى دەخواست، بوۋنى منى رەت كردهۋە. ئەمە ۋاي لى كىردم
بىلەممەۋە، بىگومان كە سەمىشمەۋە، شەرەكە دەدۆرپىنىت.

باۋكم گوتى، "ئىتر لەۋى مەمىنە. باشە؟"
"ئاخر جەژنى لەدايكبوۋنى دايكەم."
"ئى خۆ سبەينى جەژنى لەدايكبوۋنى نىيە."

كاتىك بىر لەۋ گىفتوگۈيە دەكەمەۋە، زۆر شت ھەن ھەز
دەكم بىگوتبان. ئەرى باۋكم ھىچ لاي گىرنگ بوو كە ئەۋ

پۆژە جەژنی لەدایکبوونی هاوسەری پیشووی بوو؟ بەراست نەیدەویست بزانی ت هاوسەرەکە ی پیشووی لەو پۆژەدا هەستی چۆن بوو؟ کێی لی بوو؟ مالهکه چۆن بوو؟ ئە ی ئایا دایکم هەرگیز بیری لە ئەو دەکردهوه؟ بەسۆزەوه؟ بەخرایی؟ بە هیچ شیوهیهک؟

زۆرن ئەو شتانە ی حەزم دەکرد لە باوکم بپرسینایه، بەلام لەجیاتیی ئەوه، گوتم پە یوهندی پیوه دهکه مه وه. تەلهفۆنهکەم داخستەوه و پیم دا ئەو دەرفهته ی باوکم بۆ ی "چرپیووم" لە مێشکەدا بیت و بچیت.

لە کاتێکدا دایکم کێکە قانیلا قاتقاتهکە ی قاش دەکرد و هەر قاشە ی دەخسته سەر قاپیکی کاغەز، من هەر بیرم لای ئەو بابەته بوو. کاتیک دیارییهکانیشی هەلپچری، من هەر بیرم لەوه دەکردهوه. تەنانەت ئەو کاتەش که من و ماریا پیکه وه لە دەوری بووین بۆ گرتنی وینەیهک، هەر بیرم لای بابەتهکه بوو. ماریا پشتچاوی مۆری بۆ کرابوو، ئیدیسی هاوپی دایکیشم، کامیراکە ی بەرز کردبووه وه و گوئی، "یهک، دوو... ئای، بوهستن، داخی ئەم شته، هەر فیئر نابم چۆن ئیش دهکا."

یان تەنانەت که لهویدا بۆ وینەکه وهستا بووین و زهردەخه نه مان خستبووه سەر لیومان، من شیوازی پاره شانندی داری به یسیبۆله که مم دههینایه بهرچاوی خۆم. ههولم دهدا دل بدهمه شتهکه و تهواو هۆشم لای جەژنی لەدایکبوونهکە ی دایکم بیت، بەلام باوکم - که له زۆر پوووه وه وهک دزیک وا بوو - بیر و هۆشمی دزیبوو. پیش ئەوه ی قاپه سهفه ریهکان فری بدین، من چوو بوومه ژیرزه مینه که

و لهوئى به تلهفون خهريك بووم بليتى دوايين گهشتى
ناسمانى ئهو روزهه دهبرى.
دايكم هميشه رستهكانى به "كوپى باش به..." دهست
پى دهكرد، بۇ نمونه، "كوپى باش به و ئهو خوله ببهره
دهرهوه..." يان، "كوپى باش به و برؤ لهو دوكانه..." بهلام
به يهك پهيوهنديى تلهفونى، ئهو كوره باشه ي ئهو روزه
بۇ مالى دايكم هاتبوو، به پهله رويشت و كوپىكى تر جىي
گرتهوه.

ناچار بووم درؤ له گهل هموو ئهوانه بكه م، كه لهويدا
بوون. شتهكه قورس نه بوو. هميشه بيته ليكم بۇ كاروبارى
ئيش پى بوو، له سهره وه دام نا و چووم له تلهفونه كه ي
خواره وه پهيوهنديم پئوه كرد، ئينجا خيرا هاتمه وه سهره وه.
بيته كه له به ردهم كاسريندا لىي دها، منيش خوم توورپه
نشان دا و بوله بولم كرد و گوتم، "شه ممانيش وازم لى
ناهينن."

خوم وا دهر خست پهيوهنديان پئوه ده كه مه وه. خوم
بيتاهت نيشاندا و درويه كم دروست كرد، گوايه ده بيت به
فرؤكه بچم بولاي كوپارىك، كه تهنه دهيتوانى يه كشه ممان
كوبوونه وه مان له گه لدا بكات، ئينجا دريژه م دايه و باسى
ئهو م كرد، كه ئهو به زمه چهند ناخوشه!

دايكم پرسىي، "ناكرى چاوه پى بكه ن؟"

گوتم، "ئاخر! زور بي مانايه!"

"قهينا، به لام سبه ينى پي كه وه قاوه لتي ده خوين."

"ئى، ئيستا ده تهوئى من چى بكه م؟"

”ناکری پھیوہندیان پیوہ بکھیتہوہ؟“

توورہ بووم و دہنگم بہرز کردہوہ، ”نا، دایہ، ناتوانم
پھیوہندیان پیوہ بکھمہوہ.“

دایکم سہری داخست و ہناسہیہکم ہلکیشا. تا زورتر
بہرگری لہ درویہک بکھیت، زیاتر توورہ دہبیت.

کاترمیٹریک دواتر، تاکسییہک ہاتہ بہردہم مالی دایکم
و دہستم دایہ جانتاکہم. باوہشم بہ کاسرین و ماریادا
کرد، ہردووکیان بہزور زہردہخہنہیہکیان خستبووہ سہر
لیویان، کہ زیاتر لہ مؤرہ دہچوو. ہاوارم لی کردن، ”خواتان
لہگہل،“ ئەوانیش ہاواریان کردہوہ، ”خوات لہگہل... بای...
سہرکہوتوو بیت.“

دوایین دہنگ، دہنگی دایکم بوو بہسہر دہنگی ہموویاندا
بہرز بووہوہ و گوتی، ”چارلییی، خوشم دہ-“
دہرگای تاکسییہکہم لہ نیوہی رستہکہدا داخست.
ٹیتر دواي ئەوہ، ہہرگیز جاریکی تر دایکم نہمینییہوہ.

ئەو جارانهى دايكم پشتى منى گرت

ھاسەرەكەم دەلەيت، "بەلام تۆ چى لەسەر بەرپۆھەبردنى
رېستوران ت دەزانى؟"

منىش دەلەيم، "رېستوران نىيە، بارىكى وەرزشىيە."
لە دەورى مىزى نانخواردنەكەمان دانىشتوووين. دايكىشى
لىيە و يارىي باوباو لەگەل ماريادا دەكات. ئەمە دوای
وازەيتانمە لە بەيسبۆل. ھاورپىيەكەم دەيەويت لە ئىشىكى
نازەدا بىم بە ھاوبەشى.

كاسرىن دەلەيت، "ئەي بەرپۆھەبردنى بار قورس نىيە؟ نابى
ھەندىك شتى لەسەر بزانى؟"

منىش دەلەيم، "ئەو خۆي ئەو شتانه دەزانى."

كاسرىن دەپرسىت، "ئەي دايە، تۆ رات چىيە؟"

دايكم دەستەكانى ماريادەگرىت و بەرزىان دەكاتەو و
نزميان دەكاتەو، ئىنجا دەپرسىت، "چارلى، دەبى بە شەویش
لە ئىش بى؟"

"ھا؟"

"بە شەو. دەبى بە شەویش بچى بۆ ئىش؟"

"دايە، من وەبەرھىنەكەم، خۆ خۆم خزمەتى ميوانەكان
ناكەم."

کاسرین دلایت، "بەس ئەو پارهیهکی زۆری دەوی." منیش دەلیم، "ئەگەر پاره نەکەیتە پرۆژە ی و بەرھینانەو، پارهش پەیدا ناکە ی." کاسرین دلایت، "جگە لەمە، هیچ شتیکی تر لە ئیشەکەدا نییە؟"

بە دەنگی بەرز هەناسە یە ک دەدەمەو. لە راستیدا، نازانم چی تر لە ئیشەکەدا هە یە. کە وەرزشیک دەکەیت، خۆت وا رادەھینیت زۆر بیر لە هیچ شتیکی تر نەکەیتەو. خۆم نایەتە پێشچا و لە پشت میزیکەو دانیشتیم. ئەمە بارە، باشیش لە بار دەزانم. دەمیکە پە یووەستبوون بە ئەلکھولەو بوو بە بەشیک لە ژیا نی پۆژانەم و لە دلی خۆمدا لام خۆشە ئاوا بە ئاسانی لە بەردەستما بیت. جگە لەو ی شوینەکە وشە ی وەرزشی تیدا یە.

دایکم دەپرسیت، "لە کوئیە؟"

"نزیکی نیوکاتژمیر لیرەو دوورە."

"پێویستە چەندیک بجیتە ئەو ی؟"

"نازانم."

"بەلام بە شە و ناچی، وایە؟"

"بۆچی بەردەوام پرسیاری شە وانم لی دەکە ی؟"

دایکم پەنجەکانی لە بەردەم دەموچاوی ماریادا با دەدات و دلایت، "ئاخر چارلی گیان، تۆ کچیکت هە یە."

سەرم رادەووەشینم و دەلیم، "دەزانم، دایە، دەزانم."

کاسرین هەلدەستیتە سەر پی و بەدەم کوکردنەو ی قاپەکانەو دەلایت، "من دەترسم، زۆر راستگو یانە، دەترسم و تەواو."

تهنیا یهک روژی تر

له کورسییه که مدا پۆ دهچم و سهرم کز دهکه م. کاتیک سهرم بهرز دهکه مه وه، ده بینم دایکم سهیرم دهکات. په نجه یهک دهخاته ژیر چه ناگه یه وه و چه ناگه ی که میک بهرز دهکاته وه، ئەمه شیوازی خویه تی بو ئە وهی پیم بلیت که ده بییت منیش چه ناگه م بهرز بکه مه وه.

دایکم به دهنگی بهرز رای دهگه یه نیت، "دهزانن من پیم چۆنه؟ من پیم وایه ده بی له ژیاندا شت تاقی بکه یته وه. چارلی، باوه پت بهم ئیشه هه یه؟" به بهلی سهرم دهله قینم.

"باوه پ و تیکۆشان و خوشه ویستی، ئەم شتت هه بن، ده توانی هه موو شتیک بکه ی."

ریک داده نیشمه وه و ژنه که م شانی پاده ته کینیت. که شی ژووره که ده گۆریت. ئەگه ره کانی سه رگرتنی ئیشه که باشتر ده ره ده که ون.

چهند مانگیک دوا ی ئە وه، باره وه رزشییه که ده کریته وه. دوو سال دواتر، داده خریت.

وا دیاره، بو گه یشتنه سه رکه وتن، زیاترت له و سی شته پیوستن، که دایکم گوتنی، لانی که م ئە گه ره له جیهانه که ی دایکیشمدا وا نه بوو بییت، له وهی مندا وا بوو.

ياريه كه

شهوې پيش ياريه كه له باشتريڼ ئوتيل مامه وه، ئه مهش
پوژگاري ياريكردنم و ئه و گه شتانه ي بير خسته وه، كه به
پاس ده مانكردن. نه مده تواني بخه وم. ده مگوت ئاخو ده بيت
چند كه س بين بو سه يري ياريه كه، ده مپرسی تو بلنيت
بتوانم يه ك توپيش ليدم. كاترمير پينج و نيو هه ستام،
تا تو زيک خوم بكيشمه وه. گلپه سووره كه ي ته له فونه كه م
داگيرسابوو. ته له فونم بو پرسگه كه كرد. نزيكه ي بيست
جاريك زهنگي ليدا.

دواچار يه كيك وه لامی دامه وه. گوتم، "گلپي ته له فونه كه م
داگيرساوه، ئه مهش مانای ئه وه يه نامم بو هاتووه."
دهنگه كه به بوله بول گوتی، "يه ك خوله ك... به لي، پوستيكت
بو هاتووه."

چوومه خواره وه. سكرتيره كه پاكه تيكي پيلاوي كوني
پيم دا. ناوي من له سه ر له زگه يه ك به سه ره كه يه وه نرابوو.
سكرتيره كه باويشكي ده دا. پاكه ته كه م هه لپچري.
ئو پيلاوانه بوون، كه كاتي خوي ياريم پيوه ده كردن.
ديار بوو ئه و چند ساله باوكم هلي گرتبوون. له وهش
ده چوو، به بي ئه وه ي په يوه ندي به ژووره كه مه وه بكات، شه و

تەنیا يەك رۇژى تر

لەوى بۇى دانابم. لە پاكتەكەدا بۇ تىبىنىيەك گەرام، بەلام
ھېچى تىدا نەبوو، تەنیا پىلاوھەكانم بوون، بە خۇيان و ھەموو
دروشاويىيە كۆنەكانى سەريانەوھ.

زور گەيشتمە گۆرەپانەكە. وەك راھاتبووم، بە تاكسىيەكەم
گوت لاي دەرگاي چوونەژوورەوھى ياريزانەكانەوھ دام
بەزىنىت، بەلام پاسەوانەكە پىى گوتم بچم بۇ دەرگاي
چوونەژوورەوھى كارمەندەكان، كە بىرە و ھوت دۆگ
فروشەكانىش ھەر لەويوھ دەچوونە ژوورەوھ. گۆرەپانەكە
چۆل بوو، پارەوھەكان بۇنى سۆسجيان لى دەھات. گەرانەوھ
بۇئە شويئە ھەستىكى سەيرى پى دەبەخشىم. چەندىن
سال پەر بە دل ھەزم دەكرد جارىكى تر وەك ياريزان بچمەوھ
بۇئە شويئە، بەلام ئىستا، لەگەل ھاوپى ياريزانەكانى
ترمدا، وەك بانگەشەكەرىكى تىپە كۆنەكەم گەرابوومەوھ. لە
يارىيەكەدا، بەنۆرە دەچوويئە يارىگەكەوھ، تا ئەو سەردەمەى
خۇمان بەبىر خەلك بەئىنىئەوھ – ئەوھش رىگەيەك بوو بۇ
فروشتنى بلىت، وەك ئەوھى لە بۇنەكانى كاپ دەى، بۆل دەى،
فايەر وۆركز دەيدا دەكرىت.

ژوورىكى خۇگۆرپىنى زيادەم دۆزىيەوھ، كە دەبوو لەوى
خۇمان بگۆرپىن. بەردەستىك لاي دەرگاكوھ وەستابوو.
لەسەر لىستەكە خەتىكى بە ناوھەكەمدا ھىئا و جلەكانى پى
دام.

پرسىم، "لەكوى دەتوانم..."

بەردەستەكە پەنجەى بۇ رىزىك لۆكەرى ئاسن پاكىشا،
كە بۇيەى رۇنىى شىن كرابوون، "لەوى."

له سووچینګدا، دوو پیاوی سهرسپی خهریکی قسه
 بوون. بهبی نهوهی قسهکانیان بیرن، سهریکیان بو
 لهقاند. ههستیکی سهریر بوو، وهک نهوه وا بوو چووبم
 بو ناههنگی بهکتریبیننهوهی خویندکارانی پوئیکی تر، بهلام
 لهگهل نهوهشدا، خو من تهنیا شهش ههفته له خولی یانه
 پلهیهکهکاندا بووبووم. نهوه نهبوو هاوړی ههزارساله لهوی
 دروست کردییت.

لهسهر پستی کراسهکه، به دهزوو وشهی بینیتو چنرابوو،
 بهلام که له نزیکهوه لپی ورد بوومهوه، بینیم قوماشهکه
 جیی ناویکی تری پیوه دیار بوو، که پیشتر پیوهی بووبوو.
 کراسهکه کرد به سهرمدا و قولهکانم پیدا کرد.
 کاتیک کراسهکه م پراکشایه خوارهوه و ئاورم دایهوه،
 بینیم ویلی جاکسن، که به بومبهاوئیر ناسرابوو، لهولامهوه
 وهستابوو.

هموو جاکسنیان دهناسی. له بهتوپداکشانداندا زور
 لیتهاتوو بوو، له کاتی یاریدا به بههیزی و لهخوباییبونهکهی
 ناسرابوو. جاریکیان، له کاتی زیادکراودا، دارهکهی به
 ئاراستهی سنووری لای راستی گورهپانهکهدا پراوهشاندا،
 بو نهوهی به توبهکهدا بکشیت، ئینجا بهوپهری خیرایی
 به چواردهوری هموو بنکهکاندا پای کرد و گهیشتهوه لای
 بنکهی توبهلهدانهکه. له هموو تهمنی وهرزشیتدا یهک جار
 شتی وا بکهیت، ئیتر ناوت بهنمیری دهمینتتهوه، بهتاییهت
 کاتیک چهندین جار لهسهر تهلهفزیون نهو دیمهنه دووباره
 دهکهنهوه. جاکسنیش بوخوی بهوه بوو به نهر.

تهنیا بهک رۆژی تر

ئێستاش ئهو پیاوه له سهر كورسییهکی بپهشت، له ته نیهشت
منهوه دانیهشتبوو. هه رگیز له ته مه نمدا یاریم له گه ل جاکسن
نه کردبوو. پیاویکی خه په بوو، تا راده یهک له تراکسوده
قه یفه که یدا ئاوساو دهر ده که وت، که چی له گه ل ئه وه شدا،
هیهشتا جوړیک له شاهانه بوونی تیدا مابوو. سه ریکی بو
له قاندم، منیش سه رم بو له قانده وه.
گوته، ”چۆنی؟“

دهستم بو ته وقه راکیشا و گوتم، ”چیک بینیتۆم.“ سه ری
په نجه کانی ناوه راستی گرتم و رای کیشان. ناوی خۆی
نه گوت. ئاشکرا بوو که پتویستی نه ده کرد ناوی خۆی بلیت.
”ئێ، چهک، ئیستا به چییه وه خه ریکی؟“

ناوه که مم بو راست نه کرده وه. پیم گوت که له بواری
”به بازارکردن“ دا کارم ده کرد.
لیم پرسی، ”ئه ی تۆ؟ هیهشتا هه ر له راگه یاندندا کار
ده که ی؟“

”ئئم، زۆر نا. ئیستا زیاتر خه ریکی وه به رهیتانم.“
سه ریکم له قاند، ”چاکه. ئێ، ئێ. ئیشیکی باشه.
وه به رهیتان.“

گوته، ”به سه رمایه ی هاوبه ش. هه ندیک شه لته ر و
کو مپانیای متمانه و شتی له و جو ره مان کردۆته وه. زۆر به یان
هاوبه شین.“

جاریکی تر سه رم له قاند. ههستم به گه مژه یی ده کرد، وا
له زوو وه جله کانم له بهر کردبوو.

گوته، ”تۆش له بازاردای؟“
له پی دهستم ئه مدیو و ئه ودیو پی کرد، ”خۆی ده زانی

چۆنه، لیره و لهوی بۆخۆم خه‌ریکم. "ئه‌وه درۆ بو. نه لیره و نه له‌ویی بازاردا، خه‌ریکی هیچ شتیگ نه‌بووم. لیم ورد بووه‌وه و چه‌ناگه‌ی له‌قاند. "باشه، سه‌یر بکه، ده‌توانم یه‌کیکت بۆ بدۆزمه‌وه یارمه‌تیت بدا."

بۆ ساتیگ خه‌ریک بوو ئه‌م گفتوگۆیه شتیگی لئ شین بییت. جاکسنی به‌ناوبانگ ئاماده بوو یه‌کیکم بۆ بدۆزیته‌وه، منیش له‌ خایالمدا بیرم له‌و پاره‌یه ده‌کرده‌وه، که ده‌بوو بیخه‌مه ئیشه‌که‌وه و نه‌شمبوو، به‌لام له‌ کاتیگدا ده‌ستی ده‌برد بۆ گیرفانی - پیم وا بییت بۆ ئه‌وه‌ی کارتیگی خۆی ده‌ر به‌یئیت - یه‌کیگ هاواری لئ کرد، "جاکسنه گۆیره‌که!" هه‌ردووگمان ئاوړمان دایه‌وه و سه‌پایگ ئه‌لیکزانده‌رمان بینی، ئه‌و و جاکسن هینده به‌توندی باوه‌شیان به‌یه‌کدا کرد، خه‌ریک بوو خۆیان به‌ مندا بکیشن. ناچار بووم بچمه ئه‌ولاتره‌وه. یه‌ک خوله‌ک دوا‌ی ئه‌وه، هه‌ردووکیان له‌وبه‌ری ژووره‌که بوون و یاریزانی تر چوارده‌وریان دابوون، هیوا‌ی به‌ده‌سته‌هینانی سه‌رمایه‌ی هاوبه‌شی منیش، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی خایاند.

یارییه‌که‌ی ئیمه، یه‌ک کاتژمیر پیم یارییه سه‌ره‌کیه‌که‌ی ئه‌و پۆژه ده‌کرا، له‌به‌ر ئه‌وه، کاتیگ ده‌ستمان پئ کرد، زۆربه‌ی کورسی هانده‌ران چۆل بوون. ده‌نگی ئۆرگانیک به‌رز بووه‌وه و پيشکه‌شکاره‌که له‌ بلنگۆکانه‌وه به‌خیره‌هاتی ئاماده‌بووه تاکوته‌راکانی کرد. به‌پیی ئه‌لفبی ئیمه‌یان به‌ ئاماده‌بووان ناساند و به‌ یاریزانیگی هیلئ به‌رگری، به‌ ناوی

ته نیا یهک رۆژی تر

دهستی نه لیباک، دهستیان پی کرد، که له کوتایی چلهکاندا یاری کردبوو، دواي نهو، بیی باربوسا، ناسراو به بربو، دواي نهویش یاریزانیکی به ناوبانگی هیلی ناوهندی سالی شهستهکان، که پیکه نینیکی گه وره له سه ر ده موچاوی بوو. بیی باربوسا به دهستر او ه شانده وه رای کرده گۆره پانه که وه. کاتیک ناوی من خویند رایه وه، هانده ره کان هیشتا چه پله یان بو نهو لیده دا. پیشکه شکاره که گوتی، "له تپی یه که می پاله وانه کانی سالی ۱۹۷۳..." دهتوانی که میک دوودلی له دهنگیدا ههست پی بکهیت، "تۆپگره وه، چارلز بینیتۆوۆ." له پر دهنگی چه پله کان کز بوو، گروتینه که شیان گۆرا، وهک جۆریک له به ره وشتی چه پله یان لیده دا.

به خیرایی له شوینی دانیشتنی یاریزانه کانه وه ده ر په ریم و خه ریک بوو پی بنیم به پیی باربوسادا. ده موست پیش نه وهی دهنگی چه پله کان نه مینیت، جیی خۆم بگرم، بو نه وهی له و بیده نگیه شه رمه زار که ره رزگارم بییت، که دلنیام تیایدا گویم له دهنگی پیی خۆم ده بوو له سه ر خۆله که. باوکم له شوینیک، له ناو جه نجالییه که دا دانیشتبوو، وا ده هاته به رچاوم که دهستی له سه ر سینگی خستییته سه ر یهک، چونکه ده مزانی چه پله لینهادات.

ئینجا با باسی یارییه که بکه م. شوینی دانیشتنی یاریزانان دهتگوت ویستگهی شه مهنده فهره، پیوان به ده م پینخشاندن له زهوییه که دههاتن و دهچوون، دهستیان ده دایه داری به یسبۆل، خه ریک بوو به ر یهک ده که وتن و پیلاره وه رزشییه کانیان زرمهی له زهوییه کۆنکریتییه که دههیتنا. یهک گیم یاریم کرد،

بەلام یەك گیم بۆ من زۆر زۆر بوو، دواى ئەو ھەموو سالە لە دابران، ھەر لە تۆپھەلدانى سییەمدا، بە ھۆی خۆنووشتانەو، ھەستم کرد رانەکانم دەسووتینەو. بەردەوام قورساییی خۆم لەم پێیەو دەخستە سەر ئەو پی، تا دواجار یاریزانیکى تۆپھەلدان، کە پیاویکی بالابەرزى قۆلتووکن بوو بە ناوی تیدی سلاوتەرەر، گوتی، "ئەرى کاکە، ناکرئ ئەو ھەندە ھەلبەز و دابەز نەکەى؟"

پیم وا بیت بۆ تەماشاکەرەن شتەکە لە بەیسبۆل دەچوو. ھەشت یاریزان لە ھەر ھەوێ ناوچەى تۆپھەلدانەکە بوون، ئەو یاریزانەى لى بوو، کە تۆپەکە ھەلدەدات، لەگەل ئەو یاریزانەى بە دار لە تۆپەکە دەدات و یەك ناو بژیوانیش بە بەرگی رەشەو، بەلام لە راستیدا یاریکردنەکەمان ھیچ لەو ھیز و خیراییى جوولەى جارانی تیدا نەما بوو. جوولەمان سەیر و رەق بوو بوو، دارپاوەشان دێمان قورس، تۆپھەلدانمان بەرز و بەھەلپە، زۆر بەرز لیمان دەدا.

لە شوینی دانیشتنى یاریزانەکان، پیاوی ورگزیلى لى بوون، کە دیار بوو لە بەرامبەر پیریدا خویان دابوو بە دەستەو و بەگالتەو دەیانگوت، "لە راي خوا، یەکیک ئۆکسجینمان فریا بخات!" لە ھەمان کاتیشدا ھەندیک پیاوی لى بوون، کە ھیشتا باوەرپیان بەو یاسایە ھەبوو، کە دەبیت ھەموو یارییەك بەجیددی وەر بگرن. لە تەنیشت یاریزانیکى پیری پۆرتۆریکۆییەو دانیشتبووم، کە یاریزانى ھیلی بەرگری بوو، بە لایەنى کەمیشەو، تەمەنى شەست سال دەبوو، بەردەوام تووتنى جوراوی تف دەکردەو سەر زەویەکە و لەبەر خۆیەو دەیگوت، "ئافەرم کورپینە، ئافەرم..."

تەنیا يەك رۆژى تر

كاتىك دواچار سەرەى من هات بە تۆپەكەدا بکیشم، نیوه
که متری کورسییه کان خه لکیان له سەر مابوو. يەك-دوو جار
بۆ تاقیکردنەوه داره کهم راوه شاند، ئینجا چوومه ناوچهی
کیشان به تۆپەكەدا. خۆر له پشت هه وریکه وه شاردرایه وه.
گویم له دستگیریک بوو هاواری کرد. ههستم ده کرد ئارهقه
به ملامدا دیته خواره وه. قورساییی خۆم له سەر ئەم پیوه
دهخسته سەر ئەو پی. له گهڵ ئەوهی له ژيانمدا میلیونیک
جار ئەمهم کردبوو - دهستم له دهسکی داره که توند کرد،
شانه کانم بهرز کرده وه، دهموچاوم جیددی کرد، چاوم کز
کرد - که چی دلم په له په ل لیی دها. وا بزانه تهنه دهمویست
زیاتر له چهند چرکه یه کی کهم بهرگه بگرم. يه کهم تۆپم
بۆ هه لدره. چروو کم کرد. ناوبژیوانه که هاواری کرد، "یه کهم
تۆپ، سووتا." ویستم سوپاسی بکه م.

ئایا هه رگیز کاتیک شتیک روو ده دات، بیر له وه ده که یته وه
له شوینیکی تر چی روو ده دات؟ دایکم، دواى جیابوونه وهی
له باو کم، کاتی خۆر ئاوابوون له هه یوانی پشته وه ده وه ستا،
جگه ره یه کی داده گیرساند و ده یگوت، "چارلی، له کاتیکدا لیتره
خۆر ئاوا ده بی، له شوینیکی تری جیهان خۆر هه لدی. له
ئوستورالیا یان چین، یان شوینیک له و شوینانه. ده توانی له
ئینسایکلۆپیدیا که دا ئەمه بدۆزیته وه."

دایکم دوو که لی جگه ره که ی له هه واکه دا په رش ده کرده وه
و چاوی ده برییه ریزه هه وشه لاکیشه بییه کانی پشته وهی
ماله کان، که پر بوون له تهناف و جۆلانه، ئینجا ده یگوت،
"تونیا یه کی گه وره یه. له هه موو کاتیکدا، له هه رشوینه شتیک

پوو دەدات!

ئەو قسە یە راست بوو. لە ھەموو کاتیکدا، لە ھەر شوێنە شتیک پوو دەدات. بۆیە لەو یارییەدا، کاتیک لە ناوچە ی کیشان بە تۆپدا و ھەستا بووم و سەیری ئەو یاریزانە سەر سپیەم دەکرد کە تۆپە کە ی بۆ ھەل دەدام - یاریزانە کە ھیزی دایە بەر خۆی و ویستی تۆپە کە م بە خیرایی بۆ ھەل بەدات، بە لام ئیستا خیراییە کە ی ئاسایی بوو. تۆپە کە بەرەو سنگم ھات، منیش دارە کە م پراو ھشاندا و بەر تۆپە کە کەوت و گویم لە زرمە یە ک بوو، کە گوئیە کانم زۆر ئاشنا بوون پیی. منیش، کە پیم وا بوو شتیک زۆر سەرنج پراکیشم کردوو، ھەر بە حیسایی جارن دارە کە م فری دا و بە بی ئەو ی بیرم بیست قاچ و قۆلە کانم ئەو توانایە یان تیدا نە ماو ھ کە پۆژیک لە پۆژان ھە یانبوو، بە بی ئەو ی بیرم بیست کاتیک دە چیتە تە مە نەو، سنوورە کان یاریگە کە لە لات دوورتر دە نوینن، دەستم کرد بە پاکردن. دوا جار سەرم ھە لبری و بینیم لە بری ئەو ی تۆپە کە م بۆ ناو ناوچە یاساییە کە ھە لدا بیست، خستبوومە دەرەو ی سنوورە کە و بۆ ئەو ی خال تۆمار بکە م، دە بوو بە ھەر چوار بنکە کە دا پابکە م، لە ولاشەو ھ تۆپە کە م بە سەر بە شی ناو ھو ی گۆرە پانە کە دا بەرز بوو بوو ھو ھ و خەریک بوو دە کەوتە ناو ئەو دەستکیشە ی یاریزان ی بنکە ی دوو، کە بۆ گرتنەو ی ئامادە ی کرد بوو. لیدانە کە م لەو لیدانانە بوو، کە گرتنەو ی ئاسان بوو، واتا ھە ولکی بیئە نجامم دا بوو، ھیچم نە دە کرد بە ھیچ، دەنگیکیش لە می شکمدا دە یگوت، "واز بیئە! بو ھستە!" لە کاتیکدا دەستکیشی یاریزانە کە ی بنکە ی دوو دوا یین تۆپی منی لەو یارییە شیتانە یە دا دە گو شی - لە

تەنیا يەك پۇژى تر

كاتىكدا ھەموو ئەم شتانه پوويان دەدا، ۋەك دايكم جاريكيان
گوتبووى، لە پىپەر فيل شتيكى تر پووى دەدا.

لەو كاتەدا راديۆكەى دايكم، كە لە ھەمان كاتدا كاتزميريش
بوو، گورانيى تىپىكى موسيقاي بەناوبانگى ليدەدا. دايكم تازە
سەرينەكانى راۋەشاندىبوو تا قەلەو دەر بکەون، خوشى ۋەك
بووكەشوشەيەكى شكاو لەسەر زەويى ژوورى خەوتنەكە
گرمۆلە بووبوو. دايكم بۆيە چووبوو بۆ ئەوي، تا بەدوای
چاويلكە سوورە تازەكەيدا بگەریت، ئيتەر لەوي، لەناكاو
تەندروستى تىك چووبوو.

جەلتە لىي دابوو و دواين ھەناسەكانى ژيانى خۆى دەدا.

که یارییه که ته واو بوو، به تونیله که دا گه راینه وه ژووره وه
و به لای یاریزانه نوکاندا تیپه رین. هه ردوو لا له یه کتر ورد
ده بووینه وه. ئەوان گهنج و پیستساف بوون، ئیمهش قه له و
و سه رپووتاوه. سه رم بو کورپکی گهنجی که ته، که ماسکی
یاریزانی توپگره وهی له ده موچاودا بوو، له قاند. وهک ئەوه
وا بوو له کاتیکدا ده هاتمه وه ژووره وه، خوّم ببینم ده چیته
ده ره وه.

له ژووری خوگورینه که، به په له خوّم کو کرده وه. هه ندیک
له یاریزانه کونه کان خویان شت، به لام شته که بیمانا بوو،
چونکه بایی ئەوه نده هیلاک نه بوو بووین خوّمان بشوین.
به شی سه ره وهی جلی یارییه کانم قه د کرد و وهک یادگاری
بو خوّم هه لگرتن. زنجیری جانتاکه م داخست. ته واو خوّم
گورپی و بو چهند خوله کیک له وی دانیشتم، به لام دواتر له وه
نه ده چوو ئەو دانیشتنه م هیچ مانایه کی هه بیت.

چون له ده رگای کارمه نده کانه وه چوو بوومه ژووره وه،
ئاوا چوو مه وه ده ره وه. باوکم له ده ره وه بوو، جگه ره ی
ده کیشا و سه یری ئاسمانی ده کرد. سه رسام دیار بوو به
ببینم.

پیلاره وهرزشییه کانم به ده ستمه وه بهرز کرده وه و گوتم،
”سو پاس بو پیلاره کان.“

تهنیا یهک روژی تر

باوکم به بیزارییه وه گوتی، "ئه وه چی دهکیت له دهره وه؟
کهسی لی نییه له ویی قسهی له گهل بکهی؟"
به گالته جارییه وه هه ناسه یهکی کورتم دایه وه. گوتم،
"نازانم، بابه. وا بزانه بویه هاتمه دهره وه، تا سلاویک له تو
بکه م. نزیکه ی دوو ساله نه مدیوی."
باوکم به قیزه وه سه ری راوه شانده و گوتی، "بو خاتری
خوا. به ته مای به قسه کردن له گهل من، بیته وه به شت؟"

چیک هه‌والی مردنی دایکی ده‌بیستیت

“ئه‌لوو؟”

دهنگی هاوسه‌ره‌که‌م ده‌له‌رزی و بیتاقه‌تی تی‌دا
ده‌خویندرا‌یه‌وه.

گوتم، “به‌لی. منم. ببووره‌که-”

“ئاخ‌خوایه‌گیان! چیک، نه‌مانده‌زانی په‌یوه‌ندی به‌کویوه
بکه‌ین و چۆن بتدۆزینه‌وه.”

به‌خۆم و درۆکانمه‌وه‌ئاماده‌بووم - ک‌ریاره‌که...
کۆبوونه‌وه‌که... هه‌ر‌هه‌موو درۆکانم ئاماده‌بوون، به‌لام‌له
ساتیکدا هه‌موو وه‌ک‌خشت، یه‌ک‌له‌دوای‌یه‌ک، که‌وتن.
گوتم، “چی‌بووه؟”

“دایکت... ئۆف‌خوایه‌گیان، چیک. باشه‌تۆ‌له‌کوی‌بووی؟
نه‌مانتوانی...”

“چییه؟ چی‌بووه؟”

کاسرین‌ده‌ستی‌کرد‌به‌گریان‌و‌هه‌ناسه‌برکیتی‌پن‌که‌وت.

گوتم، “پنم‌بلی، چی‌بووه؟”

“شته‌که‌جه‌لته‌ی‌دل‌بوو. ماریا‌یه‌که‌م‌جار‌پن‌ی‌زانی.”
“ها...؟”

“دایکت... مرد.”

هيوادارم ھەرگىز گویت لەم رستەيە نەبیت: /يکت مرر.
ئەم رستەيە لە ھىچ رستەيەكى تر ناچیت. لەو گەورەترە،
لە گوچكەكانتا جىيى بىتتەوہ. رستەيەكە لە زمانىكى سەير
و قورس و بەھىز، كە بەردەوام خۆى بەسەرتدا دەكیشیت،
وہك ئەو تۆپە ئاسننە قورسە وايە، كە لادیوارى پى
دەرپووختن، يەكلەسەريەك دەيدا بە سەرتدا، تا دواجار
كونىك لە مېشكت دەكات و جىيى خۆى دەكاتەوہ. بەمەش
دەبیت بە دوو كەرتەوہ.

”ئەمە لەكوئ؟“

”لە مالاوہ.“

”لەكوئ... بلیم، كەى؟“

لەناكاو وردەكارىيەكان زۆر گرنگ دەر دەكەوتن.
وردەكارىيەكان شتىك بوون خۆمیان پىوہ ھەلبواسم،
رېگەيەك بوون بۆ ئەوہى جىيى خۆم لەناو چىرۆكەكەدا
بكەمەوہ.

”ئەى باشە چۆن –“

كاسرىن بەنەرمى گوتى، ”چىك. وەرەوہ مالاوہ، باشە؟“
ئوتومبىلىكم بەكرى گرت و ھەر ئەو شەوہ كەوتمە پى
بۆ مالاوہ. ھەپەساوى و خەفەتخواردنەكەم خستە دواوہ و
ھەستکردن بە تاوانبارىيەكەشم لەپىشەوہ لەتەنىشت خۆم دانا.
رېك پىش خۆرھەلھاتن گەيشتمە پىپەر فىل بىچ. ئوتومبىلەكەم
لە بەردەم گەراجە داخراوہكەدا راگرت و كوژاندەمەوہ. رەنگى
ئاسمان، مۆرىكى دىز بوو. ئوتومبىلەكەم بۆنى بىرەى لى
دەھات. ھەر لەويدا دانىشتم و سەيرى خۆرھەلھاتتم كرد.

میچ نالبوم

بیرم کهوته وه تهله فونم بۆ باوکم نه کردبوو، تا هه والی
مردنی دایکمی پی بگه یه نم. له ناخه وه هه ستم ده کرد جاریکی
تر باوکم نابینمه وه.

هه ر واش بوو.

له یه ک پوژدا، دایکیشم و باوکیشمم له ده ست دا. یه که میان
پویشت و شه رمه زاری جیی گرته وه و دووه میشیان بووه
تارمایی.

سەردانى سېيەم و كۆتايى

ئىستا من و دايكم به شاروچكە يەكدا دەپرويشتين، كه پيشتر نەمبينيبوو. شاروچكە كه هيچ سەرنجراكيش نەبوو، لە سووچيكا بە نزينخانە يەكى لى بوو، لە سووچيكي تريشدا فرۆشگە يەك. ستوونى تەلەفونەكان و قەدى درەختەكان هەمان ئەو رەنگە قاوەيىيەى رەنگى مەقەبايان هەبوو، گەلای زۆربەى درەختەكانيش هەلوەريبوو.

لە بەردەم شوقە يەكى دوونەوميدا وەستايين. شوقە كه به خشتى زەردى كال دروست كرابوو.

گوتم، "ئيره كوييه؟"

دايكم سەيرى ئاسۆى دەکرد. خۆر دەمىك بوو ئاوا

بووبوو.

دايكم گوتى، "ئيواره هيچى وات نەخوارد."

گالتهم لە قسە كه هات. گوتم، "توو خوا بەسە!"

"چى؟ حەز دەكەم بزەنم نانى تەواوت خواردووە يا نا،

هەر ئەو هەندە. چارلى، دەبى باش ئاگات لە خۆت بى."

وەك هەميشە، لە روخساريدا دەمبيني، دايكم زۆر دلى

لامە. لەويدا دركم بەوە كرد، كاتيک سەيرى دايكت دەكەيت،

سەيرى پاكترين خوشەويستى ناو تەواوى ژيانت دەكەيت.

“دایه، خوزگا پینستر نه مه مان پیکه وه بکردایه، ها؟”
 “مه به ستت نه وه یه، پیش نه وه ی بمرم؟”
 به شهرمه وه گوتم، “به لن.”
 “من هر لیره بووم.”
 “ده زانم.”

“به لام تو زور سهرقال بووی.”

نه و وشه ی سهرقاله، مووچرکه یه کی به له شمدا هینا. ئیستا ئیدی نه و وشه یه زور به تال و بیمانا دهر ده که وت. بو ساتیک له سهر دهموچاوی، بینیم دایکم به نابهدلی دوخه که ی قبول کردوه. له و باوه په دام نه و ساته ههر دوو کمان بیرمان له وه ده کرده وه، شته کان چهنده جیاواز ده بوون نه گهر هه موویانمان سهرله نوئی له سهره تاوه دووباره بکردایه ته وه.

دایکم پرسیی، “چارلی، من دایکیکی باش بووم بووت؟”

دهم کرده وه وه لامی بدهمه وه، به لام تیشکیک، که خهریک بوو کویرم بکات، دایکمی له بهرچاوم هه لگرت. له سهر دهموچاوم هه ستم به گهرمییه که ده کرد، وه که نه وه ی به و شه وه خوړ لیم بدات. جاریکی تر دهنگه به رزه که هاته وه، “چارلز بینیتو. چاوه کانت بکه ره وه!”

چاوم توند نووقاند و کردمه وه. نه م جاره دایکم له چهنده کولانیک له ولای خوومه وه بینیه وه، وه که نه وه ی من وه ستابیتم و نه و له رویشتن به رده وام بووبیت. جاریکی تر چاوم نووقاند و کردمه وه. نه م جاره له جاری پیشوو دوورتر بوو، بایی نه وه نده دوور که به نه ستم دهمبینی. خووم به پیشه وه دا، په نجه کانم گرژ ده بوون، شاننه کانم له جومگه کانیان دهر چوون، هه موو شتیک له چوارده ورم

تەنیا يەك رۆژى تر

دەخولايەو. ھەستەم كورد ھول دەدەم بانگى بگەم، بەلام
وشەكە لەناو قورگمدا دەلەرييەو. ئەوئەندەم ھول دا، ھيزم
لەبەر برا.

دووبارە داىكم ھاتەو تەنیشتم، دەستى گرتەم و ھەك
ئەوھى ھىچ رۆوى نەدايىت، ھەموو شتىك ئارام بوو،
بەلام گەرابووئەو ئەو شوئىنەى سەرھتا لىى بووبوو.
داىكم دووبارە گوتى، "يەك سەردانى تر ماو."

داىكم بە ئاراستەى شوقە زەردە كالەكەدا بردمى و
يەكسەر خۆمان لە ناوھەو بىنيەو. شوقەيەكى بنمىچنزم
بوو، كەلوپەلى زۆرى تىدا بوو. ژوورى خەوتنەكە بچووك
بوو. كاغەزى ديوارەكان، سەوزى فستقى بوون. تابلۆى
رەزىك بە ديوارەكەو بوو، خاچىكىش بەسەر سىسەمەكەو
ھەلواسرابوو. لە سووچىكدا مېزىكى تەوالىتى تەختەى كايى
دانرابوو، لە سەريشەو ئاويئەيەكى گەورە ھەلواسرابوو،
لە بەردەم ئاويئەكەدا، ژنىكى قزپەش، بە رۆبىكى گەرماوى
پرتەقالىي مائەو، دانىشتبوو.

لەو دەچوو ژنەكە لە ھەفتاكانى تەمەنىدا بىت، لووتى
بارىك و درىژ بوو، ئىسقانى رومەتەكانى بەرز و دەرپەريو
و پىستى ئەسەمەر و دەموچاويشى داكەوتوو بوو. بەبى
ئەوھى ئاگاي لە خۆى بىت، بەخاوى فلچەيەكى بە قزىدا
دەھىنا و سەيرى مېزەكەى بەردەمى خۆى دەكرد.

داىكم چوو پشتيەو پراوئەستا. سلاويان لەيەك نەكرد،
لەجياتىي ئەو، داىكم دەستەكانى برد و لەگەل دەستەكانى
ژنەكەدا يەكيان گرت، ئەو قزى دادەھىنا و داىكم لەگەل

جوولہی فلچہکہدا بہ لہپی دەستی، دەستی بہ قژی ژنہکہدا
دەهینا.

ژنہکہ چاوی ھەلبړی، وەک ئەوہی بیەوئیت لەناو
ئاوئینہکہدا سەیری خۆی بکات، بەلام چاوەکانی لیل بوون و
بۆ دوور دەیانروانی. پیم وا بیئت دایکمی دەبینی.
کەسیان ھیچی نەگوت.

دوآجار بەچرپە گوتم، "دایە، ئەمە کییە؟"

دایکم، کە دەستەکاتی لہ قژی ژنہکہدا بوون، ئاوری
دایەوہ و گوتی، "ئەمە ھاوسەری باوکتە."

ئەو جارانهى من پشتى دايكمم نه گرت

قهشهكه، هەر به چاو، پىي گوتم خاكه نازهكهى لى وەر بگرم. ده بوو خۆل به تابووتهكهى دايكمدا بگم، كه تا ناو نيوهى گۆرهكه شۆر كرابوووه. قهشهكه پىي گوتم، دايكم ئەم نه ريتهى له پرسهى جوولهكه كاندا بينيوه و داواى كردوووه له وهى خۆشيدا پهيرهوى بگهين. پىي وا بوو ئەمه يارمه تىي كه سوكارى مردوووه كه ده دات باشتتر ئەوه قبول بگهن، كه جهستهى مردوووه كه رۆيشتوووه و ئىستا ده بىت رووحى له ياد نه گهن. ههستم ده كرد گويم له باوكمه، كه به گله بىيه وه به دايكم ده لىت، "پۆزى، تو هەر له خۆته وه ده ستكارىي ئايينه كه ده كهى."

وهك منداللىك، كه تفهنگىكى درايته ده ست، خاكه نازه كه م له قهشهكه وەر گرت. سه يريكى رۆبىرتاى خوشكم كرد، سه رپۆشكى رهشى دابوو به سه ر ده موچاويدا و به ئاشكرا هه لده لهرزى. سه يريكى هاوسه ره كه مم كرد، كه سه يرى به رپىي خوى ده كرد و فرمىسك له سه ر روومه ته كانى رىچكه يان به ستبوو، له سه ر يهك رىتمىش ده ستى راستى به قزى كچه كه ماندا ده هينا. ته نيا ماريى كچم سه يرى منى

ده کرد. له وه ده چوو چاوه کانی بلین، "نه که ی بابو! نه که ی!
خاکه نازه که یان بده ره وه."

له به یسبولدا، یاریزان داره که ی دهستی ده ناسیته وه و
ده زانیت هیی خویه تی یان هیی یاریزانیکی دیکه یه. منیش
هه ستم ده کرد ئه و خاکه نازه ی ده ستم، هیی من نه بوو،
هیی که سیکه تر بوو، هیی کورپیک بوو، که دروی له گهل
دایکیدا نه کرد بیت، کورپیک، که دوایین قسه ی له گهل دایکیدا
به تووره یییه وه نه کرد بیت، کورپیک، که به هله داوان پای
نه کرد بیت تا هه وه سه تازه کانی باوکه دووره که ی رازی
بکات - باوکیک، که بو ئه وه ی ژماره ی پیوانه یییه نه هانتی بو
کو بو ونه وه خیزانییه کان نه شکینیت، ئاماده نه بوو بوو ته نانه ت
له و پرسه یه شدا ئاماده بیت، چونکه پیی وا بوو، "نامه وی
که س بیزار بکه م و باشتره نه یه م."

کورپیک شایانی ئه وه بوو ئه و خاکه نازه که وه ر بگریت، که
ئه و شه ممه و یه کشه ممه یه له گهل هاوسه ره که ی له ژووری
خه و تنه که ی مالی دایکی رۆژی کرد بیته وه و دواتریش له گهل
دایکی و خیزانه که ی نانی به یانی خوارد بیت، کورپیک شایانی
ئه وه بوو، که له کاتی تیکچوونی ته ندروستی دایکیدا له وی
بوو بیت.

خۆ له وان ههش بوو فریای دایکی بکه ویت و پرزگاری بکات،
به لام له وی نه بوو.

نیستاش ئه و کورپه له سه ر گورپه که ی دایکی وه ستا بوو.
تفیکی قووت دا و چییان پی گوت، ئه وه ی کرد: به خاکه نازه که
خۆلی به سه ر تابووته که دا کرد. خۆله که که و ته خواره وه و

تهنیا یهک روژی تر

په رشوبلاو بووه وه، هه ندیک ورده به رد دهنگیان له تهخته
قاوه بییه بریقه داره که هیتا. هه رچهنده دایکم خوی داوای
جیبه جیکردنی ئەم نه ریتیهی کردبوو، به لام گویم له دهنگی
بوو که ده یگوت، "ئالای، چارلی! به چ روویه که وه ئەمهت
پئی کرا؟"

هه موو شتيك روون ده بيتته وه

ئەمە ھاسەرى باوكتە.

چۆن ئەو پستەيە روون بکەمە وه؟ نازانم. تەنیا دەتوانم ئەو قسەيەت بۆ دووبارە بکەمە وه، کە رووحي دايکم لەو شوقە سەيرەدا، کە بە دیوارە کەيە وه تابلۆی رەزیک هەلواسرابوو، پێی گوتم: "ئەمە ھاسەرى باوكتە. لە جەنگدا يەکتريان ناسیوه. باوكت نیردرابوو بۆ ئیتالیا. پیشتر ئەمە ی پێ گوتووی، وایه؟"

باوكم زۆر جار ئەمە ی پێ گوتبووم، لە كۆتایی سالی ۱۹۴۴دا نیردرابوو بۆ ئیتالیا، بۆ چیاکانی ئە پیناین و پۆ قالیی، نزیك بۆلۆنیا.

"ئەم ژنە لە لادییه کی ئەوی ژیاوه. هەژار بووه. باوکیشت سەرباز بووه. خۆت دەزانی ئەم شتانه چۆن. باوكت ئەو سەردەمه، زۆر هین بوو، نازانم، چیی پێ دەگوترئ؟ چاوقاییم؟"

دایکم سەیریکی دەستەکانی کرد، کە بە قژی ژنە کەیدا دەهینان.

"چارلی، بەلاته وه جوانه؟ من هەمیشە بەلامه وه جوان بووه. تەنانهت ئیستاش هەر جوانه. وا نییه؟"

تەنیا يەك دۇژى تر

سەرم دەخولايەو، "مەبەستت چىيە دەلىنى ھاوسەرىيەتى؟
تۆ ھاوسەرى ئەو بووى."

دايىم بەخاوى سەرى لەقاند.

"بەلى، وا بوو."

"ئابى دوو كەس ھاوسەرت بن."

دايىم بەچرپە گوتى، "راست دەكەي، ئابى."

ژنەكە، بە لووت، بەتوندى ھەناسەيەكى ھەلمژى.
چاۋەكانى ھىلاك بوون و سوور بووبوونەو. لەو نەدەچوو
من ببىنىت، بەلام وا دەر دەكەوت كاتىك دايىم قسەي دەكرد،
ئەو گوئى لى بگريت.

"پىم وا بى باوكت لە جەنگەكەدا ترساو. نەيزانىو ھەند
دەخايەنى. زۆر سەرباز لەو شاخانە كوژراون. رەنگە ئەم ژنە
دلى دابىتەو و ئىتر ئەوئىش پىي وا بوو ھەرگىز ناگەرپتەو
بۆ نىشتمان. كى دەزانى؟ باوكت ھەمىشە پىويستى بەو بوو
بەرنامەيەكى ھەبى، زووزوو دەيگوت، دەبى بەرنامەت ھەبى،
بەرنامە."

گوتم، "تيناگەم. باوكم ئەو نامەيەى بۆ تۆ نووسىبوو."

"بەلى."

"داواى ھاوسەرگىرى لى كردبووى، تۆش پازى

بووبووى."

دايىم ھەناسەيەكى ساردى ھەلكىشا و گوتى، "كاتىك
دركى كردوو ھەنگ خەرىكە تەواو دەبى، بىرى لە
بەرنامەيەكى نوئى كردۆتەو، كە بەرنامە كۆنەكەى بوو
لەگەل مندا. چارلى، كاتىك مەترسىت لەسەر نىيە، شتەكان

ده گورپین، بویه ئیتر نه ویش... "دایکم قژی ژنه که ی له سهر
شانه کانی بهرز کرده وه.

"ئهم ژنه ی به جی هیشتو وه."

دایکم وهستا.

"باوکت له م به زمه دا شاره زا بوو."

سهرم پراوه شاندا و گوتم، "به لام تو چون ئه مهت..."

"چارلی، باوکت ههرگیز ئه مه ی پی نه گوتم بووم، ههرگیز

به که سی نه گوتم بوو، به لام دوا ی چهن دین سال، پوژیک له

پوژان دووباره ئهم ژنه ی بینیبوو وه، یان رهنگه ئهم باوکتی

دوژییته وه. ئیتر دوا جار باوکیشت هینابووی بو ئه مه ریکا و

ژیانیک تری بو خو ی دامه زران دبوو. ته نانه ت خانوویه کی

تری له کوئیز ود کریبوو. بیرته دوکانه تازه که شی ههر

له وی بوو؟"

ژنه که فلچه ی قژه که ی دانا. دایکم دهسته کانی له سهر قژی

لا برد و خستنیه سهر یهک، ئینجا په نجه کانی له یهک گیر

کرد و خستنیه ژیر چه ناگه ی، پاشان گوتم، "ئهم ژنه بوو،

که باوکت چه زی له مه عکه روئیییه که ی بوو، ده شیویست من

وا بو ی لیبنیم."

دایکم هه ناسه یه کی ساردی هه لکیشا، "ئهم بابته، تا

ئیسش بیزارم دهکا."

دواتر، دایکم ته وای چیرۆکه که ی بو باس کردم. پی

گوتم چون ئهم زانیارییه نه ی زانیوه. باسی ئه وه ی بو کردم

چون جاریک له باوکتی پرسیه بوچی ههرگیز پسووله ی

پاره ی ئه و ئوتیله مان بو نایاته وه، که باوکت له کوئیز ود لی

تهنیا یهک روژی تر

دهمایه وه، باوکیشم له وه لامدا گوتبووی، چونکه به دهستی پاره که ی ده دا. ئەمه گومانی لای دایکم دروست کردبوو. ئیتر دایکم شهویکی ههینی یهکیکی پهیدا کردبوو له مالمان بمینیتته وه، خوشی به دله پراوکیوه به ئوتومبیل چووبوو بو کولینز ود. دایکم به شه قامه کانی ئەو شاروچکه یه دا گه پرابوو، تا دواجار ئوتومبیله بریکه که ی باوکمی له گه راجی مالیکدا بینبوو، ئیتر دایکم هه ر له ویدا دابوو یه پرمه ی گریان.

”چارلی، هه موو گیانم ده له رزی. زور به قورسی ههنگاوم بو دهنرا. خووم خزانده ژیر په نجه ره یه که وه و به دزییه وه سهیری ژووره وه م کرد. پیکه وه خه ریکی نانخواردن بوون. باوکت قوپچه کانی کراسه که ی کردبووه وه و فانيله که ی دیار بوو - هه ر وهک چوون هه میشه له گه ل ئیمه دا وا داده نیشته. له وئ به ئارامی دایشتبوو، خووراکه که ش له به رده می بوو، هیهچ په له ی نه بوو، وهک ئەوه ی له وئ بژی، قاپی ده دایه دهست ئەم ژنه و ...“

دایکم بیدهنگ بوو.

”دلنای ده ته وئ ئەمه ت بو باس بکه م؟“

به ساردی سه ریکم له قاند.

”گوره که یان...“

”چی...؟“

”چهند سالیک له تو گه وره تر بوو.“

”کو...؟“

که ئەمه م گوت، دهنگم زیقه یه کی تی که وت.

”ببووره، چارلی گیان.“

ههستم کرد سه رم گیزی ده خوارد، وهک ئەوه ی خه ریک

بیت بە پشتدا بکهوم. تەنانەت ئیستاش که بو توی باس دەکهەم، وشەکان بەقورسی لە دەمم دینه دەرەو. باوکم، که هەمیشە داوای لە من دەکرد دلسۆز بم و خۆم بو تیبەکه مان تەرخان بکهەم - تیبەکهی خۆم و خۆی، تیبی پیاوانی خیزانەکه مان - کهچی خۆی لەولاو کوریکی تری هەبوو؟ بەچرپە گوتم، "ئەویش یاریزانی بەیسبۆل بوو؟" دایکم بەبێدەسەلاتیبەو سەیریکی کردم و بە دەنگیک، که گریانی تیدا بوو، وەلامی دامەو، "چارلی گیان، باوەر بکه نازانم."

ژنە رۆبلەبەرەکه که کمەجەیهکی بچووکی کردەو. چەند کاغەزیکی دەر هینا و بەناویاندا گەرا. هەر بەراست ئەمە ئەو کهسە بوو، که دایکم بوی باس کردم؟ لە ئیتالی دەچوو. هەر لەو تەمەنەشدا بوو، که دایکم گوتی. هەولم دا باوکم بەنیمە پیشچاوی خۆم ئەو کاتەئەمی ناسیبوو. هەولم دا بیاننیمە بەرچاوم پیکەو بن. هیچم لەسەر ئەم ژنە و ئەم شوقەیه نەدەزانی، بەلام هەستم دەکرد باوکم لە ژوورەکه دایە.

دایکم گوتی، "چارلی، ئەو شەو بە ئوتومبیلەکهەم بو مالهو گەرامەو. لەسەر شوسته که دانیشتم و چاوەریم کرد. تەنانەت نەمدەویست ئوتومبیلەکهشی بەنیتەو گەراجه کهو. دواي نیوہشەو، باوکت گەرایەو. هەرگیز سیمای ئەو کاتەیم لەبیر ناچیتەو، که لایتی ئوتومبیلەکهی کهوتتە سەر من، چونکه پیم وا بن لەو ساتەدا بوو، که تیگەیشت نەینیبەکهی ناشکرا بوو.

"چوومە ناو ئوتومبیلەکهیەو و داوام لی کرد هەموو

تەنیا يەك رۆژى تر

جامەكان ھەلبەتەو، نەمدەوېست كەس گويى لىم بى، ئىنجا پىيدا تەقىمەو، بە جۆرىك تەقىمەو، كە نەيدەتوانى ھىچكام لە درۆكانى بكا. دواچار، دانى بەوھدا نا ئەو ژنە كى بوو، لەكويى يەكتريان ناسىبوو، ئەو چەند وەختە خەرىكى چى بووبوو. سەرم گىژى دەخوارد، سكم ئازارىكى زۆرى پىدا دەھات، بە جۆرىك، نەمدەتوانى رىك دابنىشم. چارلى، لە ھاوسەرگىرىدا چاوەپوانى زۆر شت دەكەى، بەلام كى چاوەپى ئەو دەكا بەو جۆرە بتگۆرنەو بە كەسىكى تر؟“
دايكم پووى كرده ديوارەكە و سەرنجى كەوتە سەر تابلۆى پەزەكە.

”لەو باوەپەدام، چەند مانگىك دواى ئەو، ئىنجا بەتەواوى لە شتەكان تىگەيشتم. ئەو كاتەى ناو ئوتومبىلەكە، تەنیا ئەو بوو زۆر توورە و دلشكاو بووم. باوكت سویندى خوارد كە پەشىمانە، سویندى خوارد نەيزانىو كورپىكى لەو ژنە بوو و كاتىك پى زانىو، ناچار بوو شتىكى بۆ بكا. نازانم لەو شتانەى دەىگوتن، كاميان راست بوو، كامىشان درۆ بوو. تەنانەت بەدەم ھاواركردنەو باوكت وەلامى بۆ ھەموو پرسىارىك پى بوو.

بەلام ئەمانە ھىچى گرنگ نەبوون. تازە ھەموو شتىك كۆتايى ھاتبوو. تىدەگەى شتەكە چۆنە؟ دەكرا لە ھەموو شتىكى ببوورم، كە بەرامبەر من كردبووى، بەلام ئەوھى كردبووى، ناپاكي بوو لە تۆ و خوشكەكەشت.“

دايكم پووى كردهوھ من.

”چارلى، مرۆف يەك خىزانى ھەيە. لە ھەموو كاتە باش و خراپەكاندا، يەك خىزان. ناكرى بيانگۆرپتەو بە دانەيەكى

تر. ناکرئ درۆیان له گەل بکە. ناکرئ به جاریک دوو دانە بەری بەرپۆه و بەسەرە ئەم بگۆری به ئەو.
"ئەو هی خیزان دەکات به خیزان، مانەو هی له گەل ئەندامەکانی."

دایکە هەناسە یەکی ساردی هەلکێشا.
"بۆیه دەبوو بریاری خۆم بدەم."

هەولم دا ئەو ساتە ناخۆشە بهینمە بەرچاوم. له ئوتومبیلێکدا، دواى نیووشەو، پەنجەرەکان هەلدراونەتەو و له دوورەوێ شێوێ دوو کەس دیارە، کە به بێدەنگی هاوار بەسەر یەکدا دەکەن. هەولم دا ئەو بێنمە بەر چاوم، کە چۆن له کاتێکدا خیزانە کە مان له مالتێکدا خەوتبوون، خیزانێکی تریش له مالتێکی تر خەوتبوون، له کەنتۆری هەردوو کیشیاندا جلهکانی باوکم هەلواسرا بوون.

هەولم دەدا پۆزییە سەرنجراکێشە کە ی پێپەر قیل بیچ بهینمە بەرچاوی خۆم، کە چۆن ئەو شەوێ ژیانە کۆنە کە ی له بەردەمیدا دەرما و ئەویش بە دیاریەوێ دەگریا و دەینالاند. بەمەش درکم بەوێ کرد، له لیستی ئەو جارانی دایکم پشتهی منی گرت، دەبوو ئەمەیان له سەری سەرەوێ لیستە کە دا بیت.

دوا جار بە چرپە گۆتم، "دایە، ئە ی تو چیت پێ گوت؟"

"پێم گوت بروات و جارێکی تر نەگەرێتەو."

ئینجا تیگەیشتم ئەو به یانییە ی دایکم جبسی گەنمە شامییە کە ی له دەستیدا ورد کرد، له شەوی پێشوودا چی پرووی دابوو.

له ژيانمدا، گه لیک شت هه ن، که ههزم ده کرد نه مکردنایه،
 زور سات هه ن، که ههز ده کم دووباره دایان بریژمه وه و
 بیانگورم، به لام نه گهر به راستی بتوانم شتیکی وا بکه م، نه وا
 ساتیک له ژیانی ماریای کچم ده گورم، نه ک هی ژیانی خوم.
 پاشنیوه پوی نه وه یه کشه ممه یه ی دایکم مرد، کاتیک ماریا
 چووبوو به دوا ی نه نکیدا بگه ریت، بینیبووی له سه ر زه ویی
 ژووری خه وتنه که که وتوو ه. نه ویش هه ولی دابوو خه به ری
 بکاته وه، به لام هه ر زوو دهستی کردبوو به زیرکاندن. ماریا
 هه ر دهرو ژووری کردبوو، له نیوان داوا کردنی یارمه تی و
 جینه هیشتنی نه نکیدا، سه ری لی تیک چووبوو. ماریا مندال
 بوو، نه ده بوو شتیکی وای به سه ر بیت.

پیم وا بیت له و ساته به دوا وه، قورس بوو بوم
 پرووبه پرووی کچه کم و هاوسه ره کم بیمه وه. وا بزانه
 بویه نه وه ندهش ده مخوارده وه و به نابه دلی به ره و ژیانیکی
 تر هه له اتم، چونکه له ناخه وه هه ستم ده کرد ئیدی شایانی
 نه و ژیانه کونه ی جارانه نه مابووم. هه له اتم، به داخیشه وه،
 وا بزانه له وه دا من و باو کم هاوتا بووین. دوو هه فته دواتر،
 له بیده نگیی ژووری خه وتنه که ماندا بو کاسرینم درکانه، که
 من نه و یه کشه ممه یه چووبووم بو کوئی، پیشم گوت که نه و

گەشتە بۆ ئیش نەبووبوو، بە لکوو لە کاتیکدا دایکم گەوتبوو
سەر زەوی و چووبوو سەر مەرگەو، من لە یاریگە یەکی
پیتسبیرگ یاری بە ییسبۆلم دەکرد. کاردانەو هەکی کاسرین،
زیاتر سربوون بوو وەک لە هەرشتیکی تر. وا دەر دەگوت
بیهوێت شتیک بلێت، بەلام هەرگیز هیچی نەگوت.
لە دواییدا، تاکە سەرنجی ئەمە بوو، "تازە بشیلم،
سوودی چییە؟"

دایکم بە ژووری خەوتنە بچوو کەدا پویشت و لای
تاکە پەنجەرە ژوورە کەو وەستا. پەردەکانی لا دا و گوتی،
"دەرەو تاریکە."

لە پشتمانەو، لای ئاوینە کەو، ژنە ئیتالییە کە سەری
دانەواندبوو و خەریکی کاغەزەکانی بوو.
گوتم، "دایە؟ رقت لێیەتی؟"

دایکم سەری پاوهشاند، "بۆ رقت لێی بی؟ ئەویش تەنیا
هەمان ئەو شتانە ویستوو، کە من ویستوو من، هەر وەک
منیش، بە دەستی نەهێنان. باوکت لە ئەمیش جیا بوو وە
و بەردەوام بوو لە سەر ژیانی ئاسایی خۆی. وەک گوتم،
باوکت لەمەدا زۆر ئازا بوو."

دایکم، وەک ئەوێ سەرماي بی، ئانیسکەکانی خۆی
گرت. ژنی لای ئاوینە کە دەموچاوی خستە دەستیەو و
پرمە یەکی گریانی لێو هات.

دایکم گوتی، "چارلی، نەهینیەکان ناخست وێران دەکەن."
هەرسیکمان بۆ خولەکیک، لەوێ، بەبێدەنگی ماینەو،

تەنیا يەك رۆژى تر

ھەريەكەمان لە جىھانى خۆيدا. ئىنجا داىكم پووى كرده من
و گوتى، "ئىستا ئىتر دەبى پووى."

بەئەستەم دەنگم ھاتە دەرەو، "پروم؟ بو كوي؟ بو
پروم؟"

داىكم دەستەكانى خستە دەستى خۆيەو، "بەلام چارلى،
پيش ئەو دەمەوئ شتىكت لى پېرسم."

چاوەكانى داىكم پېر بوون لە فرمىسك.
"تو بو دەتەوئ بمرى؟"

ھەموو گيانم لەرزى و بو ساتىك ھەناسەم وەستا.
"بو تو دەتزانى...؟"

داىكم زەردەخەنەيەكى كرد.
"پۆلە گيان، من داىكتم."

ھەموو گيانم دەلەرزى. بەخىرايى بېرىكى زۆر ھەوا لە
دەمم ھاتە دەرەو. "دايە... من ئەو كەسە نيم كە تو بىرى
لى دەكەيتەو... ھەموو شتىكم شىواند. دەستم كرد بە
خواردنەو، ھەموو شتىكم تىك دا، خىزانەكەم لە دەست دا..."
"نا، چارلى ..."

دەنگم دەلەرزى. "با، با، لە دەستم دان. پروخام... دايە،
كاسرىن بەجىي ھىشتم، خوشم وام لى كرد بەجىم بەيلى...
ماریاش شووى كردوو و ھەر ئاگام لىي نىيە... من ھەر
لەویش نەبووم كە شووى كرد... من ئىتر بە ئەوان بىگانەم...
من ئىستا نامۆم بە ھەموو ئەو شتانەى پۆژىك لە پۆژان
خوشم وىستوون..."

سىنگم بەرزونزمى دەكرد. گوتم، "تۆش، دايە... دوايىن

پۆژ... ھەرگیز نە دەبوو جیت بەیلم... ھەرگیز نە متوانی پیت
بلیم کە..."

لە شەرمە زاریدا سەرم شۆر کرد.

"... کە چەند پەشیمانم... من زۆر... زۆر..."

تەنیا ئەوەندەم بۆ گوترا. کە وتمە سەر زەوی و بەبێ
ئەوێ دەسەلاتم بەسەر خۆمدا ھەبیت، بە دەنگی بەرز
دەستم کرد بە گریان، ئازاری ناو ناخی خۆم بەتال
دەکردەو و شیوەنم دەکرد. ژوورە کە لە بەرچاوم بچووک
بوو و پشتچاوم گەرم بوو. نازانم بۆ ماوێ چەند وا
مامەو. دواجار دەنگم بۆ گەرایەو، بەلام بەقورسی و
قرخنی دەھاتە دەرەو.

"دایە، ویستم ئەمە کوتایی بی... ئەم توورەیی و
پەشیمانییە. بۆیە... ویستم بمرم..."

چاوەکانم بەرز کردەو و بۆ یەکەم جار بەچرپە دانم بە
راستیە کە دا نا و گوتم، "ئیتەر کۆلم دا."

دایکم ھەر بەچرپە گوئیەو، "کۆل مەدە."

لەو ساتەدا - شەرم لە وتنی ئەمەش ناکەم - سەرم
خستە باوھشی دایکمەو، ئەویش قۆلەکانی لە ملم ئالاند.
بۆ ماوێەکی کورت بەو شیوەیە ماینەو، بەلام ناتوانم بە
وشە وەسفی ئەو ئارامییەت بۆ بکەم، کە لەو ساتەدا ھستم
پێ کرد. تەنیا دەتوانم بلیم، تا ئەم ساتەش کە قسە بۆ تو
دەکەم، تامی ئەو باوھشە دەکەم و بیبری دەکەم.

"دایە، کاتیک تو مردی، من لەوێ نەبووم."
"ئیشت ھەبوو."

تهنیا یهک روژی تر

”ئاخر درۆم کرد. ئهوهش گهورهترین درۆ بوو، که له ژیانمدا کردبیتم... ئیشم نهبوو. چووم له یارییهکدا بهشداری بکهه... یارییهکی بیمانا... زۆر بهپهروش بووم، که پهزامهندی...”

دایکم لهسهرخۆ سههری لهقاند و گوتی، ”... باوکت بهدهست بهینیت.”

ئینجا بۆم دهركهوت دایکم خۆی دهمیك بوو له ههموو شتیك تیگهیشتبوو.

لهوسههری ژوورهكهوه ژنه ئیتالییهكه رهۆبی گههماوهكهی له خۆی توندتر كرد و وهك ئهوهی نزا بكات، پهنجهكانی لهیهك ئالاند. سی كهسی زۆر سهیر بووین پیکهوه، ههیهکیكمان له خالیکی دیاریکراوی ژیانماندا، پهروشی ئهوه بوو بووین ههمان پیاو خۆشی بووین. هیشتا دهمتوانی گویم لهو وشانهی باوكم بیت، که بهزۆر ئهو بریارهیان پی دام، چیک، کوری دایه یان کوری بابه؟ کامیان؟

چرپاندم، ”له ههلبزاردنه کهمدا ههله بووم.”
دایکم سههری راوهشاندا، ”هههگیز نابێ مندالان ناچار بکرین لهنیوان دایک و باوکیاندا ههلبژیرن.”

ژنه ئیتالییهکه ههستایه سههر پی. چاوهکانی سههری و خۆی ریک کردهوه. پهنجهکانی خسته سههر قهراغی میزی تهوالیتهکه و دوو شتی له یهکتر نزیک کردهوه. دایکم ئاماژهی بو کردم بچمه پیشهوه، تا بزانه ژنه که سههری چیی دهکرد. پهکیکیان وینهی کوریک بوو به کلاوی دهههچوون له

ئامادەییەوہ - پیم وا بیت کورەکەى خوی بوو - ئەوی
تریشیان، کارتى بەیسبۆلەکەى من بوو.
ژنەکە چاوی بو ئاویئەکە بەرز کردەوہ و شیوہی
دەرچووہوہی ئیمەى لە ئاویئەکەدا بینی، ھەرسینکمان وەک
ویئەیەکی خیزانیی سەیر لە چوارچیوہی ئاویئەکەدا دیار
بووین. بو یەکەم و دوایین جار، دلنیا بووم منیشی بینی.
ژنەکە لە ژیر لیوہوہ گوئی، "پیردۆناری."
ئیتەر ھەموو شتیکی چواردەورمان ون بوو.

چیک کۆتایی به چیرۆکه‌کی ده‌هینیت

هەرگیز بیرت له‌وه کردووته‌وه، که کۆنترین یاده‌وه‌ری سی مندالیت کامه‌یه؟ ئه‌وه‌ی من، یاده‌وه‌رییه‌کی ته‌مه‌نی سی سالیمه. هاوین بوو، له پارکه‌که‌ی نزیک مالی خۆمان، که‌رنه‌قالیک ریک خرابوو. شوینی فرۆشتنی میزه‌لان و په‌شمه‌ک دانرابوو. کۆمه‌لیک پیاو، که تازه له یاری گوریس‌پراکیشان بووبونه‌وه، له به‌رده‌م به‌لوعه‌ی ئاوی خواردنه‌وه‌که‌دا سه‌ره‌یان گرتبوو. ده‌هینیت منیش تینووم بووینت، چونکه دایکم به بنبال به‌رزی کردم‌ه‌وه و به به‌رده‌م سه‌ره‌که‌دا بردمی بۆ لای به‌لوعه‌که. بیرمه‌ چۆن دایکم به به‌رده‌م ئه‌و پیاوه ئاره‌قاوییه پرووتانه‌دا رۆیشت، چۆن قۆلیکی توند له ناوقه‌ده‌م ئالاند و به ده‌سته‌که‌ی تری به‌لوعه‌که‌ی بۆ کردم‌ه‌وه. ئینجا به گویمدا چرپاندی، ”ده‌ی چارلی گیان، بخۆره‌وه.“ منیش خۆم نووشتانده‌وه و پیکانم به‌سه‌ر زه‌وییه‌که‌وه شۆر بووبونه‌وه، ئینجا قومیکی گه‌وره‌م له ئاوه‌که‌دا. ئه‌و هه‌موو پیاوه‌ش وه‌ستابوون، چاوه‌ری ئیمه‌ بوون ته‌واو ببین. ئیستاش ده‌توانم هه‌ست به‌و قۆله‌ بکه‌م، که دایکم لێی ئالاندبووم. ئیستاش ئه‌و ئاوه‌م له به‌رچاوه، که بلقی ده‌کرد. ئه‌مه کۆنترین یاده‌وه‌ری من: دایک و کور پیکه‌وه له جیهانیکی

تایبەت بە خۆیاندا.

ئێستا لە کوتاییی ئەم پۆژەماندا، پێکەوه هەمان شت
پرۆی دەدا. هەستم دەکرد جەستەم تیک شکاوه. بەقورسی
جوولەم بۆ دەکرا، بەلام دایکم قۆلی لە ناوقەم ئالاند و
هەستم کرد جاریکی تر هەلم دەگریت، هەستم بە هەوا
دەکرد بەر دەموچاوم دەکەوت. لە تاریکی زیاتر، هیچی تر
دیار نەبوو، وەک ئەوێ بەپشت پەردەیه کدا برۆین. پاش
کەمیک، تاریکییە کە نەما و ئەستێرە دەر کەوتن. هەزاران
ئەستێرە. دایکم لەسەر چیمەنیکی تەر پالی خستم و خەریک
بوو پرۆوحوە وێرانە کەمی دەگەراندەوه بۆ ئەم جیهانە.
”دایە...“

قورگم وشک بوو بوو. دەبوو لەنیوان وشەکاندا تف قووت
بدهم. ”ئەو ژنە... چی دەگوت؟“

دایکم بەنەرمی شانەکانمی نزم کردەوه بۆسەر زەهوییه کە
و گوتی، ”گوتی بیه خشە.“

”ئەو بیه خشم، یان باوکم؟“

سەرم بەر زەهوییه کە کەوت. هەستم کرد خوین بە
لاجانگەکانمدا دیتە خوارەوه.

دایکم گوتی، ”خۆت.“

خەریک بوو جەستەم لە جوولە دەکەوت. نەمدەتوانی
دەست و قاچم بجوولینم. خەریک بوو لەهۆش خۆم دەچووم.
چەندم کات مابوو؟

بە دەنگیکی قرخن گوتم، ”بەلێ.“

بە دەموچاوی دایکمدا دیار بوو لە مەبەستم تێنەگەشت.
”بەلێ، تۆ دایکیکی باش بووی.“

دايكم دەستىكى برد بۇ دەمى، بۇ ئەوھى زەردەخەنە يەكى
گەورە بشارىتەو، وا دەر دەكەوت لە خۆشيدا خەرىك بوو
دەستى دەکرد بە پىكەنن.

گوتى، "بۇ خۆت بژى."

"نا، بوەستە -"

"خۆشم دەوئى، چارلى."

دايكم پەنجەكانى راوہشاندا. من بەگريانەوہ گوتم، "تۆم
لە دەست دەچى..."

لەوہ دەچوو روخسارى دايكم بەسەر دەموچاومەوہ
بفرپیت.

"چارلى، ھەرگيز دايكتت لە دەست ناچى. من ئەوہ تام،
لیرەم."

پووناكییەكى گەورە وینەكەى دايكىمى لە بەرچاوم كال
كردەوہ.

"چارلز بينیتو. گویت لیمە؟"

ھەستم كرد چوارپەلم میروولە دەكات.

"ئىستا دین دەتەین."

ويستم دايكم بۇ لای خۆم رابكیشمەوہ.

"چارلز، گویت لیمانە؟"

لە ژیر لیوہوہ گوتم، "دايكم و من..."

لەسەر ناوچەوانم ھەستم بە ماچىكى نەرم كرد.

دايكم قسەكەى بۇ راست كردمەوہ، "من و دايكم."

ئینجا دیار نەما.

توند چاوم ترووكاند. ئاسمان و ئەستیرەكانم بينى،

ئەستیرەکان کشان. لەگەڵ نزیکبوونەوه یاندا گەورەتر بوون،
خر و سپی، وەک تۆپی بەیسبۆل، لەخۆمەوه یەكسەر دەستم
کردهوه، وەک ئەوهی دەستکێشەکەم بۆ گرتنەوهی هەموویان
ئامادە بکەم.

”بوەستن! سەیری دەستەکانی بکەن!”

پیاوێک بە دەنگێکی نەرم گوتی، ”چارلز؟”

ئەم جارە نەرمتر گوتی، ”چارلز...؟ نا، نا سەلامەتی، وەرە

بۆ لامان... کورپینە، ماوه!”

لایتەکە ی دەستی گرتە دوو ئەفسەری تر و هەر وەک

خۆشم بۆی چووبووم، ئەفسەریکی گەنج بوو.

دواوتەى چىك

هەر يەكەم جار كە ھاتىت دانىشتىت، پىم گوتىت چاۋە پروانى
ئەۋەت لى ناكەم باۋەر بەم قسانەم بىكەيت. پىشتەر ئەم
چىرۆكەم بۆ كەس باس نەكردوۋە، بەلام ھىۋادار بووم
باسى بىكەم. چاۋە پى دەرفەتتىكى ۋا بووم. بۆيە خوشحالم
كە ئەو دەرفەتە ھات ۋ ئىستا ئەو كارە براۋەتەۋە.

زۆر شتى ژيانم بىر چوونەتەۋە، بەلام ھەموو ساتىكى ئەو
كاتەم لەبىرە، كە لەگەل دايكدا بەسەرم برد، ئەو كەسانەى
بىنيمانن، ئەو شتانەى باسمان كردن. لە زۆر پروۋەۋە شتەكە
زۆر ئاسايى بوو، بەلام ۋەك دايك خۆى گوتى، دەتوانىت
شتىكى زۆر گىرنگ لە خولەكتىكى ئاسايىدا بدوزىتەۋە. پەنگە
بە شىتم بزانىت، پىت ۋا بىت ھەموۋى دروستكراۋى خەيالى
خۆمە، بەلام لە قوولايىيى ناو پروۋەۋە بروام بەمە ھەيە:
دايكم لە شوپىنكى نىۋان ئەم جىھانە ۋ ئەو جىھانەى تر،
پۆژىكى دىكەى بە من بەخشيەۋە، ئەو پۆژەى لە دلەۋە
ھىوام بۆ دەخواست، ھەموو ئەو شتانەشى پى گوتم، كە
بۆم باس كردىت.

ھەرشتىكىش دايكم گوتىتتى، باۋەرى پى دەكەم.

دايكم جارىكىان تاقيى كردمەۋە:

“دهنگدانه وه چون دروست دهیی؟”

به رده و امبورونی دهنگ دواي وهستانی سه رچاوه کئی

“چی پیویسته بو ئه وهی دهنگدانه وه دروست بیی؟”

دهیی دهنگه که بهر شتیک بکه ویی و بکه رتیته وه.

“کهی دهتوانی گویت له دهنگدانه وه بیی؟”

کاتیک ده و روبه رکپ و خاموشه.

ئیستاش کاتیک ده و روبه رکپ و خاموشه، گویم له دهنگدانه وهی دهنگی دایکمه.

ئیستا شهرمه زارم له وهی ویستم خۆم بکوژم. ژیان شتیکی زۆر به نرخه. کهسم نه بوو له و نائومییدییه م دهرم بینیت، ئه مهش هه له بوو. ده بییت که سه کانت له نزیک خۆته وه بهیلتیه وه و ریگه یان پی بدیهیت ئه وهی له دلتدایه بیزانن. سه بارهت به وهش که له ماوهی دوو سالی دوا ییدا پرووی داوه، شتی زۆر هه ن: مانه وه م له نه خۆشخانه، ئه و چاره سه ره ی وهرم گرت، له کوئی ژیانم ده گوزه راند. با ئه وه نده بلیم، له زۆر پرووه وه به بهخت بووم. ئه وه تا زیندووم. که سیشم نه کوشتبوو. له و پۆژه وه، یهک جاری تر نه م خوار دووه ته وه - هه رچه نده هه ندیک پۆژ له سه رم قورسه.

زۆر بیرم له و شه وه کرده وه. به برپوای من، دایکم ژیاننی منی پزگار کرد. ههروه ها برپوام به وهیه ئه گه ر دایک و باوکت خۆشیان بویت، ئه و کاتهش که له گیزاوه کانی ژیاننیان ده دن، تو بو سه ر سه ری خۆیان بهرز ده که نه وه و ناهیلن ئازارت پی بگات، بویه هه ندیک جار نازانیت که دایک و باوکت بهرگه ی چهنده ناخۆشیان گرتووه و رهنگه دلره قانه مامه له یان له گه لدا بکهیت، به جوړیک، ئه گه ر بتزانیبایه، وات

تهنیا یهک رۆژی تر

نه ده کرد.

چی وای کردوو وینه یهک له سه ر دیواریک هلبواسریت،
یان بوچی جیبرینیک به ده موچاوته وهیه، هه موو نه مانه
چیرۆکی خویان له پشته وهیه. هه ندیک جار چیرۆکه کان
سادهن، هه ندیک جاریش قورس و ئازار به خشن، به لام هه میشه
له پشت هه موو چیرۆکه کانتیه وه، چیرۆکی دایکت هیه، چونکه
له چیرۆکه که ی دایکتیه وهیه چیرۆکی تۆش ده ست پی ده کات.
ئه مه چیرۆکی دایکی من بوو.

چیرۆکی خوشم بوو.

ده مه ویت جاریکی تر، له گه ل ئه و که سانه دا که خوشم
ده وین، شته کان راست بکه مه وه و بیان هینمه وه جیی خویان.

کۆتایی

چارلز "چیک" بینیتۆ مانگی پیشوو، پینج سال دواى ههولى
خۆکوشتنهکەى و سێ سال دواى يه کهم يه کتر بينينى من و
ئەو لەو به يانينى يه کشه ممه يه دا، کۆچى دوايينى کرد.

پرسه کهى جه نجال نه بوو، ته نيا چهند ئەنداميينى
خيزانه کهى لى بوون - له ناوياندا هاوسهره کهى پيشووى و
ژماره يه ک له هاورپىکانى سهردهمى مندالى، که باسى ئەوه يان
کرد چۆن له پيپهر فيل بيچ له گه ل چيک به عه مباريکى ئاودا
سهر که وتوون و به بۆياخى سپرا ناوى خۆيان له سهر
تانکينى ئاوه که نووسيوه. هيچکام له هاورپيانى سهردهمى
يارى کردنى ئاماده نه بوون، به لام پيتسيبرگ پايره تى کارتيني
سهره خۆشيان ناردبوو.

باوکى چيک هاتبوو. پياويکى لاوازى به ته مهن بوو، به
شانى چه ماوه و قژيکى سپينى ته نکه وه له پشتى کلپساکه وه
وه ستابوو. قاتينى قاوه يينى له به ردا بوو، چاويلکه شى له چاودا
بوو. دواى ته واوبوونى مه راسيمى ناو کلپساکه، يه کسه ر
پۆيشت.

هۆکارى مردنه کهى چيک، جه لته يه کهى کتوپر بوو،
جه لته که دابووى له ميشکى و ده سته به جى کوشتبووى.

پزیشکه کان وا بوی دهچوون، خوینبه رهکانی به هوی نهو زیانهی له پرووداوی ئوتومبیله کهدا بهر سه ری که وتبوو، لاواز بووبن. کاتیک مرد، ته مهنی په نجاوه شت سال بوو. هه موو دهیانگوت جاری کاتی مردنی نه بوو.

سه بارهت به ورده کارییهکانی چیرۆکه کهشی، له کاتی پیکه وهنانی ورده کارییهکانی ئهم گێرانه وهیه دا، کهم تا زۆر، له هه موویانم کۆلییه وه. هه ر به راستی ئهو شه وه پرووداویک له پیچی هاتنه ناو ریگه خیرا کهدا پرووی دابوو. ئوتومبیلیک، دواي ئه وهی خوی به پیشه وهی لۆرییه کدا کیشابوو، به زز بووبوو وه و به سه ر قه راغی شه قامه کهدا هاتبو وه ئهمدیو، له ویش خوی دابوو به پلیتی ریکلامیکی سه ر ریگه کهدا و شو فییره کهشی هه لدرابوو سه ر چیمه نه که.

هه ر به راستییش بیوه ژنیک هه بووبوو به ناوی رۆز تیمپلتن، که له شه قامی لیهای، له پییه ر قیل بیچ ده ژیا و ماوه یه کی کورت دواي پرووداوه که مردبوو. که سیک تریش هه بوو به ناوی سیلما برادلی خان، که ماوه یه کی کهم دواي ئه وه مردبوو. له پرسه نامه کهیدا، که له رۆژنامه یه کی ناو خویدا بلاو بووبوو وه، وه ک کارمه ندیکی پاککردنه وهی خانه نشین ناوی هینرابوو.

له سالی ۱۹۶۲یشدا - سالیک دواي جیابوونه وه کهی دایک و باوکی چیک - به لیتنامه یه کی هاوسه رگیری له نیوان لیونارد بینیتو و جیانا توسیکی واژو کرابوو، که پشتراستی ئهو به لیتنامه یه کی ده کرده وه، که له ئیتالیا ده ر هینرابوو. که سیک به ناوی لیو توسیکی - که وا تیی گه یشتبووم کورپه که یان بیت - له سه ره تای سالی ۱۹۶۰ه کاندایه ئاماده یی کۆلینز ود

ناونووس کرابوو. هیچ توماریکی ترم له سهری نه دوزییه وه. سه بارهت به پاولی بینیتوش، که به پوزی ناسرابوو، نهو ژنه له تمه نی هفتاونو سالییدا به جهلتهی دل مردوو، ورده کارییه کانی ژیانیشی، وهک نهوانه ی ناو نه م چیرۆکه ن. هه موو نهو نه دامانه ی خیزانه که ی پوزی، که له ژیاندا ماون، باسیان له قسه خووشی و گهرموگورپی و ژیری نهو ژنه کردوو. هیشتا وینه که ی لهو ئاراییشته گه یه هه لواسراوه، که ئیشی لی کردوو. له وینه که دا کراسیکی شینی فشی ئیشی له بهردایه و جووتیک گواره ی نه لقه ی له گوئییه.

له وه دهچیت دواین ساله کانی تمه نی چیک بینیتو، که میک ئارامیان به چیک به خشیبیت. دواتر چیک خانوو ه که ی دایکی له پیپهر قیل بیچ فروشت و داها ته که ی دا به کچه که ی. دوا ی نهو چوو شوقه یه که وه، تا له کچه که یه وه نزیک بیت و سه رله نوئ په یوه ندییان دروست کرده وه، یه کشه ممان یه کتریان ده بینی و به ده م قاوه و شیرینی خواردنه وه، باسی هه موو پووداوه کانی نهو هه فته یه یان ده کرد. هه رچه نده چیک هه رگیز به ته واوی نه گه رایه وه بو لای کاسرین بینیتو، به لام ناشت بوونه وه و زووزوو پیکه وه قسه یان ده کرد.

پۆژگاری کارکردنی چیک وهک کارمه ندی فروشتن کۆتایی هات، به لام تا مردن به نیوه دهوام له یاریگه و نووسینگه یه کی وه رزشی کاری کرد و تاکه یاسای بو یارییه به کۆمه له کان نه مه بوو: ده بیت هه مووان ده رفه تیان بدریتی له یارییه که دا به شداری بکه ن.

له وه دهچوو چیک، هه فته یه ک پیش جهلته که ی، هه سستی کردبیت زوری نه ماوه، بویه به چوارده وره که ی گوتبوو، "نه م

پۇژانەمتان بىر بمىئىت، نەك ئەوانەى پىشوم.

چىك لە نرىك دايكىيوە نىژرا.

لەبەر ئەوہى ئەم چىرۇكە باسى خىوئىكى تىدا بو،
دەكرىت بلئىت چىرۇكى خىوہ، بەلام چىرۇكى كام خىزان
چىرۇكى خىو نىيە؟ گىرانەوہى بەسەرہاتى ئەو كەسانەى
لەدەستمان داون، يارمەتىمان دەدات ھەر بەراستى ئەو
كەسانە لەدەست نەدەين.

ھەرچەندە ئىستا چىك لە ژياندا نەماوہ، بەلام چىرۇكەكەى
لاى خەلكى بەردەوام دەبىت، ئەوئىش لە رىگەى منەوہ. من
پىم وا نىيە چىك شىت بووبىت، پىم واىە ھەر بەراستى
يەك رۆژى ترى دراوہتى تا لەگەل دايكىدا بەسەرى بەرىت.
دەشكرىت بەسەربردنى يەك رۆژ لەگەل كەسىكدا كە خوشت
دەوئىت، ھەموو شتىك بگورئىت.

بىرمە، منئىش رۆژئىكى وام لەسەر كورسىى ھاندەرانى
گورپەپانىكى خولى تازەپىگەئىشتوان بەسەر برد - رۆژئىك
لەگەل باوكم بو گويگرتن و خوشويستن و داواى لىووردن
و لىخوشبوون، رۆژئىك بو ئەوہى برىار بدەم، كە چەند
سالىك دواتر، ئەم كورپەى ئىستا لە سكمدايە، بەم زووانە
بەشانازىيەوہ بە چارلى بانگ بكرىت.

ناوى دواى ھاوسەرگىرىكردنم ماریا لانگە.

بەلام پىش ئەوہ ماریا بىنىتو بووم.

چىك بىنىتو باوكى من بو، ئەگەر باوكىشم ئەم چىرۇكەى

گىرايىتەوہ، ئەوہ من باوہرى پى دەكەم.

چارلى بىنيتو ھىشتا مندالە كە باوكى پىي دەلىت، ”دەبىت يان
 بىت بە كورى بابە، يان بە كورى داىە، ناكرىت كورى
 ھەردووكيان بىت.“ چارلى دەبىت بە كورى بابە، بەلام كاتىك
 خەرىكە دەگاتە قۇناغى ھەرزەكارى، باوكى لە ژيانى دەچىتە
 دەرەوہ. دواى چەند سالىك، چارلى پياويكى تىكشكاوى لى
 دەر دەرچىت و مەى و پەشىمانى ژيانى تال دەكەن. لە
 كارەكەى دەر دەكرىت و خىزانەكەى بەجى دەھىلىت،
 كاتىكىش بانگھىشت ناكرىت بو ئاھەنگى كچەكەى، بەتەواوى
 بىھىوا دەبىت و برىار دەدات خوى بكوژىت.

نيوہشەويك چارلى، لە دواگەشتى ژيانىدا، بە ئوتومبىلەكەى
 دەگەرپىتەوہ بو ئەو شاروچكەيەى لىي گەورە بووہ، بەلام لە
 كاتىكدا خوى دەكات بە مالە كۆنەكەياندا، شتىكى سەير روو
 دەدات. لەوى داىكى چارلى، كە ھەشت سالە كوچى دوايىي
 كردووہ، وەك ئەوہى ھىچ شتىك رووى نەدابىت،
 بەخىرھاتتەوہى دەكات. دواتر چارلى و داىكى روژىكى
 ئاسايى پىكەوہ بەسەر دەبەن، روژىك، كە زوربەمان ئاوات
 دەخوازىن بماندرپىتەوہ بو ئەوہى ئەو ھەلانە راست بكەينەوہ،
 كە بەرامبەر داىكە كوچكردووہكەمان كردوومانن، بو ئەوہى
 نەينىيە خىزانىيەكانى خۇمانى بو باس بكەين و داواى
 لىخوشبوونى لى بكەين.

ENGESE

۶۰۰۰ دىنار